

Κόντρα
στους αντιδραστικούς
εκβιασμούς
Αποχή
από την
ευρωκάληπη!
Απέναντι
σε τυράννους
και εκμεταλλευτές
θα είναι ο λαός την
επόμενη μέρα!

Αθήνα, 2/6/2024

συνέχεια στη σελ. 2

Ουκρανία
Η αντιπαράθεση ΗΠΑ / Δύσης με τη
Ρωσία μπήκε σε νέα, κρίσιμη
και άκρως επικίνδυνη φάση
Το Μέτωπο των Λαών ενάντια στον
Πόλεμο και τον Ιμπεριαλισμό,
επιτακτική ανάγκη τού σήμερα!

(σελ. 17)

Νοσοκομεία
Να δυναμώσουμε τα αγωνιστικά
ξεσπάσματα με τροφοδότηση της
κατεύθυνσης της αντίστασης

(σελ. 7)

Νέα Δημοκρατία
Να μην υποκύψει ο λαός στα
ψεύτικα διλήμματά της

(σελ. 15)

ΣΥΡΙΖΑ
Κυνήγι ψήφων από το κέντρο μέχρι
την ακροδεξιά

(σελ. 14)

«Άπαρτο κάστρο» ήταν η ζωή
του συντρόφου μας
Στάθη Κωνσταντόπουλου!

σελ. 10, 11

Ο αγαπημένος μας σύντροφος, ο Στάθης Κωνσταντόπουλος, δεν είναι πια μαζί μας. Ο λαϊκός αγωνιστής, ο αλύγιστος κομμουνιστής, μαρξιστής-λενινιστής, αυτή η αλησμόνητη, χαρακτηριστική φιγούρα που πρωτοστατούσε σε κάθε διαδήλωση, με υψωμένη τη γροθιά, άφησε την τελευταία του πνοή. Όμως άφησε πίσω του και μια πολύτιμη κληρονομιά: την έμπνευση στους εκατοντάδες συντρόφους, συναγωνιστές και φίλους για τη συνέχιση του αγώνα, για την ακούραστη και αποφασιστική υπεράσπιση του δίκιου ενάντια στο άδικο, του φωτός ενάντια στο σκοτάδι.

Όλη του τη ζωή, από τα φτωχά παιδικά του χρόνια στη Μεσοσηνία, μέχρι την ξενιτιά στον Καναδά και την επιστροφή του στην Ελλάδα, στις Ανατολικές συνοικίες της Αθήνας, στάθηκε στο πλευρά των κατατρεγμένων και των αδικημένων, της πραγματικά σωστής πλευράς της Ιστορίας. Ακλόνητος υπερασπιστής των κομμουνιστικών ιδεών και της επαναστατικής γραμμής, πάλεψε ενάντια στον ρεφορμισμό και τη γραμμή της υποταγής που κυριάρχησε στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Όμως και μέσα στην οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ) στάθηκε σθεναρά ενάντια στο κλίμα του διαλυτισμού και συνέβαλε, με όλες του τις δυνάμεις και από καθοδηγητικές θέσεις, στην ανασυγκρότηση της Οργάνωσης.

Είναι αδύνατο να περιγράψει κανείς με λέξεις όλα αυτά που έκφρασε και συμπύκνωσε με τη ζωή και τη δράση του αυτός ο σπουδαίος άνθρωπος, ο μεγάλος κομμουνιστής Στάθης Κωνσταντόπουλος.

Ήταν απεριόριστη η αγάπη και εμπιστοσύνη του στον λαό και την εργατική τάξη. Και αυτό ήθελε πάντα να το κάνει πράξη. Να το μετουσιώσει σε αγώνα για την υπεράσπιση των εργατικών και λαϊκών συμφερόντων, σε μαζική πάλη ενάντια στην αδικία και την εκμετάλλευση.

Πριν απ' όλα συζητώντας με τον κόσμο. Με τον απλό, ξεκάθαρο, λαϊκό, αλλά βαθιά ταξικό, πολιτικό λόγο του. Λόγος που ήταν αδύνατον να μην τραβήξει την προσοχή, να μην αγγίξει τον συνομιλητή του, να μην κερδίσει τον σεβασμό. Όποιο κι αν ήταν το ακροατήριο.

Αλλά και κάνοντας τον λόγο πράξη. Με την ακούραστη συμμετοχή του στις διαδηλώσεις. Με τη συμμετοχή του σε κάθε αγώνα που δινόταν για τοπικά ή κεντρικά πολιτικά ζητήματα. Με τη συγκρότηση πρωτοβουλιών που είχαν στόχο να κινητοποιήσουν το λαό και τη νεολαία.

Ο σ. Στάθης τίμησε την τάξη του, τίμησε την εργατιά. Ήταν ένα κομμουνιστής εργάτης και το βαθύ ταξικό του κριτήριο τον συνόδεψε μέχρι το τέλος.

Ο σ. Στάθης τίμησε την Οργάνωσή του, το ΚΚΕ(μ-λ). Και εμείς με τη σειρά μας θα τιμήσουμε τη μνήμη του και αυτά που μας δίδαξε. Θα τιμήσουμε τα ιδεώδη για τα οποία πάλεψε μια ζωή και την αισιοδοξία που απέπνεε χάρις σε αυτά. Θα τιμήσουμε την εμπιστοσύνη που μας έδειχνε και θα προσπαθήσουμε να φανούμε αντάξιοι συνεχιστές του.

ΑΘΑΝΑΤΟΣ!

Κόντρα στους αντιδραστικούς εκβιασμούς Αποχή από την ευρωκάλπη!

Απέναντι σε τυράννους και εκμεταλλευτές θα είναι ο λαός την επόμενη μέρα!

Την ώρα που...

- Γαλλία και Γερμανία μπαίνουν, δίπλα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, στην πρώτη γραμμή της κλιμάκωσης του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, αυξάνοντας όχι μόνο τις εκατόμβες των νεκρών και σκατεμένων, αλλά και τους κινδύνους μιας παγκόσμιας ανθρωποσφαγής.

- Οι ευρωπαϊκές καγκελαρίες και προεδρίες στηρίζουν ανοιχτά και ενεργητικά τον μεγαλύτερο εμπορικό εταίρο τους, το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ, στην πολυμήνη επιχείρηση γενοκτονίας του Παλαιστινιακού λαού, που έχει αποκτήσει διαστάσεις συγγερού εγκλήματος ενάντια στην ανθρωπότητα.

- Στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις και στις χώρες της περιφέρειας στρατιές εκατομμυρίων μετρούν οι άνεργοι, οι άστεγοι, οι εξαθλιωμένοι, οι ελαστικά εξοντωμένοι εργαζόμενοι.

- Οι αποφάσεις και οι δυνάμεις της ΕΕ δολοφονούν και φυλακίζουν χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες που ο ιμπεριαλισμός ξερίζωσε από τις χώρες τους, και αφού πρώτα «ξεδιάλεξαν» όσους χρειαζόταν στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρά τους.

- Οι διώξεις, η καταστολή και η τρομοκρατία, η επιβολή καταστάσεων «έκτακτης ανάγκης», ο αντικομμουνισμός, βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, όλων των χωρών της ΕΕ και της χλιδατής γραφειοκρατίας των Βρυξελλών.

...Ζητούν από τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία να πάνε στην ευρωκάλπη για να ψηφίσουν... «ποια Ευρώπη θέλουμε»! Λες και δεν έχουν μέχρι και οι πέτρες καταλάβει ότι η ΕΕ δεν είναι «η Ευρώπη», δεν είναι και ποτέ δεν θα είναι των λαών, είναι οικοδόμημα των ιμπεριαλιστών!

Την ώρα που...

- Έχουν ήδη παρθεί οι αποφάσεις των ιμπεριαλιστικών κέντρων της ΕΕ για πολύ πιο άγρια «δημοσιονομική αυστηρότητα» τα επόμενα χρόνια και ενώ ο λαός μας βρίσκεται βυθισμένος σε φτώχεια και εξαθλίωση, και με τα κοινωνικά δικαιώματα σε περίθαλψη και παιδεία τσαλαπατημένα.

- Οι δεκαετίες αποφάσεων-οδηγιών-μνημονίων της ΕΕ έχουν διαμορφώσει μια χώρα ανάπηρη και ρημαγμένη οικονομικά και παραγωγικά, με λεηλατημένο το δημόσιο πλούτο της, όμηρο και εξάρτημα των ΕΣΠΑ, των κάθε λογής νέων ληστρικών επεμβάσεων που βαφτίζονται «πράσινη ανάπτυξη», «μεγάλα έργα», «επενδύσεις».

- Οι ίδιες οδηγίες και αποφάσεις της ΕΕ όλων αυτών των δεκαετιών «προσαρμογής» στο Ενωσιακό δίκαιο και «σύγκλισης» στα «ευρωπαϊκά κεκτημένα» έχουν

βάλει στο κρεβάτι του Προκρούστη τα πιο θεμελιώδη εργασιακά δικαιώματα. Έχουν μετατρέψει ολόκληρη τη χώρα σε μια μαύρη ειδική εργασιακή ζώνη, έχουν εξοβελίσει τη μόνιμη σταθερή δουλειά, το 8ωρο, την ασφάλιση, τις συλλογικές συμβάσεις. Έχουν μετατρέψει σε δούλο, χωρίς δικαιώματα, τον εργάτη και τον εργαζόμενο, έχουν κάνει καθημερινότητα τη δολοφονία εργατών στα «ατυχήματα», έχουν καταργήσει ακόμα και την Κυριακάτικη αργία και την άδεια μητρότητας, έχουν καταργήσει κάθε προοπτική για το μέλλον της νέας γενιάς.

...Ζητούν από την εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία να πάνε στην ευρωκάλπη να ψηφίσουν για να είναι η Ελλάδα «πιο κοντά στην ΕΕ», για να είναι «πιο δυνατή η φωνή της Ελλάδας στην ΕΕ», ακόμα και για να «δώσουν μάχες» οι εκλεγμένοι σε αυτό που ονομάζουν «ευρωκοινοβούλιο» Λες και δεν είναι φανερό σε όλους πια ότι η χώρα είναι στην ΕΕ για να ληστεύεται από τους ιμπεριαλιστές, αυτή και ο λαός της, και για να θησαυρίζει μεταπρατικά και να 'χει πολιτικές πλάτες η άρχουσα τάξη.

Την ώρα που...

- ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ ορκίζονται στην ΕΕ, στο ΝΑΤΟ και στις ΗΠΑ, στηρίζουν ενεργητικά την εμπλοκή της χώρας και στη σφαγή των Παλαιστινίων και στην υπηρέτηση του «μεγάλου πολέμου» που εξελίσσεται στην Ουκρανία. Προσκυνούν και υπηρετούν το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, όπως το έκαναν και ως κυβερνήσεις όλες τις προηγούμενες δεκαετίες. Γι' αυτό αναζητούν «διαχωρισμό» από την άγρια αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική της ΝΔ στα... ακίνητα του Μητσοτάκη και στις εκλογικές κομπίνες του ΥΠΕΣ (που και οι ίδιοι ως κυβερνήσεις έκαναν) και ταυτόχρονα διακηρύσσουν σε όλους τους τόνους πως τα λεγόμενα προγράμματά τους είναι «κοστολογημένα» σύμφωνα με τις προδιαγραφές εξαθλίωσης και κοινωνικής βαρβαρότητας των αφεντικών που υπηρετούν.

- Ο ακροδεξιός και φασίζων συρφετός (Βελόπουλος, Νίκη κ.ά.) έχει αφαιρέσει από τα εθνικιστικά, μισαλλόδοξα κηρύγματα του κάθε υπόνοια διαφοροποίησης από τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της χώρας, και διαμνηύει προθυμία και ευελιξία στην υπηρέτηση των πολεμικών απαιτήσεών τους, αλλά και την πλήρη υποταγή του στην ΕΕ, που την θέλει «χριστιανική», ενώ ταυτόχρονα όλο και πιο αποκρουστικά δείχνει τα δόντια του στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα.

- Τα υπολείμματα της λεγόμενης «κεντροαριστεράς» (Νέα Αριστερά, Πλεύση κ.ά.) παρουσιάζονται ανοιχτά ως συμπληρώματα των ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ ή και ως

συμπληρώματα σε... ό,τι χρειαστεί για να προωθείται η ίδια πολιτική και η «απάντηση» να είναι θεατρικές παραστάσεις στο βήμα της Βουλής.

- Η ηγεσία του ΚΚΕ τους προηγούμενους μήνες αρνήθηκε και υπονόμωσε τους αγώνες και τη μετωπική τους συγκρότηση, για να δώσει τη μάχη της ευρωκάλπης, στην οποία επιστράτευσε μέχρι και στελέχη των ΑΝΕΛ για να είναι «ισχυρό το ΚΚΕ στα κέντρα των αποφάσεων», ενώ ταυτόχρονα δίνει διαρκώς πολιτικά διαπιστευτήρια νομιμοφροσύνης στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας, αλλά και σύνταξης με την άρχουσα τάξη στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της με την Τουρκία, και τις αντιδραστικές αντιπαράθεσεις της με την Αλβανία, και τη Β. Μακεδονία.

...Ζητούν από τον λαό και τη νεολαία να πάνε στην ευρωκάλπη για να «κοντύνουν τον Μητσοτάκη», για να «ψαλιδίσουν το 41% και την κυβερνητική αλαζονεία»! Πρόκειται για έναν, στην καλύτερη περίπτωση κούφιο, στην πραγματικότητα αντιδραστικό, ανταγωνισμό. Έναν ανταγωνισμό που βάζει τον λαό «στην άκρη» και του ζητάει να αποδεχθεί ό,τι ζει, να υποταχθεί στην πολιτική του συστήματος. Έναν ανταγωνισμό που θέλει να ξορκίσει τη μαζική λαϊκή πάλη που είναι ο μόνος δρόμος για να «ψαλιδιστεί», να δεχθεί ήττες η πολιτική του συστήματος που όλοι αυτοί υπηρετούν ή συμμορφώνονται με αυτήν. Όλοι αυτοί που επιδιώκουν να δώσουν «περιεχόμενο για το λαό» στη «μάχη της ευρωκάλπης», μόνο τον λαό δεν υπηρετούν! Αναζητούν (και ο καθένας ανάλογα με τη θέση του, τις φιλοδοξίες και τα όρια που μπορεί να έχει) ρόλο στο πολιτικό σκηνικό της επόμενης μέρας. Σε ένα πολιτικό σκηνικό αντιδραστικό, που αναζητεί αναδιάταξη και ισορροποίηση για να μπορεί να «σταθεί» στις γεωπολιτικές και κοινωνικές θύελλες που έρχονται.

Ποιος διαμορφώνει την επόμενη μέρα;

Η απόφαση των ΗΠΑ για χτυπήματα από την Ουκρανία με δυτικά όπλα μεγάλου βεληνεκού μέσα στη Ρωσία, στην περιοχή του Μπέλγκοροντ, στην οποία συντάχθηκαν και συνεργούν Γαλλία-Γερμανία, και οι αναμενόμενες ανάλογες απαντήσεις του ρώσικου ιμπεριαλισμού, δείχνουν την τροχιά του βέλους των εξελίξεων στον κόσμο. Δείχνουν την ένταση των πολιτικών φτώχειας, εκμετάλλευσης και καταπίεσης των μαζών, της στρατιωτικοποίησης των οικονομιών, της διαμόρφωσης και άλλων όρων στην κατεύθυνση της γενικευμένης σύγκρουσης.

Αυτό είναι το πλαίσιο των εξελίξεων στο οποίο βρίσκεται και θα μπει ακόμα πε-

ρισσότερο η χώρα μας. Όχι γιατί θα υπάρξουν τα όποια αποτελέσματα από την ευρωκάλπη της 9ης του Ιούνη. Αυτά τίποτε και προς καμιά κατεύθυνση δεν μπορούν να αλλάξουν στις εξελίξεις αυτές. Η ένταση της φτώχειας, της εξαθλίωσης, της εκμετάλλευσης και των διώξεων-απαγορεύσεων, το μεγαλύτερο πλησίασμα στις φλόγες του πολέμου, εξελίσσονται γιατί η χώρα βρίσκεται στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας», είναι βάση και εργαλείο των Αμερικανονατοϊκών. Γιατί, στο πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησής της, η άρχουσα τάξη κλιμακώνει τις αντιδραστικές-αντεργατικές-αντιλαϊκές πολιτικές της. Αυτή η τάξη (σε αναφορά και με τις πλάτες των πατρώνων της, και υπηρετώντας το δικό της ταξικό συμφέρον) είναι που «οδηγεί» αυτήν την αντιδραστική πορεία. Χωρίς να ορίζει τίποτε από το ευρύτερο πλαίσιο, ασπόνδυλη και τυχοδιωκτική όπως υπήρξε από τη γέννησή της μέχρι σήμερα. Εξάλλου, αν χρειαστεί, κάποιο Κάιρο ή Λονδίνο θα βρεθεί για να πάει!

Όσο για τις πολιτικές-κυβερνητικές λύσεις για την προώθηση-διαχείριση της βαρβαρότητας, πάντα κάτι «θα βρεθεί» έξωθεν και άνωθεν. Ως γνωστόν, στην (αστική) δημοκρατία... δεν υπάρχουν αδιέξοδα!

Υπάρχουν όμως η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία! Που είναι αντικειμενικά καταρχήν απέναντι σε αυτήν την πολιτική, απέναντι σε αυτήν την πορεία. Που χρειάζονται ζωή και δουλειά με δικαιώματα! Που είναι η συντριπτική κοινωνική πλειοψηφία! Που «μόνο και μόνο» με μερικούς ξεσηκωμούς τους προηγούμενους μήνες υποχρέωσαν σε απόσυρση τις «αναλύσεις» που, μόλις τον περασμένο Ιούνη, εμφανίζαν τον λαό σαν μια «μάζα που φέρεται και άγεται» όπως το σύστημα θέλει.

Οι ίδιοι διατεταγμένοι «αναλυτές» (που είναι των κομμάτων και των κάθε λογής δυνάμεων του συστήματος) που κατήγγειλαν τον «ανόητο λαό» τον Ιούνη του 2023, τώρα τον βομβαρδίζουν με κάθε αντιδραστική κατασκευή, με κάθε διαστροφή της πραγματικότητας, για να τον σύρουν στην ευρωκάλπη. Για να τον αποπλίσουν πολιτικά και ιδεολογικά, και να τον έχουν «του χεριού τους» την επόμενη μέρα!

Δεν θα τους περάσει! Αποχή από τις Ευρωεκλογές! Την «επόμενη μέρα» ο λαός και η νεολαία θα είναι εδώ και θα στέκονται απέναντι στους τυράννους και τους εκμεταλλευτές. Μαζί τους θα παλέψουμε για να γίνεται όλο και πιο σημαντικός ο ρόλος τους στη διαμόρφωση της κάθε μέρας. Με τη συγκρότηση των οργάνων πάλης που χρειάζονται, μέσα στους μαζικούς αγώνες που έχουν ανάγκη. Για ζωή και δουλειά με δικαιώματα. Για την επαναστατική προοπτική που έχουν ανάγκη να διαμορφώσουν και να κατακτήσουν η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι και η νεολαία!

**ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση**

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

Η συντρόφισσα Αφροδίτη Κοτσυφάκη ΖΕΙ στην καρδιά, στο μυαλό μας, στους αγώνες

Αυτές τις μέρες, συγκεκριμένα στις 15 Ιούνη, συμπληρώνεται ένας χρόνος από τον πολύ πρόωρο θάνατο της συντρόφισσας Αφροδίτης.

Ένας χρόνος χωρίς τη ζωντανή παρουσία της στην οργάνωσή μας, στους συνδικαλιστικούς αγώνες στην εκπαίδευση, στις παρεμβάσεις στις γειτονιές της Δυτικής Θεσσαλονίκης. Ένας χρόνος μακριά μας στις αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές πορείες, στις απεργίες, στις διαδηλώσεις για ζωή και δουλειά με δικαιώματα, για συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες.

Ένα χρόνο λείπει στους συναδέλφους και συναδέλφισσές της, που πάντα με σεμνότητα αλλά και αποφασιστικότητα καλούσε σε δράση. Που πάντα απλόχερα στήριζε όχι μόνο συνδικαλιστικά και πολιτικά αλλά και σε προσωπικά προβλήματα.

Ένα χρόνο λείπει από τους αγωνιστές της Αριστεράς της πόλης, που την αγαπούσαν και τη σέβονταν απεριόριστα. Της οποίας η κριτική στις θέσεις και στις απόψεις τους, παρότι αμείλικτη, δεν άφηνε κανένα ίχνος υποτίμησης, εμπάθειας ή έπαρσης...

Ένα χρόνο τώρα λείπει από τους γονείς της, που τους λάτρευε και τη λάτρευαν. Που συνέβαλαν καθοριστικά στη διαμόρφωση αυτής της σπάνιας και δοτικής προσωπικότητας.

Ένα χρόνο λείπει από τον πολύτιμο και πολυαγαπημένο σύντροφο της ζωής της, τον Σταύρο. Που ο άδικος χαμός της του προκάλεσε και συνεχίζει να του προκαλεί αβάστακτο πόνο και απέραντη λύπη. Ξέρουμε ότι απαλύνει κάπως τον πόνο του η ανεξίτηλα χαραγμένη στην καρδιά και στο μυαλό του ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Γι' αυτό, όσο και αν του λείπει, είναι και θα είναι πάντα μαζί του. Και μαζί μας.

Είναι για πάντα μαζί μας η αυταπάρνηση και η αφοσίωσή της στην κομμουνιστική υπόθεση, στην απελευθέρωση της εργατικής τάξης και του λαού από τα καπιταλιστικά-ιμπεριαλιστικά δεσμά.

Είναι για πάντα μαζί μας η αλύγιστη θέλησή της, το απέραντο κουράγιο, η ακούραστη προσπάθειά της, η ακριβοδίκαιη αυτοκριτική και κριτική για να γίνουμε πιο υπεύθυνοι και πιο αποτελεσματικοί στην προώθηση των σκοπών μας.

Είναι για πάντα μαζί μας το χαμόγελο, η αισιοδοξία της, η τεράστια δύναμη με την οποία αντιμετώπιζε την άνιση μάχη με την αρρώστια. Ακόμα και όταν συνειδητοποίησε ότι θα τη χάσει, ΔΕΝ ΛΥΓΙΣΕ. Σε εμάς προσπαθούσε να δώσει κουράγιο!

Για όλα αυτά και τόσα άλλα... θα μας λείπεις και ταυτόχρονα θα είσαι κοντά μα! Στην καρδιά, στο μυαλό, στους αγώνες για μια καλύτερη ζωή και για μια άλλη κοινωνία, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, χωρίς αδικία, χωρίς ΠΟΛΕΜΟΥΣ.

ΑΘΑΝΑΤΗ!

Προσφορά

Ο συναγωνιστής Σταύρος Κυριακίδης προσφέρει 300 ευρώ για την ενίσχυση της Προλεταριακής Σημαίας, στη μνήμη της Αφροδίτης Κοτσυφάκη, για τη συμπλήρωση ενός χρόνου από τον θάνατό της.

Αποψη

Βαδίζουμε στο έδαφος της πιο επικίνδυνης περιόδου μετά τη λήξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, με τον «πόλεμο όλων εναντίον όλων» μεταξύ των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων του πλανήτη να έχει περάσει εδώ και καιρό σε μια νέα, ποιοτικά αναβαθμισμένη φάση. Με αιχμή τον άδικο πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία, σε όλα τα μήκη και πλάτη της υφηγίου, «παλιές» εστίες αντιπαράθεσης αναζωπυρώνονται και νέες προκύπτουν. Οι κύριοι παίκτες στη σκακιέρα των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών ακονίζουν τα μαχαίρια και προετοιμάζονται ολόπλευρα για το «αδιανόητο» μιας γενικευμένης αναμέτρησης, συμπαρασύροντας συμμάχους-ανταγωνιστές και τις υποτελείς σε αυτούς χώρες και ηγεσίες.

Η κατάσταση αυτή παράγεται από την ίδια τη φύση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που στη βάση των αδιεξόδων του δυναμώνει την τάση της γενικευμένης καταστροφής, ως τη μοναδική απάντηση που μπορεί να δώσει στη βαθιά και αθεράπευτη

της Μέσης Ανατολής έχει εισέλθει σε έναν νέο κύκλο όξυνσης. Το μέτωπο της Νοτιοανατολικής Ασίας-Ειρηνικού, όπου αναμετρώνται ως πρώτης γραμμής ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ΗΠΑ-Κίνα, αλλά και Ρωσία, παράγει διαρκώς νέες εξελίξεις. Παράλληλα, οι πρόσφατες αναζωπυρώσεις στα Βαλκάνια αναδεικνύουν τους κινδύνους που απειλούν τους λαούς που εντάσσονται ή συνορεύουν με την «πυριτιδαποθήκη», ενώ η ζώνη του Σαχέλ και ευρύτερα η ματωμένη αφρικανική ήπειρος έχουν μπει εδώ και καιρό στο μάτι του κυκλώνα.

Είναι φανερό, επομένως, πως τα εφιαλτικά σενάρια για την εργατική τάξη και τους λαούς πολλαπλασιάζονται! Αποτελεί επείγουσα ανάγκη να δυναμώσει η επαγρύπνηση απέναντι στους πολεμικούς κινδύνους, να ενισχυθεί η διεθνιστική αλληλεγγύη, να διανυθούν βήματα συγκρότησης της αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής κινητοποίησης των λαών!

Σε αυτό το πεδίο, η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος έχει βάλει τη σφραγίδα της σε σχέση με τις καθυστερήσεις που παρατηρούνται. Η υιοθέτηση του αστικού ιδεολογήματος της «παγκοσμιοποίησης» και η κυριαρχία στο κίνημα μιας ολόκληρης σαβούρας απόψεων, που περιλαμβάνουν τις «αριστερές» εκδοχές του, τις αναλύσεις περί «ολοκληρώσεων», τον οικονομισμό που εκφραζόταν με τις χυδαίες

Η πολεμική απειλή μεγαλώνει! Οι λαοί να συγκροτήσουν τη δική τους απάντηση!

κρίση του. Η κρίση αυτή συναντιέται με τη διαπάλη των ιδιοκτητών του κόσμου για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής, δίνοντας στην περίοδο που διανύουμε τον εκρηκτικό και επικίνδυνο χαρακτήρα της.

Είναι απόλυτα χαρακτηριστικό, λοιπόν, της φάσης για την οποία κάνουμε λόγο, το γεγονός ότι οι «κόκκινες γραμμές» που όριζαν οι ιμπεριαλιστές στη μεταξύ τους αντιπαράθεση, ανοιχτά ή ως «κοινό μυστικό», έχουν αποκτήσει σχετική και μόνο σημασία. Γρήγορα υπερβαίνονται, για να αντικατασταθούν από άλλες, μέχρι να ξεπεραστούν και αυτές και να έρθει η σειρά για τις επόμενες, ανεβάζοντας σε νέα επίπεδα τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Πρόκειται για ένα ξεκάθαρο αποτέλεσμα της αντιπαράθεσης ΗΠΑ-NATO-ΕΕ με τη Ρωσία στην Ουκρανία και των στρατηγικών διακυβευμάτων με τα οποία αυτή συνδέεται.

Μια αναδρομή στα στρατιωτικά γεγονότα, αλλά και το γεωπολιτικό-διπλωματικό παρασκήνιο του άδικου πολέμου στην Ουκρανία, αρκεί για να γίνει κατανοητό αυτό που επισημαίνουμε. Στην αρχή η συζήτηση αφορούσε την αποστολή ή όχι στο ουκρανικό καθεστώς τεθωρακισμένων αρμάτων μάχης, για να περάσουμε μετά στα F-16 και τελικά στην πρόσφατη εξέλιξη του κλεισίματος του ματιού των Δυτικών για τη χρήση βαλλιστικών πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς, που μπορούν να πλήξουν απευθείας στόχους εντός της Ρωσίας.

Πλησιάζουμε όλο και πιο κοντά προς την «υπέρτατη κόκκινη γραμμή» των πυρηνικών; Το σίγουρο είναι ότι αποτελούν ακόμα ένα υπαρκτό εμπόδιο για τις δυνάμεις του συστήματος, μια συνθήκη που εκ των πραγμάτων τις αποτρέπει προς ώρας από το να προχωρήσουν στο συνολικό ξεκαθάρισμα. Ωστόσο, το γεγονός ότι -και από τις δύο πλευρές- όλο και πιο συχνά τίθεται επί τάπητος η πιθανότητα χρήσης πυρηνικών όπλων, έστω και σε πρώτη φάση «μικρής κλίμακας», δείχνει πεντακάθαρα τις τάσεις ξεπεράσματος και αυτού του εμποδίου, που ολοένα και περισσότερο ενισχύονται.

Την ίδια στιγμή, με επίκεντρο τη συνεχιζόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το σιωνιστικό κράτος-δολοφόνο, με τις πλάτες ΗΠΑ και ΕΕ, το πάντοτε «θερμό» πεδίο

προσεγγίσεις για τον «πόλεμο που γίνεται πλέον με τις τράπεζες και όχι με στρατιωτικά μέσα», τις αντιλήψεις που αρνούνται τη λενινιστική ανάλυση του ιμπεριαλισμού και την ύπαρξη εξαρτημένων χωρών, συνολικά η ευδοκίμηση των θεωρήσεων εκείνων περί άμβλυνσης των αντιθέσεων στον κόσμο, έχουν προκαλέσει σοβαρή ζημία.

Αυτό καθόλου δεν σημαίνει, όμως, ότι απουσιάζουν οι διαθέσεις για αγώνα και πάλη από την πλευρά των λαών! Το αντίθετο, μάλιστα, ισχύει, όπως απέδειξε και το πρόσφατο μεγαλειώδες κύμα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό σε ολόκληρο τον κόσμο.

Στη σημερινή συγκυρία, με την ΕΕ να συμμετέχει ενεργά στα εν εξελίξει πολεμικά σφαγεία, η αποχή από την εκλογική φάρσα που διοργανώνει για να νομιμοποιηθεί στα μάτια των λαών, συνδέεται άρρηκτα με την αναγκαία προσπάθεια να διαμορφωθούν οι όροι για να βγει στο προσκήνιο η εναντίωση των μαζών στους ιμπεριαλιστές και τους κατά τόπους υποτακτικούς τους.

Η οικοδόμηση αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος αποτελεί συστατικό στοιχείο της πορείας ανασυγκρότησης του επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος. Είναι στενά δεμένη με την αντικαπιταλιστική διάσταση της πάλης, την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, μιας και κατά βάση αποτελεί υπόθεση στην οποία οφείλει να πρωταγωνιστήσει η εργατική τάξη, συγκροτώντας τις συμμαχίες της με τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Καθήκον κάθε επαναστατικής δύναμης σε αυτή την επικίνδυνη συγκυρία είναι να πρωτοστατήσει στην ανάληψη πρωτοβουλιών για μαζικές και μαχητικές αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις! Κόντρα στη φάρσα των ευρωκλογών, να παλέψουμε για να εκφραστούν οι λαϊκές διαθέσεις στον δρόμο του αγώνα. Για την καταγγελία της σφαγής του παλαιστινιακού λαού, για την αλληλεγγύη στην ηρωική του πάλη. Για την καταδίκη της εμπλοκής της χώρας μας στα μέτωπα του πολέμου, προς εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της ντόπιας άρχουσας τάξης. Για την εναντίωση στα φιλοπόλεμα σχέδια των ιμπεριαλιστών, που για τα συμφέροντά τους απειλούν ναβάλουν φωτιά σε ολόκληρο τον πλανήτη.

6 χρόνια μετά... Η δίκη για την τραμπούκικη ρατσιστική επίθεση σε πρόσφυγες στη Μυτιλήνη

Έπειτα από συνεχείς αναβολές, απ' τον Απρίλη και το Νοέμβριο του 2023, ξεκίνησε στις 11 Απρίλη '24 και συνεχίζεται η δίκη για την άγρια ρατσιστική επίθεση πλήθους φασιστοειδών ενάντια σε αφγανούς πρόσφυγες –ανάμεσά τους και πολλές γυναίκες και παιδιά– στην Πλατεία Σαπφούς της Μυτιλήνης, στις 22 Απρίλη 2018. Οι πρόσφυγες είχαν πραγματοποιήσει κινητοποίηση μετά το θάνατο ενός συμπατριώτη τους στο ΚΥΤ της Μόριας, λόγω της ανύπαρκτης ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, και είχαν συγκεντρωθεί στην Πλατεία Σαπφούς. Ένας όχλος από 200 φασιστοειδή, ύστερα από κάλεσμα της λεγόμενης «Πατριωτικής Κίνησης Λέσβου» κι ύστερα απ' την υποστολή της σημαίας απ' το στρατιωτικό άγημα και την απαγγελία του... εθνικού ύμνου, αλλά και χούλιγκαν αθλητικών ομάδων, άνθρωποι της νύχτας, μπράβοι, επιχειρηματίες και τοπικοί παράγοντες, πραγματοποίησαν ένα όργιο επιθέσεων ενάντια στους πρόσφυγες για να «εκκενώσουν» την Πλατεία.

Πολλοί, με καλυμμένα πρόσωπα, πέταγαν μαρμαρίνες πλάκες στους πρόσφυγες, οπλίστηκαν με υποστυλώματα δέντρων, άναψαν φωτιές, έριχναν καπνογόνα και φωτοβολίδες ή επιδόθηκαν σε ξυλοδαρμούς προσφύγων, αλλά και αλληλεγγυών, μέχρι και δημοσιογράφων. Η αστυνομία δεν συνέλαβε τότε κανέναν απ' αυτούς, αλλά συνέλαβε τους πρόσφυγες για «κατάληψη δημόσιου χώρου»... Τελικά 26 άτομα παραπέμφθηκαν, το Νοέμβριο του '18, σε δίκη για φυσική και ηθική αυτουργία στο πογκρόμ. Στην τρέχουσα δίκη δεν έλειψαν οι γελοιοίτες θρασύδειλων κατηγορούμενων που είτε προσπάθησαν να παρουσιαστούν σαν «άσχετοι» με τα γεγονότα είτε ακόμα –κάποιοι– σαν... φίλοι των προσφύγων! Οι δε αστυνομικοί... δεν θυμούνται, 6 χρόνια μετά, τι έκανε ή τι δεν έκανε ο κάθε κατηγορούμενος.

Άκρως ενδεικτικά, τέτοια γεγονότα αποτελούν έκφραση και αποτέλεσμα μιας πολιτικής που φασιστικοποιείται συνεχώς, ενός συστήματος σε βαθιά κρίση και σε σήψη. Κι όπου η απουσία ενός συγκροτημένου λαϊκού κινήματος αντίστασης

δημοκρατικά δικαιώματα

Στη δημοσιότητα τα βασανιστήρια των ελληνικών αρχών σε πρόσφυγες στην Κω

Ένα χρόνο μετά βγήκαν στον Τύπο οι άγριοι βασανισμοί των ξεριζωμένων προσφύγων απ' το Λιμενικό Σώμα ή από συνεργάτες του, που συνέβησαν στην Κω στις 26 Ιούνη 2023. Σύμφωνα με στοιχεία της Aegean Boat Report (που διαθέτει βίντεο και φωτογραφίες) και με σχετικό πόρισμα (29/11/23) του «Γραφείου Θεμελιωδών Δικαιωμάτων» της Frontex (αυτής της δύναμης των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών που συμμετέχει μαζί με το ελληνικό λιμενικό στη «φύλαξη» των συνόρων από τους... πρόσφυγες), μια ομάδα προσφύγων που έφτασε τότε στο νησί δεινοπάθησε, επί ώρες, στα χέρια ανδρών της Ακτοφυλακής του Λιμενικού ή συνεργατών τους. Οι αιτίες του «αδειάσματος» του Λιμενικού από τη Frontex μπορούν ν' αναζητηθούν στις ίδιες τις αιτίες του «αδειάσματος» της ντόπιας αστικής τάξης απ' τους ευρωπαίους ιθύνοντες σχετικά με το προσφυγικό, ως έκφραση δυσaréσκειας για το έντονα φιλο-αμερικάνικο «γέμισμό» της.

Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει πως δεν «πάτησαν» σε πραγματικά γεγονότα και συμβάντα. Που συνάδουν απόλυτα, βέβαια, με την αντιδραστική, αντιλαϊκή και αντι-προσφυγική φύση της ντόπιας αστικής τάξης, της κυβέρνησης και των μηχανισμών τους. Οι πρόσφυγες «συνάντησαν» κάποιους μαυροντυμένους άνδρες με καλυμμένα πρόσωπα, που τους δήλωσαν πως είναι αστυνομικοί και πως θα τους μετέφεραν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Κάλυψαν τα μάτια σχεδόν σε όλους τους πρόσφυγες, τους έκαναν «έλεγχο», τους... κατάσχεσαν προσωπικά αντικείμενα και τους μετέφεραν σε ένα βαν. Το γεγονός ότι μια γυναίκα πρόσφυγας κατόρθωσε να βιντεοσκοπήσει κρυφά με το κινητό της την κατάσταση αυτή και να τη στείλει, για να διαδοθεί, στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, τους εξόργισε, με αποτέλεσμα ν' αρχίσει το μαρτύριο: ξυλοδαρμοί προς αναζήτηση του κινητού, 16 ώρες κράτηση στο βαν, χωρίς φαγητό, νερό και τουαλέτα, με χειροπέδες και δεμένα τα μάτια... Στη συνέχεια αφέθηκαν ελεύθεροι...

Αφού έχουν περάσει τα πάνδεινα στις χώρες τους, τώρα «αναλαμβάνουν» οι χώρες υποδοχής. Οι ελληνικές αρχές «διέψευσαν» την εμπλοκή τους στα γεγονότα αυτά, η «διάψευση» αυτή, ωστόσο, δεν είναι καθόλου «πειστική». Όταν, επανειλημμένα, το Λιμενικό έχει δώσει πολλαπλά «δείγματα γραφής» στην κακομεταχείριση προσφύγων και μεταναστών (στο Φαρμακονήσι, στη Λέσβο, στη Χίο, στη Σάμο, στη Ρόδο), παρά τις συνεχείς του -και σ' αυτές τις περιπτώσεις- «διαψεύσεις», μέχρι τις εγκληματικές του ευθύνες για το λεγόμενο «ναυάγιο» της Πύλου, τη μαζική δολοφονία προσφύγων, δηλαδή, τον Ιούνη του 2023. Ή την πρόσφατη καταδίωξη στη Σύμη, με έναν νεκρό. Και κυρίως, όταν είναι η πολιτική γραμμή της κυβέρνησης και της ντόπιας αστικής τάξης για την αναχαίτιση, «πάση θυσία», των προσφυγικών ροών στη χώρα, αυτή που τροφοδοτεί την κακομεταχείριση και τους βασανισμούς ή ακόμα και τα απαιτεί. Είτε με τους φράχτες και τους συνοροφύλακες στον Έβρο είτε με τη δράση του Λιμενικού και της Ακτοφυλακής στο Αιγαίο. Μαζί με άλλους συνένοχους, βέβαια: Τους μηχανισμούς των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών, σαν τη Frontex, που εφαρμόζουν τις αντι-προσφυγικές πολιτικές αποφάσεις της ΕΕ. Ή τους κατασταλτικούς μηχανισμούς της ανταγωνίστριας, τουρκικής άρχουσας τάξης.

και διεκδίκησης απέναντι στην κυρίαρχη πολιτική των κυβερνήσεων και των ντόπιων και ξένων αφεντικών – που αποτελούν και τους μοναδικούς υπαίτιους των δεινών του λαού μας, των προσφύγων και μεταναστών– δίνει τη δυνατότητα να εκδηλώνονται τέτοιες μαύρες καταστάσεις. Αναφέρεται η ύπαρξη πλήθους στοιχείων –φωτογραφιών και βίντεο– που αποδεικνύουν το όργιο εκείνης της ημέρας. Να καταδικαστούν οι φυσικοί, οι ηθικοί και οι πολιτικοί αυτουργοί! Να συγκροτηθεί πραγματικό κίνημα ενάντια στην πολιτική που εξαθλιώνει, καταπιέζει, δολοφονεί, που χύνει το ρατσιστικό και εθνικιστικό δηλητήριο ενάντια σε πρόσφυγες, σε μετανάστες και σε γειτονικούς λαούς, στην υπηρεσία –πάντα– ντόπιων και ξένων αφεντάδων.

Διώξεις για έκφραση αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό

Για «βανδαλισμό», δηλαδή για ανάρτηση ενός πανό υπέρ του αγώνα του παλαιστινιακού λαού, στη Σχολή Ηλεκτρολόγων Μηχανικών στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου, ασφαλίτες συνέλαβαν την Παρασκευή 31/5 (λίγα μέτρα απ' το σπίτι του, παρακαλώ) έναν φοιτητή, μέλος της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Φοιτητών, κι έναν ακόμα, που τους θεώρησαν «ύποπτους» για την ανάρτηση. Ο κοσμήτορας Τσανάκας κι ο πρύτανης Χατζηγεωργίου άσκησαν μήνυση και οι φοιτητές παραπέμπονται σε δίκη για «φθορά ξένης ιδιοκτησίας» και «απειθεία». Είναι φανερό πως –όπως κι ο υπηρέτης του συστήματος της εκμετάλλευσης και της φασιστικοποίησης, Πορτοσάλτε– τόσο αυτοί όσο και όλοι οι εκφραστές της ντόπιας άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών της, αυτών των φίλων του κράτους–δολοφόνου του Ισραήλ – οργιάζουν μπροστά στην έκφραση της αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό. Έναν λαό που σφαγιάζεται καθημερινά σε μια πρωτοφανή γενοκτονία και που αποτελεί παράδειγμα αντίστασης για όλους τους λαούς.

Αυτό που τους «πειράζει» είναι το πανό, το σύνθημα, η προκήρυξη, η διαδήλωση αλληλεγγύης και υποστήριξης στην Παλαιστίνη και εναντίωσης στους συμμάχους τους, σιωνιστές δολοφόνους. Μια υποστήριξη και αλληλεγγύη που εκφράζει σύσσωμη η νεολαία και οι λαοί σ' ολόκληρο τον κόσμο. Να αθωωθούν οι διωκόμενοι φοιτητές! Η τρομοκρατία δεν θα περάσει!

Συντονισμός ενάντια στις συνδικαλιστικές-πολιτικές διώξεις

Μπροστά στις δυνατότητες αλλά και τις απαιτήσεις... συνεχίζουμε!

Εδώ και 4 μήνες από τις 22/2 Συνδικαλιστικές οργανώσεις & κινήσεις, Συλλογικότητες, Κινήσεις γειτονιάς, δηλαδή εργαζόμενοι του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, νεολαίοι, άνεργοι, συνταξιούχοι δημιούργησαν μια πρωτοβουλία ενάντια στις συνδικαλιστικές και πολιτικές διώξεις. Μέσα από τον συντονισμό και την κοινή δράση πολιτικών δυνάμεων, σωματείων και αγωνιστών έχουν καταφέρει να μείνει το ζήτημα της βιομηχανίας των διώξεων στην επιφάνεια, κόντρα στις επιδιώξεις του κυβερνητικού αλλά και του συμβιβασμένου συνδικαλισμού (ΠΑΜΕ), που επιδίωκε να το θάψει.

Κινηματικοί σταθμοί σε αυτή την προσπάθεια αποτέλεσαν η -πρώτη- συγκέντρωση και διαδήλωση εκατοντάδων που πραγματοποιήθηκε στον Πειραιά, αλλά και η ανοικτή εκδήλωση που έγινε σε κατάμεστη αίθουσα της Νομικής Αθηνών. Στις 23/5 πραγματοποιήθηκε άλλη μια διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας, που περικυκλώθηκε από τις δυνάμεις των ΜΑΤ προκειμένου να την περιορίσουν. Η αποφασιστική στάση των διαδηλωτών, όμως, κατάφερε να κάνουν μια πορεία στο κέντρο της πόλης, που «φάνηκε» στον κόσμο.

Σε μια περίοδο ολομέτωπης επίθεσης, που εργαζόμενοι κυνηγιούνται, φοιτητές συλλαμβάνονται, διαδηλώσεις χτυπιούνται ή περιορίζονται. Που το σύστημα και οι μηχανισμοί του προσπαθούν να ελέγξουν τα πάντα, να χτυπήσουν κάθε αγωνιστική φωνή αντίστασης. Σε μια τέτοια περίοδο, τέτοιες πρωτοβουλίες αποτελούν σημαντικά εργαλεία.

Οι τακτικές συνεδριάσεις, ο σεβασμός στη διαφορετική άποψη και το ικανοποιητικό πλαίσιο συμφωνίας έχουν δημιουργήσει ένα συναγωνιστικό κλίμα, που επιτρέπει σε όλο και περισσότερο κόσμο και αγωνιστές να αγκαλιάζει και να βλέπει θετικά αυτή την πρωτοβουλία. Έχει αποτελέσει πεδίο κοινής πάλης και συμπόρευσης «διαφορετικών» κομματιών του λαού (λιμενεργάτες, εργαζόμενοι στα νοσοκομεία, εκπαιδευτικοί, διοικητικοί υπάλληλοι, νεολαία), δείχνοντας πώς πραγματικά οικοδομούνται οι συμμαχίες. Σημαντική νίκη αποτέλεσε η επαναπρόσληψη του συμβασιούχου διοικητικού υπάλληλου του ΕΚΠΑ, Δημήτρη Αντωνίου. Δείχνει ότι ακόμα και σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες, μπορούν να υπάρξουν νίκες του κινήματος.

Οι συνθήκες που έχουμε μπροστά μας απαιτούν την ενεργοποίηση όλων των

δυνάμεων του κινήματος. Η αποσπασματική/αντιπροσωπευτική συμμετοχή των δυνάμεων του εξωκοινοβουλίου δεν βοηθάει σε αυτή την κατεύθυνση.

Όπως και να έχει, ο συντονισμός ενάντια στις πολιτικές-συνδικαλιστικές

διώξεις είναι αναγκαίος, για αυτό και έχει πάρει την πολιτική απόφαση και συμφωνία να συνεχίσει. Τις επόμενες μέρες θα συνεδριάσει για να αποφασιστούν οι νέες κινηματικές πρωτοβουλίες που θα παρθούν για το επόμενο διάστημα.

Συνέντευξη

Δημήτρης Αντωνίου

«Η απάντηση σε κάθε μορφή καταστολής είναι η αλληλεγγύη [...] μπορούμε να καταφέρουμε πολλά»

Π.Σ.: Θέλεις να μας περιγράψεις λίγο την περιπέτειά σου της fast track απόλυσής σου από το ΕΚΠΑ;

Δ.Α.: Η ιστορία ξεκινάει από μια κινητοποίηση ενάντια στο απεργοσπαστικό μέτρο της τηλε-εξεταστικής έξω από το Κέντρο Δικτύου του ΕΚΠΑ. Μια κινητοποίηση που η αλήθεια είναι πως είχε αρκετές δυσκολίες, αλλά είχαμε αποφασίσει ότι πρέπει να γίνει, για να στηρίξουμε με όσες δυνάμεις είχαμε τον μεγάλο αγώνα του φοιτητικού κινήματος ενάντια στο νομοσχέδιο της εμπορευματοποίησης της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Αυτή η τόσο μικρή έμπρακτη κίνηση αντίδρασης ενόχλησε και εξόργισε ιδιαίτερα το κράτος και τις прυτανικές αρχές. Ξεκίνησε μια ακραία επίθεση με κάθε μέσο εναντίον μας, αξιοποιώντας τόσο το δίκτυο των ΜΜΕ που έχει στήσει όλα αυτά τα χρόνια, όσο και το νομικό οπλοστάσιο που πατάει σε μια διαλυμένη εργατική νομοθεσία και στις επισφαλείς και ελαστικές σχέσεις εργασίας.

Από την επόμενη μέρα, βρέθηκα άμεσα σε ένα καθεστώς αναστολής συμβάσης, κατά παράβαση κάθε εργατικής νομοθεσίας, με εντολή του ίδιου του Πρύτανη, που προφανώς ήταν σε αгаστή συνεργασία με το κράτος και τις απαιτήσεις του για παραδειγματική τιμωρία της κινητοποίησης. Ως συμβασιούχος ήμουν εύκολος στόχος, μιας και οι πειθαρχικές διαδικασίες του Δημοσίου δεν εφαρμό-

ζονται σε μας. Επί 2 μήνες σχεδόν, η διοίκηση αρνούσαν να συνομιλήσει μαζί μας για την απόλυση και επέλεξε δια της σιωπής να αφήσει τον χρόνο να περάσει, ώστε να λήξει η σύμβαση και να βρεθώ και επίσημα πλέον απολυμένος από το ΕΚΠΑ.

Δεν υπολόγιζαν, όμως, τις αντιδράσεις του συνδικαλιστικού και φοιτητικού κινήματος, αλλά και την αλληλεγγύη και την υποστήριξη μεγάλης μερίδας του κόσμου. Η πίεση που ασκούσαν σε καθημερινή βάση, για την άρση της αναστολής και την ανάκληση της απόλυσης ήταν μεγάλη. Δεκάδες σωματεία, οργανώσεις και συλλογικότητες έστειλαν ψηφίσματα, οι συγκεντρώσεις έξω από τα Προπύλαια ήταν πάντα με κόσμο και δυναμισμό και πολλές συναδέλφισσες και συνάδελφοι προσπάθησαν να φτάσει το μήνυμα στις прυτανικές αρχές για το απαράδεκτο της απόλυσης. Και κάτω από αυτή την πίεση, η Прυτανεία αναγκάζεται να πάρει πίσω την απόλυση και να παραδεχθεί, έστω και έμμεσα, ότι έκανε τεράστιο λάθος.

Π.Σ.: Την περίοδο που διανύουμε, είμαστε αντιμέτωποι με καταγίδα συνδικαλιστικών διώξεων αλλά και με ένα άγριο αντισυνδικαλιστικό θεσμικό πλαίσιο. Πώς εκτιμάς την πραγματικότητα αυτή;

Δ.Α.: Το κράτος έχει αποφασίσει να στενεύσει πολύ τα περιθώρια που μας

επιτρέπει να κινηθούμε. Ακόμα και μικρές συμβολικές κινήσεις του συνδικαλιστικού και φοιτητικού κινήματος αλλά και των κοινωνικών αγώνων, βρίσκονται συχνά στο στόχαστρο μιας ακραίας και δυσανάλογης καταστολής. Αρκεί μια δημόσια δήλωση ή ένα κείμενο για να οδηγηθείς μπροστά στα πειθαρχικά όργανα, το δικαστήριο ή ακόμα και στην απόλυση. Πόσο μάλλον όταν αξιοποιείς εργαλεία όπως η κατάληψη, ειδικά αν πρόκειται για ένα θέμα που ενοχλεί το κράτος, όπως η γενοκτονία των Παλαιστίων. Ξεχνάνε, όμως, πως η πολιτική της μηδενικής ανοχής σε σχέση με αυτό που έχουν στο μυαλό τους περί τάξης και ασφάλειας, μπορεί να οδηγήσει και σε πολύ πιο δυναμικές και πολυμορφικές αντιδράσεις.

Π.Σ.: Με βάση την εμπειρία σου και την τελικά επιτυχή έκβαση της υπόθεσής σου, δηλαδή την επαναπρόσληψή σου, ποια πιστεύεις ότι πρέπει να είναι η απάντηση του λαϊκού και εργατικού κινήματος απέναντι στην επίθεση αυτή;

Δ.Α.: Η απάντηση σε κάθε μορφή καταστολής είναι η αλληλεγγύη. Μόνες και μόνοι μας δεν καταφέρνουμε τίποτα. Μαζί μπορούμε να καταφέρουμε πολλά. Η επαναπρόσληψη είναι αποτέλεσμα ακριβώς αυτής της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης στον δρόμο αλλά και με ψηφίσματα. Δεν νιώσαμε ποτέ πως δεν

έχουμε στήριξη, το αντίθετο, από την πρώτη στιγμή πολύς κόσμος βρέθηκε δίπλα μας και έβαλε πλάτη.

Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για να διεκδικούμε αυτά που θέλουμε. Σίγουρα το κράτος έχει αναβαθμίσει την καταστολή και δεν αναφέρω μόνο στο ξύλο και τις άμεσες διώξεις, αλλά και στην πιο σιωπηλή, υπόγεια καταστολή, που προκύπτει από τις επισφαλείς σχέσεις εργασίας, τους αντεργατικούς νόμους, την τρομοκρατία που φέρνει η αυστηροποίηση του ποινικού συστήματος, αλλά και την ίδια την υποβάθμιση της ποιότητας ζωής μέσω της ακρίβειας, της διάλυσης των κοινωνικών υπηρεσιών, της παιδείας, της υγείας κ.τ.λ.

Βρισκόμαστε τώρα σε μια περίοδο που το κράτος, μέσω της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, νιώθει ότι μπορεί να κάνει το πλαίσιο πιο αυστηρό και την επιβολή πιο άμεση. Εμείς πρέπει να κινηθούμε με γνώμονα τις αρχές μας και τα εργαλεία που ξέρουμε ότι έχουν δουλέψει στο παρελθόν και τα έχουμε αφήσει λίγο στην άκρη, γιατί περάσαμε από μια μεγάλη περίοδο στη μεταπολίτευση που δεν ήταν τόσο απαραίτητα. Δεν χρειάζεται να ανακαλύψουμε τον τροχό, άλλωστε και το κράτος δεν καινοτομεί ιδιαίτερα στην καταστολή, απλά αναβαθμίζει. Ο δρόμος είναι ανοιχτός, ας τον διεκδικήσουμε και πάλι με συντροφικότητα και αλληλεγγύη.

Στα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα τα εργοδοτικά εγκλήματα είναι καθημερινότητα

Τραγικός και ταυτόχρονα αποκαλυπτικός είναι ο ρυθμός με τον οποίο αυξάνονται τα εργοδοτικά εγκλήματα στη χώρα τα τελευταία χρόνια. Μπορεί να βαφτίζονται εργατικά «ατυχήματα», λες και οφείλονται στην κακοτυχία που βαραίνει τους εργάτες μαζικά το τελευταίο διάστημα, η πραγματικότητα όμως είναι πως η ραγδαία αύξησή τους οφείλεται στις απάνθρωπες εργασιακές συνθήκες που επιβάλλουν από κοινού εργοδοσία και κυβερνήσεις στα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα. Όλο και λιγότερο μετράει η ανθρώπινη ζωή, μπροστά στην ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδος.

Τα μαύρα ρεκόρ διαδέχονται το ένα το επόμενο. 104 νεκροί και 140 σοβαρά τραυματισμένοι καταγράφηκαν το 2022, ενώ 179 νεκροί και 287 σοβαρά τραυματισμένοι το 2023. Σχεδόν καθημερινά κάποιος εργαζόμενος σκοτώνεται ή

τραυματίζεται σοβαρά στον χώρο εργασίας του. Τα πρόσφατα εργοδοτικά εγκλήματα έρχονται να επιβεβαιώσουν πως παρά τα κροκοδείλια δάκρυα που χύνουν οι εργοδότες, τίποτα δεν αλλάζει απ' την πλευρά τους. Στο Ζαγόρι 60χρονος εργάτης σε έργα αποχέτευσης σκοτώθηκε όταν καταπλακώθηκε από χώματα. Στη Θήβα εργαζόμενη στο εργοστάσιο «ΜΟΡΝΟΣ ΑΕ» τραυματίστηκε όταν παρσύρθηκε από ηλεκτροκίνητο παλετοφόρο στο τμήμα χάρτινης συσκευασίας. Μάλιστα, πρόκειται για το 6ο εργατικό «ατύχημα» στις εγκαταστάσεις του ίδιου εργοστασίου τους τελευταίους 2,5 μήνες. Στον Δήμο Σουλίου οδηγός φορτηγού στην καθαριότητα χτύπησε στα πλευρά του, ενώ στον ίδιο Δήμο είχε προηγηθεί εργατικό «ατύχημα» δύο βδομάδες πριν. Στον Δήμο Καισαριανής, εργάτης έχασε το δάχτυλό του σε φορτηγό με αρπάγη, στο οποίο του ζητήθη-

κε (ελλείπει εξειδικευμένου προσωπικού) να δουλέψει ως εργάτης-πλήρωμα παρότι συμβασιούχος και χωρίς την παρामικρή σχετική εμπειρία.

Η ενίσχυση της πάλης για δουλειά με ασφάλεια και δικαιώματα είναι ζωτικής σημασίας, καθώς τα εργοδοτικά εγκλήματα δεν αποτελούν αριθμούς σε λίστα, αλλά αφορούν ανθρώπους του μόχθου που πήγαν για το μεροκάματο και δεν επέστρεψαν στο σπίτι τους. Πρέπει να καταδεικνύονται οι πραγματικοί υπεύθυνοι και να δυναμώνει η συλλογική πάλη σε κάθε χώρο δουλειάς, αλλά και συνολικά, για δουλειά με όλα τα μέτρα προστασίας και με ανθρώπινους ρυθμούς. Η εντατικοποίηση, η έλλειψη προσωπικού, οι κόντρα βάρδιες, η πίεση για «να βγει η δουλειά» με κάθε κόστος, το ξεχείλωμα του ωραρίου που προβλέπουν οι αντεργατικοί νόμοι Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, μαζί με τις περικοπές σε

μέσα ατομικής προστασίας και τα κακοσυντηρημένα μηχανήματα και τις εγκαταστάσεις, αποτελούν το υπόβαθρο της μαύρης αυτής κατάστασης.

Βέβαια, επειδή η πραγματικότητα αυτή δεν συνάδει με το αφήγημα της κυβέρνησης περί ανάπτυξης, τα εγκλήματα αυτά, όταν δεν γίνεται να κρυφτούν, αποδίδονται στην «κακιά στιγμή» ή στην «απροσεξία» του εργαζόμενου. Ταυτόχρονα, ό,τι μπορεί να κουκουλωθεί, κουκουλώνεται. Έτσι, η Ελλάδα είναι σχεδόν η μοναδική χώρα στην ΕΕ που δεν αναφέρει στη Eurostat ούτε μία επαγγελματική ασθένεια! Η πλήρης αδιαφορία του κεφαλαίου και των κυβερνητικών επιτελείων για τη ζωή και την υγεία του κόσμου της δουλειάς μπορεί να απαντηθεί μόνο με τη μαζική και αποφασιστική πάλη των ίδιων των εργαζόμενων.

Η νέα συλλογική σύμβαση σε ΔΕΗ και ΔΕΔΔΗΕ κατοχυρώνει την εργοδοσία

Επικερσιακή συλλογική σύμβαση εργασίας υπογράφηκε στα τέλη Μάη στον ΔΕΔΔΗΕ, τη θυγατρική της ΔΕΗ που διαχειρίζεται το δίκτυο. Είχε προηγηθεί αντίστοιχη σύμβαση στη ΔΕΗ με ακριβώς τα ίδια χαρακτηριστικά (και πρακτικά το ίδιο κείμενο, αλλά με μικρότερους μισθούς), ενώ ακολουθούν οι ΔΕΗ Ανανεώσιμες και ΑΔΜΗΕ. Τον βασικό σκοπό αυτής της συμφωνίας αναδεικνύουν οι ανακοινώσεις τόσο της διοίκησης όσο και των συνδικαλιστικών ηγεσιών, με κοινό το «δια ταύτα»: η νέα τριετής (όπως κι η προηγούμενη) συλλογική σύμβαση διασφαλίζει «εργασιακή ειρήνη».

«Εργασιακή ειρήνη» για τους λιγότερους από 13.000 εργαζόμενους που έχουν απομείνει στη ΔΕΗ (από 21.845 στο τέλος του 2010) σημαίνει ένα εντελώς νέο καθεστώς για όσους προσλήφθηκαν μετά τις 3/12/2019, οπότε και προχώρησε το ξεπούλημα μεγάλου μέρους των μετοχών του ομίλου. Μπορεί οι συνδικαλιστικές ηγεσίες να αλληλοσυγχαιρούνται για το γεγονός ότι κι οι νέοι εργαζόμενοι εντάσσονται για πρώτη φορά στη συλλογική σύμβαση, αλλά η ένταξή τους είναι σε μια τελείως διαφορετική ΕΣΣΕ απ' τους παλιότερους.

Στη θέση των μισθολογικών κλιμακίων, στα οποία εξελισσόταν κάθε εργαζόμενος τουλάχιστον ανά τριετία, το νέο καθεστώς προβλέπει έναν πίνακα ελάχιστων μισθών ανά οικογένεια και επίπεδο θέσης. Στη θέση του χρονοεπιδόματος, που αυξανόταν με τα χρόνια υπηρεσίας, προβλέπεται μια ωρίμανση του μισθού κατά 1,3% ανά έτος (μετά τη συμπλήρωση δύο ετών) μόνο όμως εφόσον η εταιρία εμφάνισε κέρδη την προηγούμενη χρονιά και η αξιολόγηση του εργαζόμενου είναι πάνω απ' τον μέσο όρο και δεν έχει αυξηθεί ο μισθός του λόγω συλλογικής σύμβασης ή αλλαγής θέσης. Πρακτικά, ενώ ένας εργαζόμενος στη ΔΕΗ ήταν δεδομένο ότι θα παίρνει μεγαλύτερο μισθό με τα χρόνια, πλέον θα εξαρτάται από ενδεχόμενη βαθμολογική προαγωγή, τα κέρδη της εταιρίας και την ατομική του αξιολόγηση.

Επιπλέον, απ' τα 3 γενικά και τα 16 ειδικά επιδόματα για μια σειρά από ειδικές συνθήκες εργασίας (που έτσι κι αλλιώς ορίζεται να αμφισβητηθούν εντός ενός έτους), για τους νέους απομένει μόνο το επίδομα «οικογενειακών βαρών» (χωρίς όμως επίδομα γάμου όπως πριν), το επίδομα επικίνδυνης ή/και ανθυγιεινής εργασίας για όποιες θέσεις αποφασίσει ο διευθύνων σύμβουλος κι ένα επίδομα «ειδικών συνθηκών» που θα καθοριστεί.

Είναι φανερό ότι με την υπογραφή της συγκεκριμένης ΕΣΣΕ, η διοίκηση της ΔΕΗ διασφαλίζει πετσοκομμένους μισθούς σε βάθος χρόνου, που υπερκαλύπτουν το κόστος της επαναφοράς των δώρων που προκάλεσε απ' το 2021 η μείωση του ποσοστού του δημοσίου σε λιγότερο του 50%+1. Οι νέοι εργαζόμενοι παγιώνονται σε καθεστώς χαμηλών μισθών «για πάντα», ενώ ούτε για τους παλιούς δεν βελτιώνονται ουσιαστικά τα πράγματα. Το ξεπάγωμα του χρονοεπιδόματος κι οι γενικές αυξήσεις κατά 5,2% φέτος, 4,1% του χρόνου και 3,9% το 2026 δεν αναιρούν τη γενική εικόνα. Άλλωστε, ο εσωτερικός κανονισμός, μέρος της ΕΣΣΕ που υπογράφηκε, ξεκαθαρίζει ότι ως τόπος εργασίας ορίζεται οποιοδήποτε σημείο της Ελλάδας, ενώ σε περίπτωση κατάργησης θέσης εργασίας, η απόλυση είναι η προοπτική, που αφορά τους χιλιάδες εργαζόμενους σε ορυχεία και σταθμούς παραγωγής που κλείνουν.

Μόνο «εργασιακή ειρήνη» δεν μπορεί να βαφτίζεται το ξήλωμα των κατακτήσεων δεκαετιών. Οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ βιώνουν τις συνέπειες της υποταγής των συνδικαλιστικών τους ηγεσιών. Η υπογραφή συλλογικής σύμβασης χωρίς την παραμικρή κινητοποίηση είναι βέβαιο ότι καταλήγει στη βάση των αναγκών της εργοδοσίας, όχι των εργαζομένων. Μόνο με πραγματικούς αγώνες μπορούν να πετύχουν πραγματικές νίκες οι εργαζόμενοι. Τη δυναμική τους είναι που φοβούνται όσοι ομνύουν στην «εργασιακή ειρήνη».

Κιλκίς

Βαφεία-Πλεκτήρια ΦΙΕΡΑΤΕΞ

Σε διαθεσιμότητα οι εργαζόμενοι για όλο τον Ιούνιο

Εκρέμαστοι οι περίπου 100 εργαζόμενοι του εργοστασίου στο Κιλκίς, μετά την ανακοίνωση της εργοδοσίας για διαθεσιμότητα των εργαζόμενων, εκτός των υπαλλήλων γραφείων, από τις αρχές του Ιουνίου ως τις 30/6. Το σωματείο των εργαζομένων ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ αποφάσισε στάση εργασίας και στις δυο βάρδιες και συνέλεξε την Κυριακή 2/6. Η μαζική συνέλευση, με παρουσία του σωματείου εργαζομένων στον ΒΑΡΒΑΡΕΣΟ και εκπροσώπων των Εργατικών Κέντρων Θεσσαλονίκης και Κιλκίς, αποφάσισε περιφρούρηση του εργοστασίου σε 24ωρη βάση από τις 5 ως τις 30 Ιουνίου, κάτω από τον φόβο της «μετακόμισης ή της μεταφοράς», όπως αναφέρει ο πρόεδρος του σωματείου. Τον περασμένο Ιανουάριο το προσωπικό τέθηκε σε εκ περιτροπής εργασία με τη διαβεβαίωση της εργοδοσίας ότι δεν θα ξανασυμβεί.

Η εργοδοσία πρότεινε οικειοθελή αποχώρηση με τη μισή αποζημίωση σε όσους είχαν 15ετία, με αποτέλεσμα 30 εργαζόμενοι να δηλώσουν οικειοθελή αποχώρηση μπροστά στο φόβο του κλεισίματος. Το 50% των εργαζομένων εργάζεται πάνω από 15ετία και αυτό προβληματίζει τους εργαζόμενους. Η δικαιολογία της εταιρείας για έλλειψη παραγγελιών διαψεύδεται από τους εργαζόμενους και, όπως είπε ο πρόεδρος του σωματείου, «το προηγούμενο διάστημα έρχονταν παραγγελίες και η εταιρεία τις έδωχνε με απώτερο σκοπό να δημιουργηθεί αβεβαιότητα και να υπάρχει πάτημα για τη μείωση του αριθμού του εργατικού δυναμικού, αλλά και να φύγει ο κόσμος από μόνος του».

Το εργοστάσιο είναι ένα τμήμα του ομίλου ΦΙΕΡΑΤΕΞ που έχει επεκταθεί και σε άλλους κλάδους πέ-

ραν της κλωστοϋφαντουργίας με την εταιρεία Promelka SA που παράγει προϊόντα γυμναστικής και την Cotton Fashion SA στο έτοιμο ένδυμα και στο εσώρουχο ως μειοψηφικός μέτοχος της ΜΙΝΕΡΒΑ, την οποία ενίσχυσε τους προηγούμενους μήνες. Όλο αυτά μαζί με τη δανειοληπτική ικανότητα και τον τζόγο του χρηματιστηρίου δημιουργούν επιπλέον ανησυχίες. Ήδη φήμες άρχισαν να κυκλοφορούν πως η εταιρία σχεδιάζει την επέκταση της διαθεσιμότητας και πέραν του Ιουνίου.

Η κλωστοϋφαντουργία στη Βόρεια Ελλάδα, κλάδος με χιλιάδες εργαζόμενους παλιότερα, τώρα μετράει κουφάρια εργοστασίων, που έκλεισαν πλήρως εξοπλισμένα, με πρώτες ύλες αποθηκευμένες, που το μόνο που χρειαζόταν ήταν ένα πάτημα του διακόπτη για να παράγουν προϊόντα. Αποκαλυπτική η εικόνα του εργοστασίου του ΛΑΝΑΡΑ στη Νάουσα όταν ανακοινώθηκε το κλείσιμο. Σε μια από τις παρεμβάσεις αλληλεγγύης, οι απεργοί μάς έδειξαν μηχανήματα δεκάδων χιλιάδων ευρώ που παραλήφθηκαν λίγες μέρες πριν από το λουκέτο και τις πρώτες ύλες στοιβαγμένες στην αυλή. Γιατί; Γιατί αγόραζαν με τον ιδρώτα των εργαζομένων, την κλεμμένη υπεραξία της δουλειάς των εργατών και για να πάρουν ένα ακόμη δάνειο την ώρα που έβαζαν λουκέτο και ετοίμαζαν τη νέα βιομηχανία στα Βαλκάνια.

Τους τελευταίους μήνες το λουκέτο των δυο εργοστασίων, της αμερικάνικης SONOCO στη Θεσσαλονίκη και το Κιλκίς και της νηματοργίας ΒΑΡΒΑΡΕΣΟΣ, μεγαλώνουν τη λίστα των ανέργων. Παρά τις εξαγγελίες της κυβέρνησης για μείωση της ανεργίας και επενδύσεις κλίμακας, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική.

Νοσοκομεία

Να δυναμώσουμε τα αγωνιστικά ξεσπάσματα με τροφοδότηση της κατεύθυνσης της αντίστασης

Διατρέχοντας τα προηγούμενα και τα επόμενα από αυτό άρθρα, αποτυπώνεται με τον πιο καθαρό τρόπο η εξαθλίωση κι η φρίκη που προσφέρει στους εργαζόμενους και τον λαό στη χώρα μας και παγκοσμίως το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα. Απ' την ανεργία και τους μισθούς πείνας, μέχρι την επικινδυνότητα απ' τον πόλεμο στην Ουκρανία και την γενοκτονική σφαγή στην Παλαιστίνη.

Οι υγειονομικοί εργαζόμενοι βιώνουν αυτή τη φρίκη με ιδιαίτερη χροιά, όπως τη διαμορφώνει η επίθεση στον χώρο των νοσοκομείων. Αυτοί δηλαδή που, ενώ τσακίζονται τα εργασιακά τους δικαιώματα, ταυτόχρονα εξελίσσεται μπροστά τους και το χτύπημα στο δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη με τεράστιο εύρος οδυνηρών συνεπειών και ταλαιπωρίας. Γιατί η επίθεση εξελίσσεται ενιαία και ως σύμπλοκο και στα δύο μέτωπα και έτσι οφείλουν να την αντιμετωπίσουν οι εργαζόμενοι όντας κι οι ίδιοι κομμάτι του λαού.

Όπως συνήθως γίνεται στην ταξική πάλη, τα πράγματα δεν είναι καθόλου απλά όταν χρειάζεται να υπερασπίσεις την αναστολή σε τακτικά χειρουργεία σε παιδιατρικό νοσοκομείο τη στιγμή που υπάρχουν τρεις χιλιάδες παιδιατρικοί ασθενείς στη λίστα αναμονής. Γιατί η υποστελέχωση κι η εντατικοποίηση, όσο κρύβεται κάτω απ' το αντιδραστικό αφήγημα του «λειτουργήματος» ή «της ανάγκης οι εργαζόμενοι να βάλουν πλάτη για το ΕΣΥ», τόσο διαιωνίζονται και πέφτει νερό στον μύλο της πολιτικής του

συστήματος. Σ' αυτό το σημείο έφτασαν κι οι αναισθησιολόγοι στο παιδιατρικό νοσοκομείο «Αγλαΐα Κυριακού» πριν από λίγες μέρες και προχώρησαν σε κινητοποιήσεις προκηρύσσοντας στάσεις εργασίας και επιβάλλοντας αναστολή στα τακτικά χειρουργεία.

Απ' την πλευρά της η κυβέρνηση,έρα απ' τα εντέλλεσθε και την τρομοκρατία, μέσω του αρμόδιου και πρόθυμου υπουργού Υγείας Γεωργιάδη, άνοιξε την πολιτική κόντρα σε επίπεδο δημόσιου λόγου σε όλο το φάσμα. Απ' την πολιτική στοχοποίηση ατομικά συνδικαλιστών, μέχρι τη λάσπη ότι οι εργαζόμενοι αγωνίζονται εντεταλμένα με στόχο την κυβερνητική φθορά εν όψει των ευρωεκλογών. Ακόμη παραπέρα, έριξε τις ευθύνες για τις λίστες των χειρουργείων στους υγειονομικούς που κινητοποιούνται!

Επειδή η πραγματικότητα είναι αμείλικτη, θεωρούμε ότι φτωκά αποτελέσματα έχει το αφήγημα Γεωργιάδη στις λαϊκές συνειδήσεις. Ας ασχοληθούμε όμως «με τα δικά μας», δηλαδή με τα συμπεράσματα που οφείλουν να βγάζουν οι εργαζόμενοι στην κίνησή τους. Καταρχήν η κίνηση των εργαζομένων «από τα κάτω» με διαδικασίες και κινητοποιήσεις μέσα απ' τον σύλλογό τους είναι στη σωστή κατεύθυνση. Γι' αυτό και όταν γίνονται, ακριβώς επειδή εκφράζουν πραγματικές ανάγκες, δημιουργούνται όροι κίνησης και αγώνα των εργαζομένων στον χώρο δουλειάς. Μόνο που χρειάζεται και καθαρή πολιτική γραμμή. Σαν αυτή που εκφράζεται όταν ο κόμπος φτάνει στο χτένι και είναι αυτή

που κινητοποιεί και μπορεί να μαζικοποιήσει την πάλη. Η ανάγκη άμεσων προσλήψεων ως απάντηση στην εντατικοποίηση, η ανάγκη αυξήσεων των μισθών ως απάντηση στην ακρίβεια, η ανάγκη μονιμοποίησης ως απάντηση στην απόλυση, η ανάγκη σταθερού πόστου ως απάντηση στις μετακινήσεις, όλα στέκονται στο πλάι και της υπεράσπισης του δικαιώματος του λαού στην ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη και μπορούν να κινητοποιήσουν μαζικά σήμερα τους εργαζόμενους. Μόνο που όπου η ανάγκη κι η πραγματικότητα επιβάλλουν αυτό το πρώτο σημαντικό βήμα, αμέσως οι εργαζόμενοι βρίσκονται μπροστά στη ρεφορμιστική λογική της «υπεράσπισης του ΕΣΥ», των προτάσεων προς το σύστημα για «δημόσια υγεία» και τον περιορισμένο ορίζοντα των κινητοποιήσεων του ΠΑΜΕ, που είναι η δική του ενίσχυση.

Οι τελευταίες κινητοποιήσεις αποτελούν συνέχεια κινητοποιήσεων που ξεσπάνε συνεχώς στα νοσοκομεία τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα μετά την πανδημία, ως συνέπεια της κλιμάκωσης της επίθεσης. Μάλιστα οι εργαζόμενοι έχουν τα χειρότερα μπροστά τους με τις επερχόμενες απολύσεις των ΣΟΧ, την εφαρμογή του υγειονομικού χάρτη και την εφαρμογή του μέτρου για το ιδιωτικό έργο των γιατρών. Το ξεπέρασμα των συνδικαλιστικών ηγεσιών και η πάλη με τα ρεφορμιστικά αφηγήματα είναι αναγκαίο δίοδο για την πολιτικοποίηση, μαζικοποίηση και μετατροπή των ξεσπασμάτων του κλάδου σε ζωντανό μαζικό κίνημα αντίστασης.

Τα νέα σχέδια του υπουργείου αποκαλύπτουν ότι το σύστημα είναι αδίστακτο. Σ' αυτά περιλαμβάνεται η μετατροπή του εθνικού κέντρου αιμοδοσίας σε νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου και η αντιμετώπιση των προϊόντων αίματος απ' την αιμοδοσία σαν εμπορεύματα. Η αιμοδοσία, ως πράξη αλληλεγγύης και βαθιάς κατανόησης του συλλογικού βίου των ανθρώπων, μπαίνει στον κύκλο των εμπορευμάτων «για να δοθούν κίνητρα» σύμφωνα με την κυβέρνηση. Η εμπορευματοποίησή της στην πραγματικότητα σημαίνει ακόμα βαθύτερα το χέρι στην τσέπη για τους ασθενείς όταν βρίσκονται σε ανάγκη. Το χτύπημα στην περίθαλψη είναι καθολικό και αφορά όλες τις πτυχές των λαϊκών αναγκών. Πλέον, επεκτείνονται οι φραγμοί και στον ιδιωτικό τομέα, με αποκλεισμό ασθενών να διενεργήσουν εξετάσεις ακόμη κι αν είναι «ασφαλισμένοι», δηλαδή πληρώνουν και ιδιωτική ασφάλιση. Δεν υπάρχει αμφιβολία, το clawback για το οποίο απεργούν τα ιδιωτικά διαγνωστικά θα το πληρώσει τελικά ο λαός και το δικαίωμά του στην πλήρη ίση και δωρεάν περίθαλψη.

Η σαπίλα θα συνεχίσει να κατακλύζει την καθημερινότητα όσο δεν αναπτύσσονται εργατολαϊκές αντιστάσεις. Τέτοιες που στην ανάπτυξη και στη διαδρομή τους να φρενάρουν και να πιέζουν το σύστημα ώστε να μην παίρνει αέρα η αποθράσυνσή του, που παράγει αυτή τη ζούγκλα. Δεν θα σταματήσουν αν δεν τους σταματήσουμε με τους αγώνες μας.

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές στο ΓΝΑ «Γεννηματάς»

Σε ένα ιδιαίτερα ασφυκτικό περιβάλλον έγιναν στις 28 και 29 Μαΐου στο ΓΝΑ «Γεννηματάς» οι εκλογές για ΔΣ του συλλόγου εργαζομένων και εκπροσώπους στο συνέδριο της ΠΟΕΔΗΝ.

Παρ' όλο που οι συνθήκες εργασίας τόσο στη διάρκεια της πανδημίας αλλά και μετά είναι πολύ άσχημες τόσο λόγω της έλλειψης προσωπικού, όσο και της δουλειάς που αυξάνεται συνεχώς, η δι-

οίκηση του νοσοκομείου καθώς και όλα τα στελέχη του κυβερνώντος κόμματος υπερβάλανε εαυτούς ώστε στα αποτελέσματα να φαίνεται ότι όλα είναι υπό έλεγχο. Οι εργαζόμενοι εκλέγοντας πρώτη παράταξη τη ΔΑΚΕ σχεδόν συμφωνούν (κατ' αυτούς) με την καταπίεση, την εξουθένωση, τα εκατοντάδες οφειλόμενα ρεπό και μέρες κανονικής άδειας, με το ότι δεν κάνανε γιορτές στα σπίτια τους και πολύ πιθανό να πάρουν

ελάχιστες μέρες άδεια το καλοκαίρι, μια κι οι περιβόητες προσλήψεις κάνουν όλο και περισσότερα χρόνια να πραγματοποιηθούν. Πρώτη δύναμη λοιπόν η ΔΑΚΕ, ανεβασμένη σε ψήφους αλλά με μια έδρα λιγότερη.

Δεύτερη δύναμη βγήκε η «Ενωτική Κίνηση Εργαζομένων», συνεργασία της «Νέας Πορείας» (με αναφορά στο ΠΑΣΟΚ) με το «ΟΡΑΜΑ» (με αναφορά στον ΣΥΡΙΖΑ) και τους «Συνάδελφοι στ' αλήθεια» που εμφανίζονταν σαν ανεξάρτητοι, οι οποίοι -εκτιμώντας ότι θα έχουν πτώση- προτίμησαν να κάνουν ένα «αντί-ΔΑΚΕ» μέτωπο, συγκεντρώνοντας και λιγότερες ψήφους και μια έδρα λιγότερη. Για τη μοίρασιά των εδρών, αναμένονται εξελίξεις...

Τρίτη δύναμη, με αύξηση σε ψήφους, η «Αγωνιστική Πρωτοβουλία για την Ανατροπή» (με αναφορά στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Επόμενη η ΕΣΑΚ (ΠΑΜΕ), της οποίας ο υπάρχον πυρήνας στελεχών στο νοσοκομείο ενισχύθηκε με γιατρούς που επέλεξαν το «Γεννηματάς» για ειδικότητα.

Η Ταξική Πορεία, κόντρα στους συσχετισμούς και την αρνητική κατάσταση, κατέβηκε στις εκλογές, παλεύοντας την άποψη του ανυποχώρητου αγώνα, του ανεξάρτητου ταξικού συνδικαλισμού, της οργάνωσης και της πάλης των εργαζομένων ως μόνη λύση στα προβλήματα τους. Είχε να τα βάλει με ένα δυσμενές κλίμα, αλλά και με τα πάσης φύσης εκλογικίστικα διλήμματα και τη χυδαία λογική της χαμένης ψήφου από «αριστερά» και δεξιά. Το αποτέλεσμα που κατέγραψε, με διατήρηση σε ψήφους και απώλεια της έδρας αντιπροσώπου στην ΠΟΕΔΗΝ (ελέω και του καλπονοθευτικού 1264), αν και αναντίστοιχο με την παρέμβασή της και τη συμβολή της στους αγώνες, αναδεικνύει δυνατότητες που πρέπει να αξιοποιηθούν το επόμενο διάστημα.

Σωματείο Εργαζομένων ΓΝΑ «Γεννηματάς»	Αποτελέσματα 2024		Αποτελέσματα 2022	
	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΠΟΕΔΗΝ (αντιπρ.)	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΠΟΕΔΗΝ (αντιπρ.)
Έγκυρα	1337	1046	1261	878
Λευκά	10	22	13	17
Άκυρα	22	18	40	26
ΔΑΚΕ	541 (5)	397 (8)	522 (6)	352 (7)
Ενωτική Κίνηση Εργαζομένων	315 (3)	304 (7)	-	-
Αγ. Πρωτ. για την Ανατροπή	272 (3)	193 (4)	230 (3)	138 (3)
ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ	-	-	182 (2)	128 (3)
ΟΡΑΜΑ	-	-	112 (1)	109 (2)
Συνάδελφοι στ' αλήθεια	-	-	96 (1)	63 (1)
ΕΣΑΚ	172 (2)	120 (3)	81 (0)	49 (1)
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	37 (0)	32 (0)	38 (0)	39 (1)

Νέο χτύπημα στο επίδομα ανεργίας

Αντιδραστικές αλλαγές φέρνει το νομοσχέδιο που έχει στα σκαριά η κυβέρνηση σχετικά με το ύψος του επιδόματος ανεργίας το οποίο με τους υπάρχοντες όρους καθορίζεται απ' τον κατώτατο μισθό και φτάνει τα 509€. Βασικός στόχος του νομοσχεδίου είναι να αποσυνδέσει το επίδομα απ' τον κατώτατο και να το συσχετίσει με το ύψος του προηγούμενου μισθού που λάμβανε ο εργαζόμενος αλλά και τα χρόνια ασφάλισής του. Στον ίδιο δρόμο με το συνταξιοδοτικό μοντέλο, δίνεται τέλος στο καθολικό και οριζόντιο επίδομα και θεσμοθετείται ένα επίδομα σε λογική «ανταποδοτικότητας», το οποίο μάλιστα θα είναι κυμαινόμενο.

Για τους πρώτους τρεις μήνες μετά την απόλυση και με απαραίτητη προϋπόθεση την 4χρονη συνεχόμενη εργασία, ο άνεργος προβλέπεται να λαμβάνει αυξημένο επίδομα, με ανώτατο όριο το 70% του προηγούμενου μισθού του και μέχρι 1.200€. Στα επόμενα τρίμηνα ως το τέλος του 12μηνου το επίδομα θα μειώνεται σταδιακά και μέχρι να φτάσει στο σημερινό όριο των 509€ το μήνα.

Φαινομενικά μοιάζει σαν θετική διάταξη, αλλά στην πράξη δεν είναι τίποτα άλλο απ' το καρότο σ' ένα παγόβουνο που από κάτω του βρίσκεται το μαστίγιο. Στη συζήτηση μπαίνει η κατάργηση όλων των επιδομάτων για τους μακροχρόνια άνεργους, ενώ αισθητά μικρότερες θα είναι οι απολαβές για την πλειοψηφία, όσους δηλαδή εργάζονταν σε

συνθήκες μερικής απασχόλησης ή εκ περιτροπής εργασίας, με μείωση ως και 50% σε ορισμένες περιπτώσεις.

Όλα τα παραπάνω νέα μέτρα έχουν ως βασικό όρο την ισχύουσα απαίτηση της σύνδεσης του άνεργου με τα προγράμματα κατάρτισης και την ενεργό αναζήτηση εργασίας. Με λίγα λόγια, ο δικαιούχος θα πρέπει υποχρεωτικά να παρακολουθεί τα προγράμματα επανακατάρτισης που θα ορίζονται απ' τη ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ), ενώ σε ενδεχόμενη

μη παρακολούθηση ή διακοπή της συμμετοχής του, θα σταματάει η καταβολή του επιδόματος. Επίσης θα χάνεται το επίδομα αν αρνηθεί εργασιακή πρόταση η οποία -σύμφωνα με τη ΔΥΠΑ- είναι κοντά στο αντικείμενο και την εργασιακή του εμπειρία.

Αφού πρώτα έχει εξαπολύσει τους μηχανισμούς προπαγάνδας και συκοφάντησης που κάνουν λόγο για «τεμπέληδες» και «βολεμένους στα επιδόματα», η κυβέρνηση επιχειρεί τη μείωση

της ανεργίας όχι από φιλολαϊκά αισθήματα, αλλά απ' τη μια σαν απόδειξη της υποτιθέμενης ανάπτυξης και απ' την άλλη στο πρακτικό κομμάτι, για να οδηγηθούν χιλιάδες άνεργοι στην αποδοχή ακόμα και των πιο βάρβαρων και ελαστικών όρων δουλειάς, όταν θα δουν να πετσοκόβονται τα ήδη ελάχιστα χρήματα του επιδόματος. Ο Μητσοτάκης σε σχετική συνέντευξη δήλωνε ότι «οι εργοδότες δεν βρίσκουν εργαζόμενους», ενώ «πονοκέφαλο» αποτελεί η κάλυψη (με όρους απόλυτης εκμετάλλευσης) των 80.000 κενών θέσεων που υπολογίζονται στα κάτεργα της εστίασης και των ξενοδοχείων για την τουριστική σεζόν.

Πέρα απ' την ωμή επίθεση και την κατάργηση δικαιωμάτων, το σύστημα προσπαθεί να θωρακιστεί ώστε να είναι έτοιμο για τον επόμενο κύκλο της κρίσης του, που δεν είναι μακριά, που θα παράξει νέες στρατιές άνεργων, απ' τους οποίους θα έχουν αφαιρεθεί και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα για την επιβίωσή τους.

Οι όροι εργασίας και ανεργίας γίνονται ολοένα και πιο δυσβάσταχτοι. Για την ανατροπή τους απαιτείται κοινό μέτωπο λαού, εργαζομένων και ανέργων, που θα αντιστέκεται στην αντεργατική επίθεση αλλά και θα διεκδικεί μόνιμη και σταθερή δουλειά με μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής και πλήρη κάλυψη όλων των ανέργων, για όλο το διάστημα της ανεργίας, χωρίς προϋποθέσεις.

Ευτελείς τιμές των προϊόντων; Ευτελείς κι οι συνθήκες δουλειάς στη Shein

Σε συνθήκες μαύρης γαλέρας εργάζονται χιλιάδες εργάτες σε εργοστάσια που τροφοδοτούν τη Shein στην Κίνα. Οι εργάτες κι οι εργάτριες, σύμφωνα με ελβετική έρευνα, δουλεύουν 12ωρα, με 75 ώρες κατά μέσο όρο τη βδομάδα με ένα ρεπό, ο βασικός τους μισθός είναι στα 332 ευρώ και το διάλειμμά τους δεν υπολογίζεται στο ωράριο. Επιπλέον, τα λάθη στην παραγωγή (ακόμα περισσότερα λόγω της εξάντλησης) χρεώνονται στους εργάτες, που εξαναγκάζονται να εργάζονται αμισθί για να τα διορθώσουν. Αυτά και άλλα πολλά αποκαλύπτουν οι εργάτες, που εργάζονται σ' έναν από τους πιο επικερδείς κολοσσούς γρήγορης μόδας στον πλανήτη, καταρρίπτοντας για άλλη μια φορά το αφήγημα ότι η ανάπτυξη και το κέρδος σημαίνει καλύτερες συνθήκες ζωής για τους λαούς.

Πέρα απ' τις άθλιες συνθήκες λόγω της υπερεντατικοποίησης και των μισθών πείνας, οι εργάτες έρχονται αντιμέτωποι και με τοξικές ουσίες, αφού τα φθηνά ρούχα «απαιτούν» και ευτελή κι επικίνδυνα υλικά για την παραγωγή τους. Σύμφωνα με πρόσφατη έκθεση της Ν. Κορέας, τοξικές ουσίες βρέθηκαν σε ρούχα που προορίζονται για παιδιά, σε ποσότητες εκατοντάδες φορές πάνω απ' το επιτρεπτό όριο. Και βέβαια, φτωχοί εργάτες παράγουν κι εκτίθενται σ' αυτά τα επικίνδυνα υλικά, φτωχοί εργάτες επίσης αναγκάζονται να τα αγοράσουν στη συνέχεια σ' όλο τον πλανήτη. Μεγάλης σημασίας κι οι επιπτώσεις αυτών των ουσιών στο περιβάλλον, υπενθυμίζοντας ποιοι και γιατί καταστρέφουν την ατμόσφαιρα, το έδαφος, το νερό, τις θάλασσες.

Η Shein, παρ' όλες τις υποσχέσεις της, δεν έχει προχωρήσει σε καμία βελτίωση των εργασιακών συνθηκών, ακολουθώντας πιστά τα βήματα των υπόλοιπων κολοσσών μόδας της Δύσης, που εδώ και δεκαετίες προωθούν

τη μαύρη και παιδική εργασία, τη σύγχρονη σκλαβιά σ' όλη την Ασία, την Αφρική και τη Λ. Αμερική, και έχουν βαμμένα τα χέρια τους με το αίμα χιλιάδων εργατών. Πρόσφατες είναι οι απεργίες στο Μπαγκλαντές από εργάτες κλωστοϋφαντουργίας που απαιτούσαν τριπλασιασμό των μισθών τους. Τότε, η H&M κι η Inditex απείλησαν τις βιοτεχνίες ότι θα μεταφέρουν τις παραγγελίες τους σε άλλη χώρα, αν δεν σταματήσουν αμέσως οι απεργίες! Και δη, ενώ στην ίδια χώρα χιλιάδες εργάτες σκοτώθηκαν το 2013 όταν βιοτεχνία που παρήγαγε ρούχα γι' αυτά τα brand κατέρρευσε σαν τραπουλόχαρτο. Τόση είναι η αξία των εργατών για τα μεγάλα αφεντικά αυτού του κόσμου.

Δεν είναι τυχαίο που η Δύση τα 'χει βάλει με τη Shein το τελευταίο διάστημα. Η ΕΕ πέρασε κανονισμό που μπορεί να απαγορεύει την εισαγωγή και εξαγωγή προϊόντων που παράγονται από καταναγκαστική εργασία πριν λίγο καιρό. Αντίστοιχος νόμος είχε περάσει και απ' τις ΗΠΑ το 2021. Σίγουρα δεν το έκαναν γιατί τους έπιασε ο πόνος για τα εργασιακά δικαιώματα και τη σύγχρονη δουλειά. Πολλώ δε μάλλον δεν θυμήθηκαν τα χιλιάδες παιδιά που εργάζονται σαν σκλάβοι. Είναι οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί που τους κινητοποιούν. Η Shein έχει εξελιχθεί σε τεράστιο κολοσσό που ξεπερνά σε κέρδη τους υπόλοιπους κολοσσούς μόδας της Δύσης και αποτελεί σημαντικό μέγεθος για την οικονομία της Κίνας, η οποία έχει μπει στο στόχαστρο των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών.

Οι εργάτες δεν μπορούν να περιμένουν οποιαδήποτε βελτίωση απ' την όξυνση των ενδο-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Έχουν ανάγκη τη συγκρότηση των δικών τους δυνάμεων, στην πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση και το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα συνολικά.

6ήμερη Εργασία Ωράρια λάστιχο, μισθοί πείνας, δουλειά μέχρι θανάτου! Οργάνωση και αγώνας απάντηση στην βαρβαρότητα!

Οι πρόσφατες έρευνες της Eurostat που έρχονται στη δημοσιότητα σχετικά με τον μέσο όρο των ωρών εργασίας μεταξύ των χωρών της ΕΕ και αφορούν εργαζόμενους ηλικίας μεταξύ 20-64, πλήρους ή μερικής απασχόλησης, τοποθετούν τη χώρα μας στην κορυφή της λίστας. Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα δουλεύουν περισσότερες ώρες από κάθε άλλη χώρα της ΕΕ και φτάνουν τις 39,8 ώρες κατά μέσο όρο τη βδομάδα, τη στιγμή που οι λιγότερες ώρες εργασίας εμφανίζονται κατά βάση στη Βόρεια Ευρώπη, με πρώτη την Ολλανδία με 32,2 ώρες.

Βλέποντας κανείς τον χάρτη με τις αντίστοιχες κατανομές ωρών αποτυπώνεται η εξέλιξη, η ένταση κι οι διαφορετικές ταχύτητες της αντεργατικής επίθεσης στις διάφορες περιοχές της Ευρώπης. Σε ολόκληρη τη Βαλκανική χερσόνησο, οι εργαζόμενοι δουλεύουν περισσότερες από 40 ώρες τη βδομάδα με τη γειτονική Τουρκία να φτάνει τις 44,2 ώρες. Όλα τα παραπάνω καταγράφονται σχεδόν ένα μήνα πριν μπει σε εφαρμογή η ρύθμιση για την 6ήμερη εργασία που είχε ψηφιστεί το περασμένο φθινόπωρο και είναι σίγουρο ότι θα δημιουργήσει ένα νέο αντεργατικό τοπίο, τόσο στους κλάδους της βιομηχανίας που

μενους ευέλικτους και ελαστικούς, που να δουλεύουν όταν, όποτε και για όσο αυτό τους χρειάζεται, χωρίς δικαιώματα, χωρίς περαιτέρω απαιτήσεις και διεκδικήσεις.

Η ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη το καλοκαίρι του 2021 έκανε πολλά βήματα μπροστά στην αντεργατική επίθεση. Θεσμοθετήθηκε η «ατομική διευθέτηση του χρόνου εργασίας» η οποία δίνει τη δυνατότητα στην εργοδοσία, μέσα από ατομική διαπραγμάτευση, να επεκτείνει το ωράριο έως και 10 ώρες ημερησίως για μεγάλα χρονικά διαστήματα σύμφωνα με τις ανάγκες της παραγωγής και της ζήτησης, χωρίς καμία επιπλέον αμοιβή υπερωριών αλλά με «ανταποδοτικές» παροχές. Με τον ίδιο νόμο έκτρωμα αυξήθηκε το ανώτατο όριο επιτρεπόμενων υπερωριών ανά έτος στις 150 και εξισώθηκε για όλους τους εργασιακούς κλάδους (ήταν μικρότερο στη βιομηχανία), ενώ ταυτόχρονα επεκτάθηκε η εργασία την Κυριακή για ακόμη περισσότερους κλάδους.

Σε συνέχεια της ίδιας βάρβαρης αντεργατικής πολιτικής, το φθινόπωρο του 2023 ο νόμος Γεωργιάδη θεσμοθετεί τις «συμβάσεις μηδενικών ωρών» δίνοντας απόλυτη ελευθερία στο κεφάλαιο να εκμεταλλεύεται τους εργαζόμενους χωρίς

ρότητας και η προώθηση της απόλυτης ευελιξίας έχει άμεσο στόχο την αύξηση των αιματοβαμμένων κερδών του κεφαλαίου, έχει στόχο την εμπέδωση και τη μεταφορά των νέων εργασιακών σχέσεων σε ολόκληρο το φάσμα της εργασίας. Ταυτόχρονα, όμως και κυρίως, στοχεύει στο χτύπημα του δώρου, στο χτύπημα του δικαιώματος του σταθερού χρόνου εργασίας, της ανάπαυσης, της αξιοπρεπούς ζωής. Το κεφάλαιο χτυπά ακριβώς εκεί όπου όλα τα παραπάνω κατακτήθηκαν και μ' αυτή την έννοια η επίθεση έχει έναν επιπλέον σημαντικό στόχο, την ίδια τη συγκρότηση της ερ-

γατικής τάξης.

Ο αγώνας για την ανατροπή της επίθεσης είναι μονόδρομος και συνδέεται άμεσα με την υπεράσπιση του δικαιώματος στο δωρο, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά, τη διεκδίκηση αυξήσεων στους μισθούς και ΣΣΕ. Η εφαρμογή της 6ήμερης εργασίας πρέπει να βρει σημαντικές και μαζικές αντιδράσεις, ακριβώς γιατί αφορά το παρόν και κυρίως το μέλλον του εργαζόμενου λαού, της νεολαίας, της εργατικής τάξης και τους όρους που θα συνεχίσει να πουλά την εργατική της δύναμη!

Σε απεργία επί τρεις συνεχόμενες βδομάδες βρίσκονται τα εργοτάξια του Μετρό στη Γραμμή 4 του ομίλου «ΑΒΑΞ»

Οι εργαζόμενοι του Ομίλου «ΑΒΑΞ» στη Γραμμή 4 του Μετρό απ' το φθινόπωρο του 2023 έχουν έρθει σε αντιπαράθεση με την εργοδοσία διεκδικώντας καλύτερους όρους δουλειάς, αρχικά χρησιμοποιώντας ως μέσο πίεσης τη στάση εργασίας, συνεχίζοντας με 48ωρες απεργίες και κινητοποιήσεις και τελικά καταλήγοντας τη Δευτέρα 20 Μαΐου σε απεργία διαρκείας.

Εργαζόμενοι όλων των ειδικοτήτων (εργάτες, χειριστές, ηλεκτρολόγοι, μηχανικοί) δίνουν μια σημαντική μάχη ενάντια στην εργοδοσία, ενισχύοντας τα συλλογικά τους όργανα μέσα από γενικές συνελεύσεις στον χώρο δουλειάς. Οι εργάτες της Γραμμής 4 του Μετρό δίνουν ένα σημαντικό παράδειγμα που αφορά τόσο τον κλάδο της κατασκευής, όσο και συνολικά τον εργαζόμενο λαό.

Οι απεργγοί αναδεικνύουν με τον πιο άμεσο τρόπο την κατάσταση στα εργοτάξια της χώρας. Τα εξαντλητικά ωράρια, η εντατικοποίηση, η καθημερινή δουλειά στις υπόγειες σήραγγες του μετρό, η ακρίβεια, οι πενιχροί μισθοί και τα εργατικά ατυχήματα που έχουν καταγγεληθεί από τα συνδικάτα, είναι οι λόγοι που έφτασε το μαχαίρι στο κόκκαλο. Αρνούνται λοιπόν να δουλεύουν 12ωρα για 6 μέρες τη βδομάδα χωρίς ουσιαστικά μέτρα ασφαλείας, απαιτούν αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα (15%), επίδομα υπόγειων εργασιών (10%), 5ήμερο - 8ωρο και πραγματικά μέτρα υγιεινής και ασφάλειας.

Όλα τα παραπάνω συμβαίνουν στο Μετρό, το μεγαλύτερο δημόσιο έργο αυτήν τη στιγμή στη χώρα, που χρηματοδοτούν το κράτος και η ΕΕ. Μας υπενθυμίζουν ότι η ανάπτυξη για την οποία μιλάνε οι δυνάμεις του συστήματος σημαίνει εργασιακή βαρβαρότητα, νεκροί και σακατεμένοι εργάτες. Πάει πλάι-πλάι με τη χειροτέρευση των όρων εργασίας για τους εργαζόμενους, ενώ για το κεφάλαιο σημαίνει την αύξηση των αιματοβαμμένων κερδών τους, διαψεύδοντας το παραμύθι των πολλών νέων θέσεων

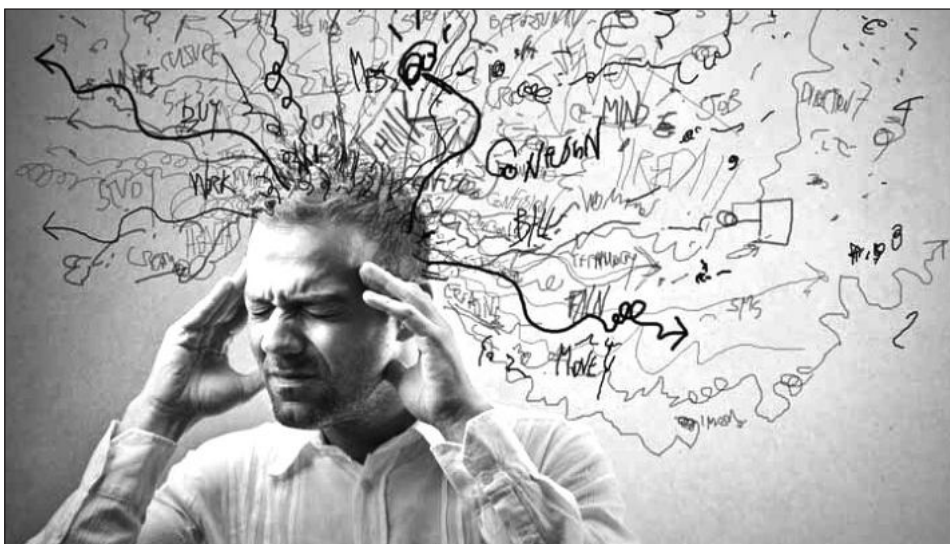
εργασίας με τους μεγάλους μισθούς και τις μεγάλες ευκαιρίες.

Η απεργία λειτουργεί ως το μεγαλύτερο μέσο πίεσης των εργαζόμενων, με την εργοδοσία να βλέπει τα εργοτάξιά της να έχουν καθυστερήσει ήδη συνολικά έναν χρόνο απ' την προγραμματισμένη παράδοση. Την ίδια στιγμή, η εργοδοσία χτυπάει το δικαίωμα στην απεργία και βάζει τον συνδικαλισμό στο στόχαστρο, τρομοκρατώντας τους εργαζόμενους ότι θα προσβάλει την απεργία στα δικαστήρια για να κηρυχτεί παράνομη, ενώ απειλεί τους απεργούς με απολύσεις, λέγοντάς τους ότι δεν θα βρουν ξανά δουλειά στον κλάδο.

Μόνο προκλητική θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε τη στάση της εργοδοσίας, όταν υποστηρίζει ότι τηρεί τη συλλογική σύμβαση και ότι θα προχωρήσει σε νέα σύμβαση το φθινόπωρο του 2024. Όπως προκλητική είναι η άρνησή της να συναντηθεί με τους εργαζόμενους, παρά μόνο όταν λήξουν την απεργία.

Η αδιάλλακτη και αισχρή θέση του ομίλου πυροδοτεί τις αντιδράσεις των εργαζόμενων, οι οποίοι έχουν αποφασίσει να μην υποχωρήσουν μέχρι να υπάρξει δέσμευση. Παρά τους εκβιασμούς, οι απεργγοί συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις απευθυνόμενοι τόσο στον λαό (με παρεμβάσεις στις στάσεις του Μετρό) όσο και στα υπόλοιπα σωματεία, απ' τα οποία ζητούν στήριξη.

Ο αγώνας στο Μετρό πρέπει να στηριχτεί από όλο τον εργαζόμενο λαό. Η διεκδίκηση δουλειάς με δικαιώματα και ασφάλεια είναι κοινή ανάγκη σε κάθε χώρο δουλειάς. Με τους ίδιους τους εργαζόμενους να αποφασίζουν και να δρουν συλλογικά στα σωματεία τους, χωρίς αυταπάτες για «εύκολες νίκες» δια αντιπροσώπων και συναντήσεων με τον πρωθυπουργό. Με στόχο την κατάκτηση πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς, βελτίωσης των όρων δουλειάς και συλλογικές συμβάσεις με βάση τις δικές τους ανάγκες.

αφορά άμεσα, όσο και σε ολόκληρη την αγορά εργασίας.

Είναι προφανές ότι τουλάχιστον για τη χώρα μας το νούμερο που καταγράφεται στις έρευνες είναι σχετικό και πολύ κάτω απ' την πραγματικότητα. Τα επίσημα συστήματα πληροφοριών καταγράφουν ένα μέρος αυτής, καθώς η ανασφάλιστη ή υποδηλωμένη εργασία επελαύνει, η δουλειά το Σάββατο ή την Κυριακή πέραν του 5ημέρου για ολόκληρους κλάδους θεωρείται αυτονόητη απ' την εργοδοσία, ενώ οι αδήλωτες υπερωρίες κυριαρχούν παντού. Σε όλα τα παραπάνω και σε ό,τι σχετίζεται με το ωράριο, θα πρέπει να συνυπολογίζονται οι λιγοστές άδειες (22 ή 25 μέρες ανά έτος για τους μισθωτούς πλήρους απασχόλησης), αλλά κι οι περιπτώσεις πολλών κλάδων όπου αποτελεί καθεστώς η εργοδοσία να αρνείται εξολοκλήρου τις άδειες στους εργαζόμενους.

Στη χώρα μας το ζήτημα του ωραρίου έχει πάρει νέες καταγιγιστικές διαστάσεις τα τελευταία χρόνια με την αντεργατική επίθεση να βάζει στο επίκεντρο το χτύπημα του δώρου, ενώ ταυτόχρονα επιδιώκει τη νομιμοποίηση και νομιμοποίηση της απόλυτης απελευθέρωσης του ωραρίου. Το κεφάλαιο επιθυμεί εργαζό-

δεσμεύεις και όρια, ενώ νομιμοποιεί την εργασία σε περισσότερους από έναν εργοδότες επεκτείνοντας το ωράριο μέχρι και 13 ώρες τη μέρα. Επιπλέον, με τον ίδιο νόμο θεσμοθετείται η 6ήμερη εργασία για επιχειρήσεις συνεχούς λειτουργίας (24/7) ή μη συνεχούς που δουλεύουν σε κυλιόμενες βάρδιες 24ωρου για 5 ημέρες τη βδομάδα, σύμφωνα πάντα με τις απαιτήσεις της παραγωγής και της ζήτησης.

Η κυβέρνηση σπέρνει ψέματα λέγοντας ότι ευνοεί όσους θέλουν περισσότερη δουλειά και περισσότερα χρήματα. Προσπαθεί να αποπροσανατολίσει προωθώντας το μέτρο σαν απάντηση στην ακρίβεια και τις δίκαιες διεκδικήσεις για αυξήσεις στους μισθούς.

Η ρύθμιση για την 6ήμερη εργασία, που ξεκινά την εφαρμογή της την 1η Ιουλίου, αφορά κατά βάση τον βιομηχανικό κλάδο, που καθόλου τυχαία το τελευταίο διάστημα συγκεντρώνει τα βλέματα και τις αντεργατικές επιδιώξεις της κυβέρνησης, του μεγάλου ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Η επίθεση στον πυρήνα της εργατικής τάξης της χώρας κλιμακώνεται και η εξέλιξή της έχει μεγάλη σημασία και πολλούς αποδέκτες. Η νομιμοποίηση της εργασιακής βαρβα-

Συλλυπητήρια μηνύματα για τον σύντροφο Στάθη

Πολλά τα συλλυπητήρια μηνύματα που λάβαμε από οργανώσεις και συναγωνιστές για τον σύντροφο Στάθη. Ο χώρος μας επιτρέπει τη δημοσίευση μόνο ορισμένων αποσπασμάτων, ενώ τα πλήρη κείμενα είναι δημοσιευμένα στην ιστοσελίδα της οργάνωσης www.kkeml.gr.

Εκτός από αυτά, μηνύματα λάβαμε και από το ΕΚΚΕ, την Κωνσταντίνα Καρτσιώτη εκ μέρους του Λαϊκού Μετώπου, τον Κώστα Παπαδάκη, τον Χρήστο Παναγιωτόπουλο, τον Κώστα Δικαίο, τον Γιάννη Στεφάνου, την Ντίνα Ρέππα, τον Ανδρέα Ζαφείρη, τον Γιάννη Λιάκο, τον Γιώργο Μητροβγένη από τη ΜΑΡΙΔΑ, τη Δέσποινα Λαγδά από τη ΛΑΕ, τον Κώστα Αβραμίδη και τη Μέλπω Κορωναίου.

Μ-Λ ΚΚΕ

Με βαθιά θλίψη η ΚΕ του Μ-Λ ΚΚΕ εκφράζοντας το καθολικό αίσθημα συγκίνησης όλων των συντρόφων, απευθύνει τα θερμά της συλλυπητήρια στο ΚΚΕ(μ-λ) για τον θάνατο του Στάθη Κωνσταντόπουλου, ενός αφοσιωμένου στην υπόθεση του λαού, επαναστάτη κομμουνιστή, στελέχους του ΚΚΕ(μ-λ).

Με τη μορφή του κομμουνιστή «παλαιάς κοπής», με το παχύ μουστάκι, τη νεανική φρεσκάδα και το σπινθηροβόλο πνεύμα, γλυκός και χαλκέντερος, βρισκόταν πάντα μπροστά σε όλους αγώνες του λαού και της νεολαίας, σε όλες τις πορείες, τις διαδηλώσεις, σε όλες τις εξορμήσεις της οργάνωσής του.

Παρά τον βαρύ κλονισμό της υγείας του τους τελευταίους μήνες, δεν έχασε ποτέ την ψυχική δύναμη και το θάρρος του. Συμμετείχε, κουβαλώντας τη συσκευή οξυγόνου μαζί του, στις διαδικασίες της οργάνωσής του, δίνοντας με την καθημερινή του στάση και συνέπεια γενναιόδωρη και πολύπλευρη βοήθεια στους νεότερους συντρόφους του.

Αυτός ήταν ο σύντροφος Στάθης, ένας σύντροφος ολόψυχα αφοσιωμένος στη μεγάλη υπόθεση του λαού και του κομμουνιστικού κινήματος.

Τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια στη συντρόφισσα της ζωής του Άντυ, στα παιδιά του, τον Ευγένη και τον Κώστα, στις λατρεμένες του εγγονούλες και τις αδελφές του.

NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Εκφράζουμε τη βαθιά μας λύπη για τον θάνατο του συντρόφου Στάθη Κωνσταντόπουλου, στελέχους του ΚΚΕ(μ-λ), που έφυγε από τη ζωή στις 4/6/2024 σε ηλικία 74 χρόνων.

Γνωρίσαμε τον Στάθη στους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες από τη μεταπολίτευση και μετά. Συμμετείχε στην μετωπική προσπάθεια της «Μαχόμενης Αριστεράς» (1993-1997) που στήριξαν το NAP, το ΚΚΕ(μ-λ), το ΕΚΚΕ και το ΕΕΚ και κατόπιν στις πρωτοβουλίες για την κοι-

νή δράση των αριστερών και κομμουνιστικών δυνάμεων. Βρεθήκαμε μαζί στους δρόμους του αγώνα, στις πορείες στο κέντρο της Αθήνας και ιδιαίτερα στις κινητοποιήσεις στις ανατολικές και νότιες συνοικίες της Αθήνας. Εκτιμήσαμε τη μαχητικότητα και τη συνεπή του δράση. Όταν ξεκινήσαμε το 1994 τα πρώτα βήματα για τη δημιουργία των αριστερών αντιδιαχειριστικών κινήσεων πόλης ήμασταν τρεις δεκάδες άνθρωποι, μαζί και με τον αξεχαστο αδελφό του Γρηγόρη στη συγκρότηση της Αριστερής Παρέμβασης Βύρωνα. Στη συνέχεια τα μέλη του ΚΚΕ(μ-λ) συγκρότησαν τη Λαϊκή Αγωνιστική Κίνηση στον Υμηττό, που εξελίχτηκε με το όνομα Δρόμοι Αντίστασης, με τον πρωταγωνιστικό ρόλο του Στάθη ως επικεφαλής.

Ο Στάθης ήταν πάντα ενεργός στις πολιτικές μάχες του μαρξιστικού-λενινιστικού κινήματος και στις πρώτες γραμμές της πάλης, παρών με τη δράση του στους οικοδόμους, αλλά και στην περιοχή του, όπως στις πρόσφατες κινητοποιήσεις και τις παρεμβάσεις στο δημοτικό συμβούλιο Δάφνης-Υμηττού ενάντια στην κατασκευή της «Υπουργούπολης» στην ΠΥΡΚΑΛ.

Συλλυπούμαστε τα μέλη του ΚΚΕ(μ-λ) και τους οικείους του σ. Στάθη. Θα τον θυμόμαστε και θα τον τιμούμε πάντα για την προσφορά του στους αγώνες της εργατικής τάξης.

Ταξική Πολιτική Οργάνωση «Βίδα»

Ποιος δεν θυμάται τον σύντροφο με την υψωμένη γροθιά μπροστά από τα μπλοκ του ΚΚΕ(μ-λ); Τον σύντροφο Στάθη που όταν τον γνωρίσαμε μας κέρδισε με τον ήπιο χαρακτήρα του και που πάντα χαιρόμασταν όταν διασταυρωνόμασταν στις διαδηλώσεις μαζί του.

Ο σύντροφος Στάθης δεν είναι πια κοντά μας, άφησε όμως αγωνιστική παρακαταθήκη στην Οργάνωσή του και στο εργατικό-λαϊκό κίνημα. Τα αντιιμπεριαλιστικά και αντικαπιταλιστικά συνθήματα που έβγαζαν από όλο του το είναι στις διαδηλώσεις, όπως και η κόκκινη σημαία με το σφυροδρέπανο που κρατούσε ως κομμουνιστής είναι που σήμερα είναι πιο επίκαιρα από ποτέ. Μέσα από τη συνέχιση του αγώνα για τον σοσιαλισμό/κομμουνισμό θα ζει ο σύντροφος Στάθης, ο αγωνιστής σύντροφος Στάθης. Ο Στάθης φώναζε Αντίσταση, μάχη, αγώνας... Ο Στάθης, αλλά και ο Γρηγόρης και ο Αντρέας και τόσοι μαρξιστές-λενινιστές σύντροφοι και συντρόφισσες του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος θα ζουν μέσα στους αγώνες που με συνέπεια και δυναμική θα αναπτυχθούν σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες ταξικής πάλης.

Τα θερμά μας συλλυπητήρια στην Οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ) και στην οικογένειά του.

Ζήτω η εργατική τάξη. Ζήτω ο προ-

λεταριακός διεθνισμός. Ζήτω ο Σοσιαλισμός/Κομμουνισμός.

Γεια σου σύντροφε Στάθη!

Ρωγμή στην ενημέρωση και τα δρώμενα του Βύρωνα

Ο Στάθης εμπνεύστηκε από τα κομμουνιστικά ιδανικά και τις ιδέες της πολιτιστικής επανάστασης και ταυτίστηκε με αυτά σε όλο το διάβα της ζωής του. Συμμετείχε ενεργά και πρωτοπόρα στη διαμόρφωση του Μ-Λ ρεύματος στη χώρα μας. Μέλος της ΟΜΛΕ και στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ) από τη δημιουργία του έως το τέλος της ζωής του, εκλέγονταν για δεκαετίες μέλος του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ).

Γνωστός όχι μόνο στη Δάφνη-Υμηττό όπου ζούσε, αλλά σε όλες τις ανατολικές συνοικίες για τη δράση του και σε όλη την Αθήνα, αφού ήταν παρών σε κάθε διαδήλωση, σε κάθε απεργία, κάθε κοινωνική συγκρούση.

Πάντα στην πρώτη τη γραμμή των απεργιακών, αντιιμπεριαλιστικών, κοινωνικών, λαϊκών αγώνων με τα πανό και τις σημαίες του ΚΚΕ(μ-λ).

Τα τελευταία χρόνια συνέβαλε αποφασιστικά μαζί με τους συντρόφους του και δημιουργήθηκε το στέκι «Απέναντι», που συνεχίζει να λειτουργεί στην οδό Μιλτιάδου 3 στη Δάφνη, κοντά στην πλατεία Καλογήρων.

Θερμά συλλυπητήρια στην οικογένεια και στους συντρόφους του στο ΚΚΕ(μ-λ).

Μετάβαση-Οργάνωση για την Κομμουνιστική Προοπτική

Με μεγάλη θλίψη αποχαιρετούμε τον σύντροφο Στάθη Κωνσταντόπουλο, που έφυγε από τη ζωή τα ξημερώματα της Τρίτης 4 Ιουνίου.

Ο σύντροφος Στάθης υπήρξε ένας λαϊκός, συντροφικός, αλληλέγγυος κομμουνιστής, ζούσε τις ανησυχίες και αγωνίες του λαού μας. Πάντα στην πρώτη γραμμή των κοινωνικών, λαϊκών αγώνων. Υπέρμαχος της κοινής δράσης των μαχόμενων δυνάμεων.

Καλό ταξίδι σύντροφε Στάθη.

Όλες και όλοι που περπατήσαμε και αγωνιστήκαμε μαζί σου θα σε θυμόμαστε.

Γιώργος Μαρκόπουλος

Ο Στάθης Κωνσταντόπουλος έφυγε από τη ζωή όπως έμαθα σήμερα. Τον σύντροφο αυτόν τον γνώρισα στις δράσεις της Συνέλευσης Δράσεων για το Ελληνικό, το 2013 περίπου, όπου συχνά πυκνά ερχόταν. Όταν σχεδιάζαμε κάτι με την ΕΚΤΟΣ ΠΛΑΝΟΥ που αφορούσε τα νότια (με την ευρύτερη έννοια) μου τηλεφωνούσε. Σήκωνα το τηλέφωνο και άκουγα την ήρεμη αλλά γεμάτη όρεξη για αγώνα φωνή του να λέει: «Γεια σου λεβέντη μου, ο Στάθης ο Κωνσταντόπουλος από το ΚΚΕ(μ-λ) είμαι, τι ετοιμάζετε;»

Δεν χρειάστηκε να τον γνωρίσω καλύτερα για να «πιάσω» την έντιμη και καθαρή αγωνιστική του διάθεση. Δεν χρειάστηκε να πούμε πολλά όταν συναντιόμασταν σε κάποια διαδήλωση για να καταλάβω πως είμαστε πλούσιοι που πορεύομαστε οι πιο νέοι με τέτοιους ανθρώπους στους δρόμους πλάι πλάι.

Δεν χρειάζεται να ακούσω πολλά εκτός από την είδηση του θανάτου του για να καταλάβω πως μένουμε λιγότεροι/ες.

Συλλυπητήρια στους/στις συντρόφους του και τους οικείους του.

Και πώς να σε αποχαιρετήσω ακριβέ μου σύντροφε;

Εσένα που κράτησες με πείσμα την ταξική-κομμουνιστική θέση σου στους καιρούς της διάλυσης και του αγνωστικισμού. Δεν σου βγάλαμε τυχαία το παρατσούκλι «ο κομμουνιστής». Όλοι ξέραμε με τι πάστα ανθρώπου είχαμε να κάνουμε και καμαρώναμε που σε είχαμε σύντροφό μας. Και προσπαθούσαμε να μάθουμε πως κολυμπούσες όπως το ψάρι μέσα στο νερό με τον εργατόκοσμο και τη νεολαία.

Πώς να σε αποχαιρετήσω ακριβέ μου σύντροφε μετά από πενήντα σχεδόν χρόνια κοινής πορείας στην οργάνωσή μας, το ΚΚΕ(μ-λ); Ποιος θα με αγκαλιάζει σφιχτά και θα με φιλάει όπως εσύ κάθε φορά που ανταμώναμε και θα με ρωτάει «τι κάνεις συντροφάκο μου»;

Από την μια νοιώθω ότι ορφανέψαμε από την άλλη ξέρω ότι αυτό δεν είναι αλήθεια. Έχεις σπείρει καλό σπόρο και τίποτα από ότι έχεις προσφέρει στο κομμουνιστικό κίνημα δεν θα πάει χαμένο. Είναι πολλοί οι «Στάθηδες», είναι πολλοί οι κομμουνιστές που δεν θα σταματήσουν να υψώνουν τη γροθιά τους και θα κρατάνε με πείσμα την κόκκινη σημαία μέχρι τη νίκη.

Καλό σου ταξίδι σύντροφέ μου!
Γρηγόρης «ο μαθητής»

Ο Στάθης μας

Τρίτη πρωί στις 4 Ιούνη
Λάβαμε όλοι μήνυμα
«Έφυγε ο Στάθης, σύντροφοι, σήμερα το ξημέρωμα».
Χάθηκε τόσο γρήγορα!
Ίσως, έτσι, να αντιστάθηκε στον εγκλεισμό κατ'οίκον
και ανασαίνει ελεύθερα ξανά στις διαδηλώσεις.
Πάντα στον δρόμο και μπροστά, λεβέντης και τόσο όμορφος,
νέος με κάτασπρα μαλλιά και το χαμόγελο κάτω από το μουστάκι,
με δυνατή φωνή και τη γροθιά υψωμένη.

Β.Δ.

«Άπαρτο κάστρο» ήταν η ζωή του συντρόφου μας Στάθη Κωνσταντόπουλου!

Ανακοίνωση του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ)
Αθήνα 4-6-2024

Με οδύνη ανακοινώνουμε ότι σήμερα, νωρίς το πρωί, έφυγε από τη ζωή ο σύντροφός μας Στάθης Κωνσταντόπουλος! Έφυγε ένας μεγάλος μαχητής των πιο σπουδαίων και αναγκαίων για την κοινωνική πλειοψηφία ιδανικών. Γι' αυτό, μέσα στον πνιγμό της θλίψης μας, ξέρουμε πως κι αυτή την ώρα μόνο με τα συνθήματα και τα τραγούδια της ζωής και του κόκκινου αγώνα μπορούμε να μιλήσουμε γι αυτόν!

Ο Στάθης Κωνσταντόπουλος γεννήθηκε το 1950 στην Πλάτη της Μεσσηνίας, ένα από τα πέντε παιδιά μιας φτωχής αγροτικής οικογένειας. Στις αρχές του 1970 μετανάστευσε στον Καναδά όπου εντάχθηκε και αγωνίστηκε στις γραμμές του ΑΜΕΕ. Με τη μεταπολίτευση επιστρέφει στην Ελλάδα μαζί με τον αδελφό του, τον αξέχαστο και πολυαγαπημένο σύντροφό μας Γρηγόρη. Από τότε και μέχρι την τελευταία του στιγμή αφιερώνει τη ζωή του στην πάλη για τα δίκια των πολλών, για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ(μ-λ).

Από το 1974 ως το 1980 πρωτοστατεί και αναδείχνεται λαϊκός αγωνιστής πρώτης γραμμής στις μεγάλες μάχες της περιόδου, στις Ανατολικές Συνοικίες της

Αθήνας, που αποτέλεσαν το κύριο πεδίο της πάλης του σε όλη τη ζωή του. Την περίοδο 1980-82 στέκεται απέναντι στον διαλυτισμό που επικρατεί στις γραμμές του ΚΚΕ(μ-λ). Από τον Ιούνιο του 1982 αναδείχνεται σε βασικό στέλεχος στήριξης της ανασυγκρότησης της Οργάνωσης στην Αθήνα, ενώ εκλέγεται για δεκαετίες μέλος του Καθοδηγητικού Οργάνου του ΚΚΕ(μ-λ).

Σε όλα τα επόμενα χρόνια, αδιάλειπτα, ο Στάθης ήταν παντού η υψωμένη γροθιά της πρώτης γραμμής των απεργιακών, των αντιιμπεριαλιστικών, όλων των λαϊκών αγώνων. Ήταν σύμβολο και κινητήρια δύναμη για όλους τους συντρόφους μας, αλλά η εμβέλειά του έφτανε πολύ πιο μακριά. Είχε την εκτίμηση και τον σεβασμό αγωνιστών της Αριστεράς από όλους τους πολιτικούς χώρους. Είχε την αγάπη, ακόμα και τον θαυμασμό, εκατοντάδων λαϊκών ανθρώπων, που θεωρούσαν προνόμιο τη φιλική, πολιτική, συναγωνιστική σχέση που ο Στάθης είχε μαζί τους. Αυτό καταγραφόταν στα εκλογικά αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών. Αυτό καταγράφηκε στις δύο δημοτικές εκλογές στις αρχές του 2000 που ο Στάθης ήταν επικεφαλής του συνδυασμού της Λαϊκής Αγωνιστικής

Κίνησης στον Υμηττό και στις δημοτικές εκλογές του 2019 που ήταν επικεφαλής του συνδυασμού Δρόμοι Αντίστασης στο δήμο Δάφνης-Υμηττού.

Αλλά το πείσμα του, η ζωντάνια του, τα ατελείωτα πειράγματά του, ακόμα και οι φάρσες του, δεν μπορούν να καταγραφούν σε κανένα εκλογικό αποτέλεσμα. Αυτά αποτελούν υλικό μιας πολύ ξεχωριστής ζωής, όπως ο Στάθης ήξερε να την ζει με όλους. Με τους συντρόφους του, και ιδιαίτερα τους νέους, για τους οποίους είχε μεγάλη και μόνιμη έγνοια. Με τους αναρίθμητους συναγωνιστές και τους φίλους του, παντού. Από τη δουλειά του στο Ρέντη και τις πιάτσες των οικοδόμων τους οποίους καθοδηγούσε με απaráμιλλη ταξική διορατικότητα, μέχρι τις πλατείες της γειτονιάς του στη Δάφνη, στον Υμηττό και σε όλη την περιοχή των Ανατολικών Συνοικιών.

Ο Στάθης επέμενε πάντα να τιμούμε μαζικά και αγωνιστικά την επέτειο της μάχης στο «Κάστρο του Υμηττού». Επέμενε να προβάλλουμε την αξία της, τη σημασία που αυτή έχει στις σημερινές συνθήκες που η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία χρειάζεται να συγκροτηθούν τα δικά τους «άπαρτα κάστρα». Αυτή είναι η παρακαταθήκη του Στάθη Κων-

σταντόπουλου, που έκανε την ίδια του τη ζωή ένα Άπαρτο Κάστρο! Που μόλις λίγες μέρες πριν το θάνατό του έφερνε λεφτά από τα κουπόνια της 10ης Συνδιάσκεψης και συνέβαλλε στις διαδικασίες της.

Η παρακαταθήκη του Στάθη Κωνσταντόπουλου είναι χρέος και ευθύνη για την Οργάνωσή μας που οφείλουμε να την τιμήσουμε αγωνιζόμενοι μέσα στον λαό και με τον λαό, που με συνέπεια και ακατάβλητη δύναμη υπηρέτησε ο σύντροφός μας!

Τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια στη συντρόφισσα της ζωής του Άντυ, στα παιδιά του, τον Ευγένη και τον Κώστα, στις λατρεμένες του εγγονούλες και τις αδελφές του.

Ο τόπος και ο χρόνος της πολιτικής κηδείας του συντρόφου μας θα ανακοινωθούν τις επόμενες ώρες.

Στο στέκι «Απέναντι» (Μιλτιάδου 3, Δάφνη), που άνοιξε και λειτούργησε χάρη στο μεράκι και την επιμονή του συντρόφου μας Στάθη, φίλοι, συναγωνιστές και σύντροφοι θα συγκεντρώνονται για να τιμήσουν τη μνήμη του τις επόμενες μέρες μετά τις 7:00 το απόγευμα.

Αποχαιρετώντας τον Στάθη

του Βασίλη Σαμαρά

Λίγες είναι οι φορές που μια φωτογραφία αποτυπώνει με τόσο καθαρό και πειστικό τρόπο το περιεχόμενο που κουβαλάει.

Η φωτογραφία του Στάθη με τη γροθιά υψωμένη στην κορυφή της διαδήλωσης.

Ναι, αυτός ήταν ο Στάθης.

Η γροθιά των εργαζόμενων λαϊκών ανθρώπων που διεκδικούν το δικίο τους.

Η γροθιά των αγωνιστών που διαδηλώνουν παρά και ενάντια στους μηχανισμούς καταστολής.

Η γροθιά των κομμουνιστών που κόντρα στους δύσκολους καιρούς δεν κάνουν βήμα πίσω.

Ο Στάθης μας, λοιπόν.

Ένας σύντροφος που χαιρόσουν να τον έχεις δίπλα σου. Που ήξερες ότι όπως και να 'ρθουν τα πράγματα, θα 'ναι πάντα εκεί.

Στο πόστο του.

Να το υπερασπίζεται με τον πιο άμεσο, τον πιο θαρραλέο, τον πιο «φυσικό» τρόπο.

Γιατί αυτό ήταν ο Στάθης.

Από «φυσικού» του λαϊκός.

Από «φυσικού» του αγωνιστής.

Από «φυσικού» του κομμουνιστής.

Εκφράζοντας τα συλλυπητήριά μου στους δικούς του, θα 'χα να προσθέσω ένα μόνο.

Θα λείψει και σ' εμάς ο Στάθης.

Αλλά και θα 'ναι πάντα μαζί μας.

Αμετακίνητος στο μετερίζι του και με τη γροθιά υψωμένη.

Δρόμοι Αντίστασης Δάφνης - Υμηττού

Με τη γροθιά υψωμένη συνεχίζουμε στον δρόμο που βάδισες!

Την Τρίτη 4 Ιουνίου ο σύντροφος μας Στάθης Κωνσταντόπουλος έφυγε από τη ζωή! Η απώλεια του συντρόφου Στάθη αποτελεί πλήγμα για κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια του κινήματος.

Ο σύντροφος Στάθης είχε τη μοναδική ικανότητα να αφήνει το στίγμα του από όπου περνούσε. Από την Πλάτη της Μεσσηνίας, στα χρόνια που πέρασε στον Καναδά, στην δουλειά του στο Ρέντη, μέχρι τη Δάφνη και τον Υμηττό, αλλά και συνολικά στην περιοχή των Ανατολικών συνοικιών δεν άφηνε ποτέ κανέναν «ήσυχο». Έχτιζε συνεχώς σχέσεις με λαϊκούς ανθρώπους και πάλευε σε αυτές, με τρομερή επιμονή, την κατεύθυνση του αγώνα και του κινήματος. Ήταν αναγνωρίσιμος όπου βρίσκονταν και μπορούμε πραγματικά να πούμε ότι ακόμα και σήμερα επηρέαζε εκατοντάδες ανθρώπους γύρω του.

Η πολιτική του διαδρομή από την ένταξή του στο ΑΜΕΕ μέχρι την οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ) είναι μια διαδρομή γεμάτη με αγώνες, πάλη και συνεισφορά στην υπόθεση της ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού-επαναστατικού-εργατικού κινήματος. Μπορούμε με συγκίνηση να πούμε ότι η συγκρότηση της δημοτικής κίνησης «ΔΡΟΜΟΙ ΑΝΤΙ-

ΣΤΑΣΗΣ - Απέναντι στο κατεστημένο τους» -της οποίας ο σύντροφος Στάθης ήταν επικεφαλής- αλλά και η συγκρότηση του σχήματος των «Δρόμων Αντίστασης στη Δάφνη και στον Υμηττό» δεν θα είχαν την φυσιογνωμία που έχουν σήμερα χωρίς την καθοριστική συνεισφορά του συντρόφου!

Οι προσπάθειες του σχήματός μας να παίξει ρόλο στα γεγονότα της περιοχής, όπως η μετατροπή της ΠΥΡΚΑΛ σε «κυβερνητικό πάρκο», η ιδιωτικοποίηση του Ελληνικού, η επιβολή προστίμων σε δημοτικά σχήματα, η εργασιακή βαρβαρότητα που χαρακτηρίζει τις εργασιακές σχέσεις των υπαλλήλων των Δήμων, αποτελούν μια μικρή μόνο εικόνα από την αταλάντευτη θέση του συντρόφου να παρεμβαίνουμε και να αναδεικνύουμε την κατεύθυνση του κινήματος και του αγώνα όπου «βρεθούμε και σταθούμε»!

Οι τοποθετήσεις του συντρόφου στα ανοιχτά μας σχήματα αλλά και η στάση του στις παρεμβάσεις μας και τις κινητοποιήσεις αποτελούσε «σχολείο» για κάθε έναν από εμάς! Ο σύντροφος Στάθης μας μάθαινε να εμπιστευόμαστε τις δυνάμεις που έχει τούτο το εδω ο λαός. Να αντιπαρατιθόμαστε συνεχώς με τις αντιλήψεις που θέλουν να υπο-

βαθμίσουν τον ρόλο του αγώνα και του κινήματος. Μας έβαζε συνεχώς το «μικρόβιο» για να αναζητούμε ρόλο στις περιοχές που παρεμβαίναμε και ποτέ να μην επαναπαυόμαστε!

Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ τη χαρά και τη συγκίνηση που ένοιωθε ο σύντροφός μας κάθε φορά που τιμούσαμε την επέτειο της μάχης στο «Κάστρο του Υμηττού»! Ποτέ δεν την αντιμετώπιζε ως μια καθαρά «ιστορική» αναδρομή. Αλλά έβαζε πάντα τα δυνάμει του ώστε εκείνη την ημέρα οι δρόμοι του Υμηττού να γεμίσουν με κόκκινες σημαίες και με συνθήματα που θα αναδεικνύουν τον δρόμο που πρέπει να βαδίζει η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία για να γίνουν αφέντες στον τόπο τους.

Ο σύντροφος Στάθης βάδισε σε όλη του τη ζωή έναν δρόμο με τη γροθιά του συνεχώς υψωμένη! Σαν Δρόμοι Αντίστασης πιστεύουμε ότι ο μοναδικός τρόπος για να τιμήσουμε πραγματικά τη μνήμη του είναι να προσπαθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις να βαδίσουμε τον δρόμο που χάραξε! Να ξεχυθούμε στους δρόμους και στις γειτονίες μας και να υπηρετήσουμε την κατεύθυνση του αγώνα!

Ευχόμαστε συλλυπητήρια στη γυναίκα του, τις αδελφές του, τα παιδιά του και τα εγγόνια του.

Προσφορές στην Προλεταριακή Σημαία στη μνήμη του συντρόφου Στάθη Κωνσταντόπουλου

Ο σ. Αρτέμης Αρχολέων από τα Χανιά προσφέρει 100 ευρώ

Ο σ. Γιώργος Τσουγκράνης από τον Υμηττό προσφέρει 30 ευρώ

Η θέση της ΑΠΟΧΗΣ από τις ευρωεκλογές είναι θέση μάχης

Παρεμβάσεις και Εκδηλώσεις του ΚΚΕ(μ-λ)

Η θέση του ΚΚΕ(μ-λ) για ΑΠΟΧΗ από τις ευρωεκλογές κάθε άλλο παρά το απάλλαξε από την προεκλογική παρέμβαση. Ακριβώς επειδή είναι μια θέση μάχιμη, που στόχο είχε και έχει την καταγγελία των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και της ντόπιας άρχουσας τάξης, που καταδυναστεύουν τον λαό και τη χώρα. Με κεντρικό σύνθημα ΚΑΜΙΑ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ - ΞΕΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ, το ΚΚΕ(μ-λ) πραγματοποίησε τη δική του προεκλογική καμπάνια. Προπαγανδίστηκε πλατιά σε όλες τις πόλεις, τα χωριά και τις γειτονιές που παρεμβαίνει η οργάνωση, η πολιτική στάση της αγωνιστικής αποχής από τις ευρωεκλογές, που δεν μπορεί παρά να συνοδεύεται από την πολιτική δράση και τη συμμετοχή στο κίνημα. Με την Αριστερά που δεν είναι συνυμνητή της του συστήματος, αλλά παλεύει με στόχο την ανάπτυξη αγώνων και εστών αντίστασης παντού.

Αυτή την κατεύθυνση προπαγάνδισε και προσπάθησε να διαδώσει η οργάνωση όλο το προηγούμενο διάστημα. Πραγματοποιήσε καθημερινές παρεμβάσεις με αφίσσα, μοίρασμα προκηρύξεων, συζητήσεις σε πλατείες και εκδηλώσεις. Παρότι η στάση της αποχής ενοχλεί πολύ τους κυρίαρχους, αν κρίνει κανείς από τη λυσσαλέα προσπάθεια της ΕΕ αλλά και της ΝΔ να πείσουν τον λαό να συμμετέχει στις ευρωεκλογές, στις παρεμβάσεις φάνηκε ότι οι εργαζόμενοι δεν ελπίζουν και σε πολλά από αυτές. Όπως επίσης φάνηκε ότι είναι μια στάση που προκαλεί αμηχανία και στην αριστερά και ιδιαίτερα σε αυτή που αναφέρεται στο κίνημα και παλεύει ενάντια στην ΕΕ.

Στην Αθήνα και τον Πειραιά, το ΚΚΕ(μ-λ) πραγματοποίησε δεκάδες παρεμβάσεις σε πολλές γειτονιές. Με καθημερινές εξορμήσεις, μοιράστηκε το υλικό της οργάνωσης και επιδιώχθηκαν συζητήσεις με εργαζόμενους και νέους.

Πιο συγκεκριμένα, στην Αθήνα η οργάνωση συμμετέχει στην Πρωτοβουλία «Ξέω απ' την ΕΕ - Αποχή απ' τις ευρωεκλογές». Πρόκειται για μια πρωτοβουλία που για πρώτη φορά συγκροτείται και αποτέλεσε την αρχή μιας πιο διευρυμένης συζήτησης μεταξύ δυνάμεων που παρεμβαίνουν στο κίνημα, σχετικά με τον ρόλο της ΕΕ και τη στάση της Αποχής από τις ευρωεκλογές. Την Κυριακή 2/6 η οργάνωση συμμετείχε στην εκδήλωση της Πρωτοβουλίας που πραγματοποιήθηκε στο Θησείο, στο κέντρο της πόλης. Έγιναν δυο κεντρικές ομιλίες, από το ΚΚΕ(μ-λ) και από τις Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις, που συμμετέχουν στην Πρωτοβουλία. Οι τοποθετήσεις περιλάμβαναν πλούσια επιχειρηματολογία για τον ρόλο της ΕΕ και τις τραγικές συνέπειες στη ζωή και το μέλλον του λαού και της εργατικής τάξης. Καλούσαν τον λαό να μην νομιμοποιήσει τα ιμπεριαλιστικά σχέδια, να απέχει από τις ευρωεκλογές και να αναζητήσει τη διέξοδο στους αγώνες για ψωμί, δουλειά και ελευθερίες. Επιπλέον, χαιρετισμούς απεύθυναν η Ταξική Πορεία και το ΚΚ Τουρκίας /ΜΛ (ΤΚΡ/ΜΛ). Μετά την ολοκλήρωση των ομιλιών και των χαιρετισμών, ακολούθησε πορεία από

το Θησείο στο Μοναστηράκι. Τα συνθήματα καλούσαν σε αποχή από τις εκλογές, κατήγγειλαν την εξάρτηση της χώρας από τους ιμπεριαλιστές και την αντεργατική πολιτική τους. Ταυτόχρονα, αναδείχθηκε και η αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό, που σφαγιάζεται από τους φονιάδες των λαών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ισραήλ και ΕΕ.

Στη Θεσσαλονίκη πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-συζήτηση το Σάββατο 1/6 στην πλατεία Δικαστηρίων. Εκτός από τους συναγωνιστές και φίλους της οργάνωσης, κίνησε το ενδιαφέρον διάφορων περαστικών. Υπήρξαν δυο κεντρικές τοποθετήσεις. Η πρώτη ανέλυσε τα οικονομικά δεδομένα και τις συνέπειες της εξάρτησης, ενώ η δεύτερη επικεντρώθηκε στην επίθεση στα δικαιώματα του λαού και των νέων για δουλειά, παιδεία, υγεία και δημοκρατικές ελευθερίες. Ακολούθησαν σύντομες παρεμβάσεις που φώτισαν ιδιαίτερες πλευρές και ζητήματα. Η πλούσια συζήτηση και η συμμετοχή του κόσμου συνέβαλαν στην επιτυχία της εκδήλωσης.

Στην πόλη των Τρικάλων, στα χωριά του νομού και στην Καλαμπάκα πραγματοποιήθηκαν πολλές παρεμβάσεις με αφίσσα και μοίρασμα του τετρασέλιδου. Καταγράφηκε η έντονη δυσάρεσκα του λαού της περιοχής απέναντι στην πολιτική της ΕΕ και των ντόπιων εξαρτημένων κυβερνήσεων. Οι παρεμβάσεις προσάθισαν να θέσουν όχι μόνο τη θέση της αποχής, αλλά και την κατεύθυνση της οργανωμένης πάλης.

Με σχεδόν καθημερινές εξορμήσεις στην πόλη και τα χωριά της Καρδίτσας, η οργάνωση προπαγάνδισε στον λαό την άποψη ΞΕΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΕ - ΑΠΟΧΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ. Σε δεκάδες χωριά έφτασε η αφίσσα και το τετρασέλιδο, ενώ έγιναν και πολλές συζητήσεις στα καφενεία. Εκεί υπήρξε η δυνατότητα για πιο άμεση επαφή και κουβέντα με τους κατοίκους, που βιώνουν καθημερινά τις τραγικές συνέπειες της πολιτικής των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου.

Με επιτυχία πραγματοποιήθηκαν οι εκδηλώσεις στα Χανιά στις 27/5 πίσω από το Ωδείο (Σπλάντζα) και στο Ηράκλειο της Κρήτης στις 31/5 στο στέκι Ζάλο. Με τη συμμετοχή φίλων και συναγωνιστών της οργάνωσης, οι συζητήσεις ανέδειξαν τον πραγματικό χαρακτήρα της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας της ΕΕ και τις τραγικές συνέπειες για τη χώρα, τα λαϊκά και εργατικά δικαιώματα.

Με παρεμβάσεις στην πόλη και τις γύρω περιοχές, η οργάνωση απευθύνθηκε στον λαό της Ηγουμενίτσας. Εκδήλωση-συζήτηση πραγματοποιήθηκε στις 30/5 στο ΠΑΝΘΕΟΝ.

Σε πολλές ακόμα πόλεις και περιοχές της χώρας, όπως η Ξάνθη, ο Βόλος, η Κορινθία, δεκάδες παρεμβάσεις και συζητήσεις πραγματοποιήθηκαν όλο το προηγούμενο διάστημα. Την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο, έχουν καλεστεί και μένει να πραγματοποιηθούν και άλλες εκδηλώσεις, όπως στην Πάτρα Τετάρτη 5/6 στο στέκι Ανάστροφα και στα Γιάννενα στις 6/6 στο Τζαμί Καλούτσιανης.

Οι παρεμβάσεις για τις ευρωεκλογές ολοκληρώνον-

ται την Κυριακή με την ΑΠΟΧΗ από αυτές. Το καθήκον της αντιιμπεριαλιστικής πάλης ενάντια στη φτώχεια, τον πόλεμο, την εξαθλίωση των λαών και ο αγώνας για αντίσταση και διεκδίκηση είναι μπροστά μας και αποτελεί πρόκληση για κάθε οργανωμένη δύναμη και αγωνιστή της αριστεράς του κινήματος.

Θεσσαλονίκη

Καρδίτσα

Χανιά

Αθήνα

ΚΚΕ

Εκλογικός κρετινισμός, υποταγή στον ιμπεριαλισμό

Στην κορύφωσή της φτάνει η προετοιμασία της «πανευρωπαϊκής αντεπίθεσης» που ετοιμάζει το ΚΚΕ. Αποφασιστικά, εδώ και περίπου έναν χρόνο, μόλις την επόμενη μέρα των εθνικών εκλογών δόθηκε το εναρκτήριο λάκτισμα για τη «μάχη» της ευρωκάλυψης. Τα μηνύματα που φτάνουν από παντού καταμαρτυρούν ότι τα ιμπεριαλιστικά κέντρα εξουσίας, τα ευρωπαϊκά μονοπώλια και οι επιχειρηματικοί όμιλοι στην Ευρώπη διακατέχονται από μεγάλη και βαθιά ανησυχία μπροστά στον υπαρκτό κίνδυνο το ΚΚΕ να αυξήσει τους ευρωβουλευτές του και από δυο να τους κάνει τρεις. Μπροστά στην πιθανότητα να εκλεγούν τέσσερις, λυγίζουν ακόμη και οι πιο αντιδραστικές και ακραίες μερίδες των ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων.

Μπορούμε να φανταστούμε, άλλωστε, τον πανικό των ιμπεριαλιστών, αν αντί για δυο ήταν τρεις και τέσσερις οι βουλευτές του ΚΚΕ στους 705 που, εν μέσω «QATARGATE», καταψήφισαν το ψήφισμα που υποθέτησε τελικά το ευρωκοινοβούλιο ξεπλένοντας την δράση των λόμπι στις Βρυξέλλες και την καθοριστική τους επίδραση στη διαμόρφωση των πολιτικών της ΕΕ, αναφέροντας ρητώς ότι «η ικανότητα των εκπροσώπων ομάδων συμφερόντων να επηρεάζουν τη λήψη αποφάσεων στο Κοινοβούλιο επιχειρηματολογώντας αποτελεί ζωτικό στοιχείο της ευρωπαϊκής δημοκρατίας».

Στο άρθρο του Ριζοσπάστη (20-21/4/2024) με τίτλο «Ευρωκοινοβούλιο, λόμπι και «θεσμικά» όργανα, το... τρίγωνο της αμαρτίας» αναδεικνύονται πτυχές της προσφάτως δημοσιευμένης έκθεσης του Ευρωπαϊκού Ελεγκτικού Συνεδρίου (ΕΕΣ) για τους λομπιστές των Βρυξελλών και το λεγόμενο «Μητρώο Διαφάνειας» της ΕΕ. Σύμφωνα, λοιπόν, με την έκθεση, τα καταγεγραμμένα λόμπι μονοπωλιακών συμφερόντων που δραστηριοποιούνται στις Βρυξέλλες και αλωνίζουν τα «θεσμικά» της όργανα (Ευρωκοινοβούλιο, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Συμβούλιο της ΕΕ, επιτροπές κ.ά.) ανέρχονται στα 12.794. Σύμφωνα με την έκθεση που δημοσίευσε το Πρατήριο της Ευρώπης των Πολυεθνικών, δραστηριοποιούνται 29.000 λομπιστές, ενώ σύμφωνα με εκτιμήσεις αυτοί ανέρχονται έως τους 48.000.

Όταν, λοιπόν, η διορισμένη Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι το αποφασιστικό, νομοθετικό, ελεγκτικό, διαχειριστικό, εφαρμοστικό όργανο της ΕΕ, από δίπλα, επικουρικά, το Συμβούλιο της ΕΕ με τους υπουργούς από κάθε χώρα για κάθε τομέα της πολιτικής, ενώ γύρω και μέσα σε αυτά, με φανερές και μυστικές συναντήσεις οι 48.000 λομπιστές των μεγαλύτερων και ισχυρότερων ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων με προϋπολογισμούς τα ΑΕΠ χωρών, τότε το Ευρωκοινοβούλιο είναι ο φερετζές της ευρωπαϊκής «δημοκρατίας», ο δημοκρατικός φερετζές της ιμπεριαλιστικής ληστρικής λυκοσυμμαχίας. Αυτή λοιπόν η «ιμπεριαλιστική συμμαχία του κεφαλαίου», όπως μας διαβεβαιώνει ο ευρωβουλευτής του ΚΚΕ Κ. Παπαδόκης (μέλος τριών επιτροπών και αναπληρωτής στον φερετζέ), μέσα από την επίσημη ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (25/4/2024) είναι «ταγμένη από την ίδρυση της στην εξυπηρέτηση συμφερόντων μονοπωλίων, κι αυτή είναι η μήτρα που γεννά τη διαφθορά, τα σκάνδαλα». Για να καταλήξει και το άρθρο του Ριζοσπάστη ότι η ενίσχυση του ΚΚΕ στον φερετζέ και στα σαλόνια της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, του ανταγωνισμού, της διαπλοκής και της διαφθοράς, «φωτίζει» τον δρόμο της «αποδέσμευσης» της χώρας από την ΕΕ.

Αντίστοιχα «επιθετικός» ο Δ. Κουτσούμπας, που δεν δίστασε μάλιστα, στην ομιλία του στο Σύνταγμα, να προειδοποιήσει τις αντιδραστικές δυνάμεις σε Ελλάδα και Ευρώπη, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που το έκανε πριν ψηφιστούν τα μνημόνια στη χώρα μας, γενικεύοντας το σύνθημα «Εδώ υπάρχει ΠΑΜΕ, δεν είναι Ιρλανδία, καμιά θυσία για την πλουτοκρατία». Έτσι, αναφερόμενος σε όσους «θα ήθελαν [...] να μην αμφισβητεί κανείς τις βασικές επιλογές τους», ήταν κατηγορηματικός ότι δεν πρόκειται να τα καταφέρουν «γιατί εδώ υπάρχει δυνατό Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και την Κυριακή θα δυναμώσει ακόμη περισσότερο».

Παράλληλα, τρόμος κυριαρχεί στα εγχώρια και ξένα επιτελεία του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου από το γεγονός ότι στη φαρέτρα της «πανευρωπαϊκής αντεπίθεσης» έχει προστεθεί ένα επιπλέον επιθετικό όπλο, η επιστολική ψήφος. Είναι γεγονός ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα δείχνει αφηνιάσμενο από τη μοναδική ικανότητα του ΚΚΕ να αξιοποιεί τα όπλα του συστήματος και να τα στρέφει εναντίον του. Ενώ, λοιπόν, κατά την ψήφιση του νόμου που καθιέρωσε την επιστολική ψήφο η τοποθέτηση του ΚΚΕ ήταν «κατά» και μάλιστα δια στόματος Γ. Γκιόκα, ειδικού αγορητή στη Βουλή, χαρακτηριστικά ως «επικίνδυνη και αντιδρα-

με τους υπουργούς από κάθε χώρα για κάθε τομέα της πολιτικής, ενώ γύρω και μέσα σε αυτά, με φανερές και μυστικές συναντήσεις οι 48.000 λομπιστές των μεγαλύτερων και ισχυρότερων ιμπεριαλιστικών μονοπωλίων με προϋπολογισμούς τα ΑΕΠ χωρών, τότε το Ευρωκοινοβούλιο είναι ο φερετζές της ευρωπαϊκής «δημοκρατίας», ο δημοκρατικός φερετζές της ιμπεριαλιστικής ληστρικής λυκοσυμμαχίας. Αυτή λοιπόν η «ιμπεριαλιστική συμμαχία του κεφαλαίου», όπως μας διαβεβαιώνει ο ευρωβουλευτής του ΚΚΕ Κ. Παπαδόκης (μέλος τριών επιτροπών και αναπληρωτής στον φερετζέ), μέσα από την επίσημη ιστοσελίδα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (25/4/2024) είναι «ταγμένη από την ίδρυση της στην εξυπηρέτηση συμφερόντων μονοπωλίων, κι αυτή είναι η μήτρα που γεννά τη διαφθορά, τα σκάνδαλα». Για να καταλήξει και το άρθρο του Ριζοσπάστη ότι η ενίσχυση του ΚΚΕ στον φερετζέ και στα σαλόνια της ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, του ανταγωνισμού, της διαπλοκής και της διαφθοράς, «φωτίζει» τον δρόμο της «αποδέσμευσης» της χώρας από την ΕΕ.

Αντίστοιχα «επιθετικός» ο Δ. Κουτσούμπας, που δεν δίστασε μάλιστα, στην ομιλία του στο Σύνταγμα, να προειδοποιήσει τις αντιδραστικές δυνάμεις σε Ελλάδα και Ευρώπη, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που το έκανε πριν ψηφιστούν τα μνημόνια στη χώρα μας, γενικεύοντας το σύνθημα «Εδώ υπάρχει ΠΑΜΕ, δεν είναι Ιρλανδία, καμιά θυσία για την πλουτοκρατία». Έτσι, αναφερόμενος σε όσους «θα ήθελαν [...] να μην αμφισβητεί κανείς τις βασικές επιλογές τους», ήταν κατηγορηματικός ότι δεν πρόκειται να τα καταφέρουν «γιατί εδώ υπάρχει δυνατό Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και την Κυριακή θα δυναμώσει ακόμη περισσότερο».

Παράλληλα, τρόμος κυριαρχεί στα εγχώρια και ξένα επιτελεία του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου από το γεγονός ότι στη φαρέτρα της «πανευρωπαϊκής αντεπίθεσης» έχει προστεθεί ένα επιπλέον επιθετικό όπλο, η επιστολική ψήφος. Είναι γεγονός ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα δείχνει αφηνιάσμενο από τη μοναδική ικανότητα του ΚΚΕ να αξιοποιεί τα όπλα του συστήματος και να τα στρέφει εναντίον του. Ενώ, λοιπόν, κατά την ψήφιση του νόμου που καθιέρωσε την επιστολική ψήφο η τοποθέτηση του ΚΚΕ ήταν «κατά» και μάλιστα δια στόματος Γ. Γκιόκα, ειδικού αγορητή στη Βουλή, χαρακτηριστικά ως «επικίνδυνη και αντιδρα-

στική τομή» που μεταξύ άλλων «δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους όσον αφορά το αδιάβλητο της εκλογικής διαδικασίας», σήμερα νομιμοποιείται και προβάλλεται μέσα από τον Ριζοσπάστη και τον 902, προκειμένου η «πανευρωπαϊκή αντεπίθεση» να γίνει άκρως επικίνδυνη για το σύστημα.

Πόσο επικίνδυνη όμως; Το ξεκαθάρισε ο Δ. Κουτσούμπας και αυτό στην ομιλία του, θέτοντας τον απειλητικό στόχο: «Να κάνουμε πράξη αυτό που φοβούνται... Να είναι ξανά τρίτο κόμμα στην Αττική, με διψήφιο ποσοστό. Να είναι πολύ πιο ισχυρό πανελλαδικά».

Εν τω μεταξύ, μεγάλη αναστάτωση έχει προκληθεί στα επιτελεία του συστήματος από το πολιτικό σύνθημα που αναγράφεται στα πανό του ΚΚΕ που πλημμύρισαν την Αττική και όλη την Ελλάδα. Το πολιτικό εύστοχο σύνθημα «κάνε αυτό που σκέφτεσαι», αποκαλύπτοντας τη σαπίλα και τον αντιδραστικό χαρακτήρα της ΕΕ, αναδεικνύοντας παράλληλα την επαναστατική διέξοδο για τον λαό, αλλά και καταπολεμώντας κάθε είδους ελογκικές αυταπάτες, θα έλεγε κανείς πως αποτελεί καρφή στο μάτι του συστήματος.

Τα παραπάνω πολιτικά ζητήματα αποτελούν στοιχεία της φυσιογνωμίας ενός κόμματος υποταγμένου στην αστική νομιμότητα, στοιχεία του ρεφορμισμού και του κοινοβουλευτικού κρετινισμού που το διακρίνει αλλά και μιας συνεχούς δεξιάς μετατόπισης και πλήρους ενσωμάτωσης και, παρά τη σοβαρότητά τους, μπορούν να αποδοθούν με μια δόση ειρωνείας. Η τοποθέτηση, όμως, του Δ. Κουτσούμπα στην ομιλία του στο Σύνταγμα: «Κι αυτή την Κυριακή μετατρέπουμε τις εκλογές στη μεγαλύτερη αντιπολεμική διαδήλωση, με εκατοντάδες χιλιάδες να κρατούν στο χέρι και να ρίχνουν στην κάλπη το μόνο ψηφοδέλτιο που γράφει με μεγάλα γράμματα: "Οχι στους πολέμους των ιμπεριαλιστών", "Λευτεριά στην Παλαιστίνη". Και αυτό είναι το ψηφοδέλτιο του ΚΚΕ.», την ώρα που ρέει ποτάμια το αίμα του παλαιστινιακού λαού, δεν χωράει ίχνος ειρωνείας. Είναι μια κατάπτυστη, αισχρή, ντροπιαστική, πολιτικά ανήλικη και επικίνδυνη θέση για τον λαό και το κίνημα, ενδεικτική της κατάντιας του ρεφορμισμού. Μια θέση που πρέπει να καταγγελθεί, αλλά και να πάρει την απάντησή της μέσα από την προσπάθεια των επαναστατικών δυνάμεων να οικοδομήσουν όρους για την ανάπτυξη αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος στη χώρα μας.

ΣΥΡΙΖΑ

Κυνήγι ψήφων από το κέντρο μέχρι την ακροδεξιά

Η πρώτη εκλογική μάχη του νέου ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη δεν αποκλείεται να καθορίσει αρκετά πράγματα όχι μόνο για το κόμμα, αλλά συνολικά για τον χώρο της λεγόμενης κεντροαριστεράς.

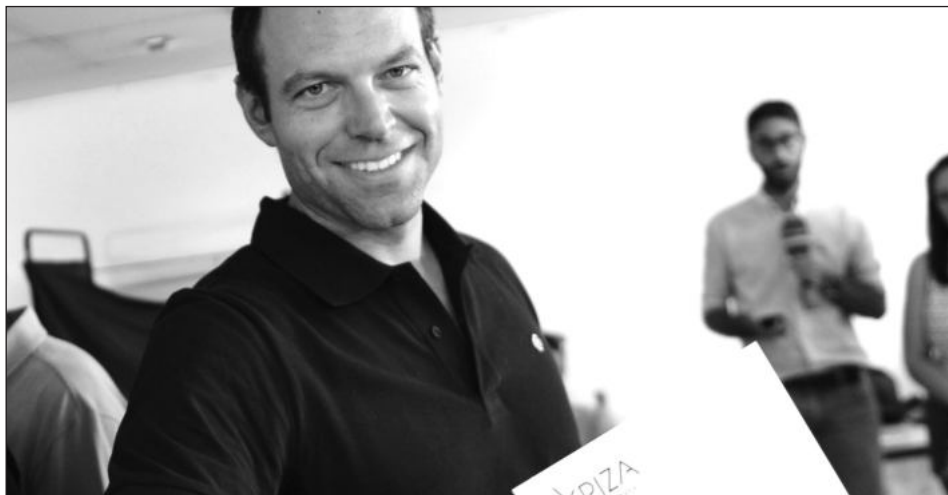
Η διατεταγμένη από τα ντόπια, αλλά κυρίως τα ξένα και δη τα υπερατλαντικά, κέντρα εξουσίας υπηρεσία του νέου προέδρου στοχεύει στη δημιουργία ενός νέου κόμματος που θα μπορέσει να παίξει ρόλο στη διαμόρφωση του δεύτερου πυλώνα εξουσίας στην Ελλάδα, ο οποίος λείπει μετά τη βαριά ήττα του ΣΥΡΙΖΑ στις περιφερειακές βουλευτικές εκλογές.

Αυτός ο νέος ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να χτιστεί πάνω στα ερείπια του παλιού, με υλικά που θα εξασφαλίζουν ότι τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών θα εξυπηρετούνται στο ακέραιο. Γιατί ο δεύτερος πυλώνας χρειάζεται για να αποπροσανατολίζει τον κόσμο και να κρατά τις πολιτικές ισορροπίες στο εσωτερικό της άρχουσας τάξης, με την υπόθεση ότι παραμένει πραγματικός πυλώνας της αστικής πολιτικής, δηλαδή της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης και καταπίεσης του λαού.

Πάνω σε αυτή τη βασική κατεύθυνση κινείται ο ΣΥΡΙΖΑ ενόψει των ευρωεκλογών, από τις οποίες προσδοκά ένα αποτέλεσμα που θα τον τοποθετήσει σε μια τέτοια θέση στη διάταξη των αστικών πολιτικών δυνάμεων που θα του δώσει το δικαίωμα και τη δυνατότητα να στοχεύσει σε ακόμα περισσότερα, ώστε να φτάσει σε αυτό που ο Κασσελάκης έχει βάλει ως στόχο από την αρχή, να διεκδικήσει την εξουσία.

Έτσι, η εκλογική του απεύθυνση είναι τόσο πλατιά, που ξεκινά από τον φυσικό του χώρο της κεντροαριστεράς και του κέντρου, αλλά κινείται και δεξιότερα, φτάνοντας ως και την ακροδεξιά.

Για το κέντρο και την κεντροαριστερά βασικός του αντίπαλος είναι το ΠΑΣΟΚ, το οποίο κατέρρευσε στην εποχή των μνημονίων τροφοδοτώντας τον ΣΥΡΙΖΑ με πολύτιμη εκλογική πελατεία, δεν πέτυχε όμως

την αντίστροφη πορεία όταν κατέρρευσε ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν κατάφερε, δηλαδή, τον «επαναπατρισμό» των παλιών του ψηφοφόρων. Οι δημοσκοπήσεις δείχνουν το ΠΑΣΟΚ μακριά από τον στόχο της δεύτερης θέσης, πράγμα που δεν εξηγείται μόνο από την ευνοϊκή μεταχείριση του Κασσελάκη από τα ΜΜΕ.

Είναι, πάντως, χαρακτηριστικό το γεγονός ότι ο Κασσελάκης ξανά και ξανά αναφέρει τον Ανδρέα Παπανδρέου ως το υπόδειγμα της πολιτικής που θέλει να ακολουθήσει και το πρότυπο του ηγέτη που έχει ανάγκη ο τόπος, χρησιμοποιώντας, έτσι, τα ...ιερά και τα όσια του ΠΑΣΟΚ ως όπλα εναντίον του! Και το ΠΑΣΟΚ δεν βγάζει μιλιάρη για το γεγονός ότι ο πρόεδρος ενός άλλου κόμματος έχει ως πρότυπο τον ιδρυτή του και θεωρεί εαυτόν ως τον πραγματικό συνεχιστή και κληρονόμο του! Ίσως να προλεϊαίνεται το έδαφος για γενικότερες ανακατατάξεις στον χώρο της κεντροαριστεράς, αλλά αυτό μένει να το δούμε και σίγουρα σε αναφορά με το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών.

Από την άλλη μεριά, ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να απευθυνθεί γενικά στους όποιους δυσαρρεστημένους από τη ΝΔ, ακόμα και σε αυτούς που θα θελήσουν στις 9 Ιούνη να στείλουν ένα μήνυμα, όπως λέγεται. Η ίδια η ΝΔ ανησυχεί για τέτοιου είδους διαρροές σε μια εκλογική διαδικασία στην

οποία η ψήφος είναι χαλαρή επειδή δεν κρίνεται τίποτα και, όπως έδειξε η προεκλογική της κίνηση, ανησυχεί κυρίως για διαρροές προς τα δεξιά της.

Αυτόν τον κόσμο που ανήκει στο περίφημο 41%, αλλά τώρα γλυκοκοιτάζει προς Βελόπουλο και Πέρα, θέλει να διεκδικήσει και ο ΣΥΡΙΖΑ. Για να το πετύχει αυτό, ο κατά τ' άλλα προχωρημένος πρόεδρος του έχει κάνει ένα σωρό μακροβούτια στο πιο συντηρητικό παρελθόν της ανθρωπότητας, φτάνοντας μέχρι και στην προσπάθεια να απενοχοποιήσει το χουντικό «πατρίς, θρησκεία, οικογένεια», όπως λίγο μετά την εκλογή του είχε δηλώσει ότι η αριστερά πρέπει να απενοχοποιηθεί το κεφάλαιο!

Ένας υποτιθέμενος πατριωτισμός βρίσκεται στην καρδιά της πολιτικής του πρότασης. Κατά βάση στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής, όπου ο Κασσελάκης ξιφουλκεί εναντίον του Ερντογάν, του Ράμα και του VMRO, κρίνοντας τον Μητσοτάκη ως ανίκανο να υπερασπιστεί τα εθνικά συμφέροντα. Ακόμα και στη σχεδόν γελοία αντιμετώπιση ενός θέματος που καίει τον λαό, της ακρίβειας, η προσέγγισή του είναι ...ελληνοκεντρική, γιατί προκρίνει τα ελληνικά παραδοσιακά προϊόντα, αλλά και την υγιή ελληνική επιχειρηματικότητα ως την απάντηση στη φτώχεια.

Στην ίδια κατεύθυνση, ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να βελτιώσει τις σχέσεις του με την εκκλησία, με τις απανωτές συναντήσεις του Κασσελάκη με ανώτερα στελέχη του κλήρου, στις οποίες μάλιστα επικρατούσε εξαιρετικό κλίμα παρά το ακανθώδες ζήτημα του γάμου των ομοφύλων και την προσωπική επιλογή του ίδιου να είναι παντρεμένος με άνδρα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να δημιουργήσει ένα προφίλ προσιτό σε ένα συντηρητικό ακροατήριο, ώστε να αλιεύσει από αυτό πολύτιμες ψήφους. Στο ακροατήριο αυτό περιλαμβάνονται και ψηφοφόροι των Σπαρτιατών, που μένουν ...άστεγοι μετά την απαγόρευση της συμμετοχής του κόμματός τους στις ευρωεκλογές. Το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν κατέθεσε υπόμνημα στον Άρειο Πάγο για τον αποκλεισμό τους, όπως έκαναν ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και Νέα Αριστερά, δεν είναι άσχετο με αυτή την επιδίωξη.

Και η Αριστερά -και μάλιστα η Ριζοσπαστική- του τίτλου του ΣΥΡΙΖΑ πού βρίσκεται; Μάλλον μόνο στον τίτλο! Τα ταξίδια στη Μακρόνησο δεν αρκούν ούτε καν για να διατηρήσουν μια στοιχειώδη επαφή με την ιστορία της Αριστεράς. Ο άφθονος δικαιωτισμός, η οικολογία και οι γερές δόσεις ισότητας δεν αρκούν για να καλύψουν το κενό, για το οποίο, βέβαια, τον δρόμο έστρωσε ο ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα, του οποίου οι υπουργοί επιχειρούν την αναβίωση μέσω της Νέας Αριστεράς.

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών ενδέχεται να είναι το έναυσμα για νέες εξελίξεις στον χώρο του ΣΥΡΙΖΑ και της κεντροαριστεράς γενικότερα. Η προσπάθεια οικοδόμησης ενός δεύτερου, αξιόπιστου πυλώνα της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα θα συνεχιστεί. Το σύστημα τον έχει ανάγκη, γιατί δεν είναι μόνο η ρευστότητα της περιόδου, μέσα κι έξω από τη χώρα, που έχει ανάγκη κάποιες στοιχειώδεις ισορροπίες, αλλά είναι και η ανάγκη του συστήματος να κρατά τον κόσμο στο περιθώριο, ειδικά σε μια φάση που οι μάζες αναζητούν και πάλι τους δρόμους της αντίστασης.

Η κάλπικη ανησυχία της φασίζουσας Τα πραγματικά ερωτήματα

Έχουν γεμίσει τα συστημικά αστικά ΜΜΕ «απόψεις», με άρθρα ανησυχίας για την άνοδο της ακροδεξιάς στην Ευρώπη, μια άνοδο που εκτιμούν ότι θα εκφραστεί και στις ευρωεκλογές. Τα «Αδέλφια της Ιταλίας» της Μερόνι, ο «Εθνικός Συναγερμός» της Λεπέν, η γερμανική «Εναλλακτική για τη Γερμανία» και πολλά άλλα ακροδεξιά κόμματα έχουν, ήδη, από πρωταγωνιστικό έως μετρησιμο ρόλο στις εξελίξεις στις χώρες τους, μια διαδικασία που δείχνει να ενισχύεται.

Υπάρχει πράγματι ένα πεδίο ειλικρινούς ανησυχίας κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών κέντρων της ΕΕ γύρω από το ζήτημα, μόνο που το πεδίο αυτό δεν έχει καμία σχέση με αυτά που λέγονται. Πρόκειται για τις επιφυλάξεις έως αντίθεση της παραπάνω επίσημης ακροδεξιάς τάσης (ή, τέλος πάντων, των περισσότερων φορέων της) στην ευθυγράμμιση της ευρωενωσιακής ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας πίσω από τους Αμερικάνους, στον πόλεμο στην Ουκρανία. Οι φορείς αυτής

της ακροδεξιάς τάσης, εκφράζοντας αστικά κέντρα των χωρών τους, φιλοδοξούν για τις χώρες τους έναν παραπάνω ρόλο από αυτόν του υπηρετικού προσωπικού του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με αποτέλεσμα στην πιο ήπια περίπτωση να κρατάνε κάποιες αποστάσεις (Μελόνι) και στην πιο ακραία να είναι καθαρά αντίθετοι («Εναλλακτική για τη Γερμανία», Όρμπαν). Έτσι κι αλλιώς, πάντως, και αυτή η ακροδεξιά μερίδα θα έρθει αντιμέτωπη με τα πραγματικά ερωτήματα και αδιέξοδα στα οποία έχει συρθεί το ιμπεριαλιστικό σύστημα από τις ίδιες τις επιλογές του. Ο εξοβελισμός της «Εναλλακτικής για τη Γερμανία» από τη συμμαχία αποτελεί έκφραση των προβλημάτων αυτών.

Όλα τα υπόλοιπα συστημικά δάκρυα για την άνοδο της ακροδεξιάς είναι όχι μόνο κροκοδείλια, αλλά και εκ του πονηρού. Για να σύρουν, με τη βοήθεια κάλπικων διλημάτων, τους λαούς πίσω από την αντιδραστική, αντιλαϊκή πολιτική της ευρωενωσιακής ιμπεριαλιστικής λυκο-

συμμαχίας και των κυρίαρχων σε αυτήν ιμπεριαλιστικών αστικών τάξεων, ως το μικρότερο κακό ενάντια στον μπαμπούλα της ακροδεξιάς.

Μόνο που ο μπαμπούλας της ακροδεξιάς φοράει γραβάτες και ενδημεί έτσι κι αλλιώς στο επίσημο σύστημα και την πολιτική του.

Στον... «κεντρώο» Μακρόν, που περνάει τον ένα μετά τον άλλο νόμο ενάντια στην εργασία και στη δημόσια εκπαίδευση και αλυσοδένει γονατιστούς διαδηλωτές μαθητές.

Στον... «σοσιαλδημοκράτη» Σολτς και την «πράσινη» Μπέρμπουκ, που απαγορεύουν τις παλαιστινιακές σημαίες και ξυλοφορτώνουν φιλοπαλαιστίνιους διαδηλωτές, ενώ συνεχίζουν να κρατάνε σφιχτά την πολιτική της ακραίας λιτότητας.

Και για να περάσουμε στους μικρούς, στον «κεντροδεξιό» Μητσοτάκη παρέα με ροπαλοφόρους και ανοιχτά φασίστες κορυφαίους υπουργούς, για τα έργα των οποίων δεν χρειάζεται να προσθέσουμε

τίποτα, μιας και τα ζούμε καθημερινά.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, άλλωστε, το άνοιγμα Μητσοτάκη στη Μερόνι μέσα από τα «Παραπολιτικά», όπου δήλωσε ότι (προσέξτε ακροβασίες) «δεν έχω διακρίνει ότι μιλάμε για μία πολιτικό η οποία βλέπει την Ευρώπη μέσα από μία πολύ διαφορετική οπτική γωνία απ' αυτή που τη βλέπουμε». Θα το έλεγες και μυωπία κατεργαρέων, αν δεν εξέφραζε πιο βαθιές και ουσιαστικές εκλεκτικές συγγένειες ανάμεσα στις μερίδες και τις τάσεις ενός συστήματος που φασιστικοποιείται καθημερινά.

Το επίσημο σύστημα του ιμπεριαλισμού είναι αυτό που τροφοδοτεί την ακροδεξιά και τον φασισμό.

• Με τις πολιτικές λιτότητας και φτώχειας όχι μόνο για την εργατική τάξη, αλλά και για χαμηλά μικροαστικά λαϊκά στρώματα. Με την εργοδοτική αυθαιρεσία, βία και τρομοκρατία.

• Με την καταδίκη σε φτώχεια και ερήμωση για ολόκληρες χώρες της Αφρικής, της Ασίας αλλά και της Ευρώ-

Νέα Δημοκρατία

Να μην υποκύψει ο λαός στα ψεύτικα διλήμματά της

Ειφουλκεί η ηγεσία της ΝΔ ενάντια στο «λαϊκισμό». Μάλιστα τον προσδιορίζει τόσο προς τα δεξιά όσο και προς τ' αριστερά της, αναπαράγοντας τη συστημική θεωρία των δύο άκρων και αυτοπροβαλλόμενη ως μία «κεντρώα» δύναμη. Κι ας είναι αυτή που -ως κυβέρνηση- σέρνει το χορό του πολέμου, της φτώχειας και της φασιστικοποίησης! Δεν τη λες και «μετριοπαθή» πολιτική. Ίσα ίσα που τα πράγματα πηγαίνουν σε όλο και πιο αντιδραστική κατεύθυνση. Παράλληλα, επαναφέρει στην πρώτη γραμμή το γνωστό ψευτοδίλημμα: επιστροφή στο «παρελθόν» θα σημαίνει νέα «καταστροφή», την ώρα που ο μεταρρυθμιστικός νεοδημοκρατικός οίστρος απαιτείται να ενταθεί κι όχι να ανακοπεί.

Στην ουσία, η ΝΔ εξαπολύει για άλλη μια φορά τον γνωστό εκβιασμό με στόχο να πιέσει όσο περισσότερο κόσμο μπορεί να την ψηφίσει στις ευρωεκλογές της 9ης Ιουνίου. Θεωρεί πως αυτή είναι μια δοκιμασμένη συνταγή απέναντι στην αστική και ρεφορμιστική αντιπολίτευση. Πολύ περισσότερο που το εκλογικό συντηρητικό ακροατήριο στο οποίο απευθύνεται διαχρονικά απεχθάνεται τις «ανατροπές» στη ζωή του. Μόνο που οι «νοικοκυραίοι» της λεγόμενης μεσαίας τάξης έχουν υποστεί ουκ ολίγες ανατροπές στη «φιλήσυχη» ζωή τους τουλάχιστον από το 2010 έως σήμερα. Και βλέπουν τα τρένα της κάλπικης ανάπτυξης να περνούν και να τους πετούν απ' έξω. Ακόμη αντιλαμβάνονται, θέλοντας και μη, ότι σπάνε ανεπιστρεπτί τα όποια κοινωνικά συμβόλαια του παρελθόντος, καταβυθίζοντάς τους οικονομικά και κοινωνικά. Ότι το μεγάλο κεφάλαιο μεγαλώνει, τραβώντας το χαλί κάτω απ' τα πόδια τους και οδηγώντας τους πιο κοντά, αντικειμενικά, με τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη.

Την καταστροφή των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ, λοιπόν, ή αυτήν της τελευταίας 5ετίας

διακυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας; Ιδού το ερώτημα. Πρόκειται για ένα αποπροσανατολιστικό δίλημμα που προσπαθεί να παρουσιάσει τις τελευταίες αστικές διαχειρίσεις ως διαμετρικά αντίθετες μεταξύ τους και όχι αλληλοσυμπληρούμενες. Και γιατί να μη συγκρίνουμε αυτήν του ΣΥΡΙΖΑ και των ακροδεξιών εταίρων του με την... προηγούμενη; Αυτήν των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ με τα εξαπτέρυγά τους; Ή την προηγούμενη του ανεκδιήγητου ΓΑΠ; Είμαστε «διαφορετικοί», κραυγάζει η ΝΔ, χωρίς πολλά πολλά πάνω στην υποτιθέμενη «διαφορετικότητα». Γιατί, αν το ψάξει κανείς, δεν υπάρχει η παραμικρή διαφορετική πολιτική σε όλα τα πρωτεύοντα ζητήματα: στον διεθνή προσανατολισμό της χώρας (δηλ. στην εξάρτηση από τις ΗΠΑ και την ΕΕ), στην αντιμετώπιση του λαού, της εργατικής τάξης και της νεολαίας (δηλ. την εκμετάλλευση και τη φτωχοποίησή τους), αλλά και στις μεθόδους αντίδρασης όλων των μηχανισμών και θεσμών του αστισμού στις κοινωνικές ομάδες που... δυστροπούν, αντιστέκονται και διεκδικούν (δηλ. απαγορεύσεις, άγρια καταστολή, διώξεις-δίκες κ.λπ.).

Ταυτόχρονα, ωστόσο, η ΝΔ «στριμώχνει» σύσσωμη την αντιπολίτευση, η

οποία αδυνατεί να παρουσιάσει ένα διαφορετικό αφήγημα, παρά μόνο παραλλαγές της ίδιας βασικής κατεύθυνσης και πολιτικής. Μάλιστα, σε πλείστα όσα ζητήματα, οι θέσεις μεταξύ τους είναι ίδιες και απaráλλαχτες! Σ' αυτό ακριβώς το σημείο στηρίζονται τα θέματα που επιλέγονται για «αντιπαράθεση», με έναν βασικό κοινό παρονομαστή: το φαίνεσθαι και τις εντυπώσεις! Εξ ου και οι εξυπνακισμοί, οι ατάκες και οι influencers και celebrities που επιλέγονται για την προεκλογική παρουσία τόσο της (ακρο)δεξιάς όσο του «κέντρου» και της «αριστεράς». Λείπουν επιδεικτικά στοιχειώδεις πολιτικές τοποθετήσεις πάνω στα βασικά και κύρια θέματα, ενώ περισσεύουν ανούσιες κοκορομαχίες, με τα non rappers των κομμάτων να προσδιορίζουν στα στελέχη τους προς τα πού να κατευθύνουν τις συζητήσεις και ποιες «κακοτοπίες» να αποφεύγουν. Με τους διάφορους μεγαλοδημοσιογράφους να κάνουν πως... δεν καταλαβαίνουν.

Είναι φανερό ότι η απάντηση σ' αυτό το σικέ παιχνίδι δεν μπορεί να προκύψει μέσα από τις ευρωκάλπες και τους όποιους εκλογικούς συσχετισμούς καταγράφουν. Η αδυναμία απάντησης των αστικών και μεταρρυθμιστικών κομμάτων

στους εκβιασμούς της ΝΔ πρέπει και μπορεί να μετατραπεί σε δυνατότητα για το λαό στο μοναδικό πεδίο που μπορεί αυτή να υπάρξει: αυτό των πολιτικών, εργατικών, κοινωνικών και νεολαιίστικων αναμετρήσεων με την καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα και θηριωδία. Με την αστική πολιτική σε όλες της τις μορφές και εκφράσεις. Με την αποκάλυψη της ουσίας της πολιτικής του συστήματος της εκμετάλλευσης, καταπίεσης και ιμπεριαλιστικής εξάρτησης που στις μέρες μας δεν έχει τίποτε να τάξει και να προσφέρει στα πλατιά λαϊκά στρώματα. Και που η χρεοκοπία του καλύπτεται πίσω από την αδυναμία της «δικής μας» πλευράς να συγκροτηθεί και να αρθεί στο ύψος των αναγκών και δυνατοτήτων της.

Όλος αυτός ο κουρνιαχτός σηκώνεται, επομένως, για να επαναφέρει στο προσκήνιο εκλογικές-(ευρω)κοινοβουλευτικές αυταπάτες χειρισμού των λαϊκών μαζών. Απόδοσης στην ψήφο ιδιοτήτων και δυνατοτήτων που αυτή αποδεδειγμένα δεν έχει! Όπου σέρνεται, δυστυχώς εκούσια, η πλειονότητα των δυνάμεων της Αριστεράς. Την ώρα που συντελείται και κλιμακώνεται η μεγαλύτερη μεταπολεμική καταστροφή για εκατομμύρια λαού (και στην ΕΕ), η ΝΔ επαναφέρει στη συζήτηση την καταστροφή των... προηγούμενων, μετεωριζόμενη μεταξύ ευρωπαϊκής και εγχώριας ατζέντας. Είναι φανερό ότι κυριαρχεί η δεύτερη κι ας καμώνεται ότι δήθεν μιλά «ευρωπαϊκά». Τι να πει, άλλωστε; Ότι το αφήγημα περί «ανάπτυξης», «ευημερίας», «ασφάλειας» και «δημοκρατίας» εντός της ΕΕ ξέφτισε; Δύσκολοι καιροί για πολιτικούς απατεώνες...

Ο λαός μας να γυρίσει την πλάτη στο βασικό κόμμα της άρχουσας τάξης και των ιμπεριαλιστών προστατών της. Κομμάτι της αναμενόμενης αποχής να έχει αυτόν το χαρακτήρα. Όχι διόρθωσης, αλλά φυγής από αυτήν!

ΕΕ για την... άνοδο της ακροδεξιάς

και οι εκλεκτικές συγγένειες

πης, μέσω της απόλυτης εκμετάλλευσής τους, αλλά και των πολεμικών επεμβάσεων και βομβαρδισμών.

- Με τη στοχοποίηση των θυμάτων της κατάστασης αυτής, δηλαδή των προσφύγων και των μεταναστών, από τα πιο επίσημα συστημικά χείλη και από όλο τον εσμό των «δημοσιογράφων» του συστήματος.

- Με την παρόξυνση της κρατικής βίας και καταστολής σε κάθε φωνή που αντιστέκεται και με τη στοχοποίηση των αγωνιστών. Με τους αντιαπεργιακούς νόμους και τις διώξεις συνδικαλιστών εργαζομένων.

- Με τις συλλήψεις διαδηλωτών που καταγγέλλουν το σιωνιστικό κράτος και τη γενοκτονία του ηρωικού παλαιστινιακού λαού.

- Με τις όλο και πιο κυνικές δηλώσεις κυβερνητικών αξιωματούχων όλων των χωρών, που δεν διστάζουν να εκφράσουν την απέχθειά τους για τον φτωχό λαό.

- Και βέβαια, με την ενορχηστρωμένη

και ενιαία από ακροδεξιούς-«κεντροδεξιούς»-«σοσιαλδημοκράτες» κ.λπ. εκστρατεία παραχάραξης της ιστορίας και καθημερινής έκφρασης αντικομμουνιστικής υστερίας. Θα λέγαμε ότι αυτή η αντικομμουνιστική εκστρατεία είναι από τις δουλειές τις οποίες η ΕΕ και όλα τα ιμπερια-

λιστικά και αστικά κέντρα εξουσίας εκτελούν με τη μεγαλύτερη σχολαστικότητα και συνέπεια. Η εξίσωση ναζισμού-κομμουνισμού (που δεν αποτελεί καθόλου εξίσωση, αλλά χάρδεμα και απενοχοποίηση του ναζισμού με παράλληλη συκοφάντηση του κομμουνισμού), η συνεχής

αντικομμουνιστική προπαγάνδα και η παραχάραξη της ιστορίας του 20ου αιώνα γίνονται με τέτοια επίμονη μέθοδο, που αποκαλύπτεται στην πραγματικότητα και το άγχος των δυνάμεων της αντίδρασης και της βαρβαρότητας μπροστά σε οποιοδήποτε ενδεχόμενο βημάτων ανασυγκρότησης του κομμουνιστικού κινήματος.

Τους καθαρούς και δηλωμένους, λοιπόν, φασίστες, τους τροφοδοτούν οι «φασίστες με πολιτικά», η ίδια η κυρίαρχη πολιτική φασιστικοποίησης, που εκπορεύεται από τα πιο κυριλέ γραφεία των Βρυξελλών.

Για αυτό, άλλωστε, και η «ανησυχία» θα εναλλάσσεται με ανοίγματα συνεργασίας και με διεργασίες ανάμεσά τους. Όλο αυτό το αντιδραστικό αλισβερίσι μπορούν να το τσαλακώσουν μόνο οι εργάτες και οι λαοί με τους αγώνες τους. Τότε θα φανεί, ακόμα πιο πολύ, πόσο ίδιοι είναι οι φασίστες με τις σιδερογροθιές και οι φασίστες με τα κοστούμια, ενάντια στον εχθρό λαό.

Τις φανέλες της Ντόρτμουντ διεκδικεί η Rheinmetall!

Πολεμική υστερία και εξοπλισμοί στην Ευρώπη πίσω από τις κάλπες των ευρωεκλογών

Μπορεί το ποδόσφαιρο να πάει πόλεμο; Οι Γερμανοί απάντησαν ναι. Μόλις πριν από μια βδομάδα η διοίκηση της γερμανικής ποδοσφαιρικής ομάδας Μπορούσια Ντόρτμουντ ανακοίνωσε την υπογραφή τριετούς χορηγίας με την εταιρεία όπλων Rheinmetall! Ένα ακόμα βήμα στην προσπάθεια της γερμανικής κυβέρνησης για την προετοιμασία της κοινωνίας στο ενδεχόμενο να εμπλακούν σε πόλεμο.

Η συμφωνία προβλέπει ότι ο λογότυπος της εταιρείας θα εμφανίζεται στα προϊόντα της Ντόρτμουντ (ιδίως στον τελικό Τσάμπιονς Λιγκ με τη Ρεάλ Μαδρίτης που έγινε την 1η Ιουνίου) και σε διαφημιστικούς πίνακες του γηπέδου κατά τη διάρκεια συνεντεύξεων Τύπου, αλλά όχι στις φανέλες των παικτών.

«Η ασφάλεια και η άμυνα είναι θεμελιώδεις λίθοι της δημοκρατίας μας», δήλωσε ο πρόεδρος της Ντόρτμουντ. «Ειδικά σήμερα, που βλέπουμε καθημερινά πώς πρέπει να υπερασπιστείς την ελευθερία στην Ευρώπη». Πάνε περίπατο τα αθλητικά ιδεώδη που πρέπει να ενώνουν τους λαούς. Οι αντιδράσεις των φιλάθλων και της κοινωνίας παρακάμφθηκαν με τα γνωστά επιχειρήματα για την ανάγκη να δημιουργηθούν οι όροι που θα διασφαλίζουν «την ασφάλεια και την άμυνα της χώρας».

Η κυβέρνηση Σολτς έχει εδώ και καιρό πάρει την απόφαση να αντιμετωπίσει τη «ρωσική απειλή», όπως τη λέει. Να θυμίσουμε τις έντονες αντιδράσεις που προκάλεσε η δήλωση της γερμανίδας υπουργού Παιδείας, Μπετίνα Βάτσινγκερ (FDP), «...τα σχολεία έχουν την ευθύνη να προετοιμάσουν τους μαθητές και για το ενδεχόμενο πολέμου» στις 18/03/24. Ακολούθησε η δήλωση του υπουργού Υγείας Καρλ Λάουτερμπαχ (3/3/24), ότι «το γερμανικό σύστημα υγείας πρέπει να είναι έτοιμο για το ενδεχόμενο ενός πολέμου». «...Η Γερμανία θα μπορούσε να γίνει κόμβος για την περιθάλψη τραυματιών από άλλες χώρες σε περίπτωση που ενεργοποιηθεί η ρήτρα αμοιβαίας συνδρομής του NATO».

Η Rheinmetall είναι εταιρεία κατασκευής οπλών, κυρίως ταγκ (Leopard) και πυρομαχικών (οβιδίων). Με βάση τις ανάγκες του πολέμου στην Ουκρανία τον τελευταίο χρόνο βρέθηκε να σημειώνει τεράστια κέρδη. Πάνω από 2 δισ. για το 2023. Μάλιστα πέρυσι έλαβε επιδότηση από την ΕΕ 150 εκατομμύρια ευρώ για ενίσχυση της παραγωγής πυρομαχικών το συντομότερο δυνατό!

Τα 20 εκατομμύρια ευρώ της χορηγίας στην Ντόρτμουντ είναι ψίχουλα μπροστά στα 40 δισεκατομμύρια ευρώ που οι αξιωματούχοι της εταιρείας εκτιμούν ότι η Rheinmetall θα πάρει από το ειδικό ταμείο 100 δισεκατομμυρίων ευρώ της γερμανικής κυβέρνησης για τον εκσυγχρονισμό του γερμανικού στρατού.

Είναι καιρός τώρα που στη Γερμανία αλλά και σε ολόκληρη την ΕΕ έχει κυριαρχήσει μια πολεμική υστερία, ενώ γιγαντώνονται κάθε είδους στρατιωτικοί εξοπλισμοί. Η εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία και η αμερικανική ΝΑΤΟϊκή επιταγή ότι «δεν μπορεί να ηττηθεί η Ουκρανία» έχει βάλει την ΕΕ σε έναν αγώνα δρόμου εξοπλισμών, που εξελίσσεται με άλματα!

Στην τελευταία σύνοδο κορυφής της ΕΕ στις Βρυξέλλες (20/3/24), η βα-

σική συζήτηση αφορούσε την ενίσχυση της κοινής ευρωπαϊκής άμυνας, τις επενδύσεις στην αμυντική βιομηχανία, αλλά και τους τρόπους χρηματοδότησής της, με επίκεντρο την έκδοση αμυντικών ευρωομολόγων! Η προετοιμασία δηλαδή για τη λειτουργία μιας «πολεμικής οικονομίας», όπως πλέον ανοικτά λέγεται!

Ο πολωνός πρωθυπουργός Ντόναλντ Τουσκ (πρώην Πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος) σε συνέντευξή του ξεκαθαρίζει: «Ο πόλεμος δεν είναι πλέον μια έννοια του παρελθόντος. Είναι πραγματικός και ξεκίνησε πριν από δύο και πλέον χρόνια», «Ζούμε την πιο κρίσιμη στιγμή από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Στα επόμενα δύο χρόνια θα κριθούν τα πάντα»!

Για ναβάλουμε και στοιχεία με αριθμούς που αποτυπώνουν το πραγματικό μέγεθος: Οι στρατιωτικές δαπάνες στην Ευρώπη το 2022 ξεπέρασαν το επίπεδο όπου βρίσκονταν στο τέλος του ψυχρού πολέμου (έφθασαν τα 480 δισ. δολάρια το 2022), καταγράφοντας αύξηση άνευ προηγουμένου εδώ και πάνω από τρεις δεκαετίες! Οι νέοι σχεδιασμοί της ΕΕ προβλέπουν διπλασιασμό αυτών των δαπανών ως το 2030!

Το μεγαλύτερο μέρος αυτών των δαπανών αφορά προμήθειες οπλικών συστημάτων από τις ΗΠΑ, την ώρα που οι περισσότερες χώρες της ΕΕ ξοδεύουν ήδη τεράστια ποσά για αγορές αμερικανικών όπλων στο πλαίσιο ΝΑΤΟϊκών προγραμμάτων! Το 80% των δαπανών της ΕΕ για αγορά όπλων κατευθύνεται σε προμηθευτές εκτός ΕΕ! Σε αυτό το ζήτημα, όπως αποκαλύπτει ο Τουσκ, υπάρχει γκρίνια από Γαλλία, Γερμανία.

«Αφήσαμε τις βιομηχανίες όπλων να βάλουν λουκέτο μετά τον ψυχρό πόλεμο. Χρειάζεται χρήματα για να διατηρήσουν αυτές οι εταιρίες ένα αποθεματικό. Εμείς δεν δώσαμε τίποτα και αυτό εκ των υστέρων το κρίνω ως λάθος», δήλωσε αυτοκριτικά ο υπουργός Εξωτερικών της Πολωνίας Σικόρσκι.

Αμ' έπος άμ' έργον. Η γερμανική κυβέρνηση έχει βρει τη λύση:

• Η Rheinmetall, η οποία φέτος έχει τζίρο 7,2 δισ. ευρώ, έλαβε πρόσφατα παραγγελία για 30 άρματα μάχης Leopard από τη γερμανική κυβέρνηση, για τον ουκρανικό στρατό.

• Η Rheinmetall ξεκίνησε ήδη το σχεδιασμό εργοστασίου πυρομαχικών μέσα στην Ουκρανία, ενώ πριν από λίγες μέρες ανακοίνωσε και νέο εργοστάσιο που θα γίνει στη Λιθουανία (στο οποίο θα επενδύσει πάνω από 180 εκατομμύρια ευρώ, θα παράγει βλήματα πυροβολικού 155 χιλιοστών)!

• Με βάση τον νέο αμυντικό προϋπολογισμό η Rheinmetall θα πάρει το συμβόλαιο παραγωγής 200.000 οβιδίων για το γερμανικό στρατό αξίας 900.000 ευρώ!

Μια σημαντική εξέλιξη στην πολεμική υστερία των ημερών ήταν και η δήλωση της προέδρου της Επιτροπής Άμυνας της Μπούντεσταγκ, Μαρί Τσίμερμαν, η οποία χαρακτήρισε τη Ρωσία απειλή για την ασφάλεια της Γερμανίας και ζήτησε την ενεργοποίηση 900.000 εφέδρων!

Το μέτωπο του πολέμου συνεχώς τροφοδοτείται από νέους εξοπλισμούς που δίνει το ΝΑΤΟ στην Ουκρανία. Στις 29/05 η επίσκεψη του Ζελένσκι στο Βέλγιο απέδωσε νέα αμυντική συμφωνία για την παροχή 30 μαχητικών F-16 στην Ουκρανία μέχρι το 2028, καθώς και την παροχή τεθωρακισμένων οχημάτων, εξοπλισμού και αεράμυνας!

Τις τελευταίες μέρες δόθηκε από τους Αμερικάνους στην Ουκρανία η άδεια για τη χρήση των δυτικών όπλων μεγάλου βληνικού μέσα στη ρωσική επικράτεια. Είχε προηγηθεί η θετική γνώμη του Μακρόν, του Σολτς και άλλων κυβερνήσεων της ΕΕ! Πρόκειται για μια σαφή κίνηση κλιμάκωσης της πολεμικής σύγκρουσης, η οποία φέρνει την αναμέτρηση όλο και πιο κοντά στη χρήση των πυρηνικών όπλων και στον παγκόσμιο όλεθρο.

Αυτή την καταστροφική πορεία δεν μπορούν να σταματήσουν παρά μόνο οι λαοί που θα βρουν τον κοινό βηματισμό ενάντια στον πόλεμο και τις ιμπεριαλιστικές επιδιώξεις!

Το Μέτωπο των Λαών

«Στο επίκεντρο των αιτιών αυτής της κατάστασης βρίσκεται η αδυσώπητη πάλη των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ΗΠΑ, Ρωσίας και Κίνας για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Αυτή η διαπάλη είναι που σπρώχνει στη στρατιωτικοποίηση των οικονομιών και των κοινωνιών, στη φασιστικοποίηση της δημόσιας ζωής. Αυτός ο άγριος ανταγωνισμός των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων αναστατώνει και ματώνει τις εργαζόμενες μάζες, χώρες, περιοχές, απειλεί τον πλανήτη ολόκληρο φέρνοντας στο προσκήνιο τον γενικευμένο πόλεμο και τον πυρηνικό όλεθρο! Κι αυτό διότι, αν και παραμένουν οι επισημάνσεις μας για το όριο που βάζει η πυρηνική ισορροπία, αυτό το όριο όχι μόνο πλησιάζεται ολοένα και περισσότερο, αλλά αναζητούνται αγωνιωδώς -από τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία- οι προϋποθέσεις ξεπεράσματός του. Δεν είναι λοιπόν υπερβολή να υπογραμμίσουμε πως δεν βρισκόμαστε παρά στη φάση προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου.»

Σημείο 2, Θέσεις για τη Διεθνή Κατάσταση, 10η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ(μ-λ)

Με μεγάλη ανησυχία παρακολουθεί κάθε προοδευτικός, κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος σε ολόκληρο τον πλανήτη τη νέα κρίσιμη και άκρως επικίνδυνη φάση στην οποία έχει μπει η αντιπαράθεση ΗΠΑ/Δύσης με τη Ρωσία στο έδαφος της Ουκρανίας.

Η διοίκηση Μπάιντεν, επικεφαλής τους αμερικανικού ιμπεριαλισμού, καταπατώντας μία από τις πιο σημαντικές κόκκινες γραμμές όχι μόνο της Ρωσίας, αλλά και της δικής της έως τώρα πολιτικής, έδωσε το «πράσινο φως» στο ενεργούμενο καθεστώς του Κίεβου να χρησιμοποιεί αμερικανικά όπλα για να πλήξει στόχους μέσα στο ρωσικό έδαφος. Η άρση της απαγόρευσης είναι βέβαια μέχρι στιγμής μερική, μιας και αφορά αφενός μόνο τη ρωσική περιοχή Μπέλγκοροντ από την οποία τα ρωσικά στρατεύματα επιχειρούν ενάντια στο Χάρκοβο και αφετέρου δεν ισχύει για όλα τα όπλα (π.χ. για τα ΑΤ-TACMS) με τα οποία οι Αμερικανοί προμηθεύουν το Κίεβο. Ακόμα και έτσι, όμως, η απόφαση ανεβάζει πολύ ψηλά την κλίμακα της επικινδυνότητας και δημιουργεί το έδαφος για πάρα πολύ ανησυχιακές εξελίξεις. Αναζωπυρώνει την εφιαλτική συζήτηση για τη χρησιμοποίηση τακτικών πυρηνικών όπλων, φέρνει πιο κοντά τον κίνδυνο μιας παγκόσμιας και γενικευμένης ανθρωποσφαγής!

Ενδεικτική της σοβαρότητας της κατάστασης είναι η διαρροή της απόφασης αυτής, που γράφτηκε ότι εξόργισε το Πεντάγωνο. Ίσως να μη μάθουμε ποτέ και ίσως έχει λίγη σημασία πια εάν αυτή η διαρροή ήταν αποτέλεσμα διαφωνίας και με στόχο την αναίρεση της απόφασης ή στοχευμένη διαρροή για τη δημιουργία τετελεσμένων και με στόχο την αποτροπή ή το χώνεμα τυχόν αντιδράσεων. Από τα δυτικά δημοσιεύματα, η απόφαση αυτή δρομολογήθηκε μετά την επίσκεψη Μπλίνκεν στο Κίεβο, ενώ, μία εβδομάδα πριν από την επισημοποίηση της απόφασης των Αμερικανών, ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ προέδραζε γι' αυτήν σε μια προκλητική και εμπρηστική τοποθέτησή του.

Την απόφαση αυτή ακολούθησαν οι αντίστοιχες αποφάσεις της βρετανικής,

Ουκρανία

Η αντιπαράθεση ΗΠΑ/Δύσης με τη Ρωσία μπήκε σε νέα, κρίσιμη και άκρως επικίνδυνη φάση ενάντια στον Πόλεμο και τον Ιμπεριαλισμό, επιτακτική ανάγκη τού σήμερα!

της πολωνικής και -γεγονός πολύ σημαντικό- της γερμανικής κυβέρνησης. Η γαλλική κυβέρνηση επίσης υπερθεμάτισε, ανακοινώνοντας ταυτόχρονα ότι βρίσκεται στο στάδιο των συζητήσεων για την επίσημη αποστολή εκπαιδευτών στο ουκρανικό έδαφος. Στο ίδιο πλαίσιο, πραγματοποιήθηκε από το Κίεβο, επίσης μία εβδομάδα πριν από την αμερικανική «στροφή», επίθεση με ντρόουνς σε στρατηγικά ραντάρ έγκαιρης προειδοποίησης που συνδέονται με το σύστημα πυρηνικής αποτροπής της Ρωσίας, που σίγουρα είχε την έγκριση και την υλικοτεχνική υποστήριξη των ΗΠΑ/Δύσης. Αυτή η επίθεση βγάζει στο προσκήνιο σχεδιασμούς για «τύφλωση» του ρωσικού αμυντικού συστήματος, πράγμα που με τη σειρά του αναπόφευκτα «κουμπώνει» -σύμφωνα ακόμα και με δυτικούς αναλυτές- αν όχι με τα αδιανόητα σχέδια για αδυναμία απάντησης της Ρωσίας σε αμερικανικό πυρηνικό πλήγμα, τουλάχιστον με τους σχεδιασμούς να καταστήσουν «αόρατα» τα στρατηγικά μαχητικά αεροσκάφη των ΗΠΑ, μιας και είμαστε κοντά στο να παρθεί η απόφαση για τη μεταφορά τους στην Ουκρανία.

Η απόφαση αυτή καταδεικνύει για μια ακόμη φορά τα παγκόσμια διακυβεύματα με τα οποία συνδέεται ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, που θα έχει σοβαρές επιπτώσεις στη διάταξη και τους παγκόσμιους συσχετισμούς μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Αναδεικνύει πως ισχύει στο ακέραιο η επισήμανσή μας ότι οι εξελίξεις κινούνται από το εκρηκτικό δίπολο «οι ΗΠΑ δεν μπορεί να ηττηθούν και η Ρωσία δεν διανοείται να χάσει», που παράγει ένα επικίνδυνο σπινάλ συνεχούς κλιμάκωσης. Εξίσου καταδεικνύει, σε πείσμα των οικονομίστικων αναλύσεων, πως στο πλαίσιο της γεωστρατηγικής τριάδας (ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα) η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Ρωσίας εξακολουθεί να κατέχει την πρωτοκαθεδρία και να είναι αυτή που καθορίζει όλες τις υπόλοιπες αντιθέσεις.

Γι' αυτό και η διοίκηση Μπάιντεν φανερά επιχειρεί να δεσμεύσει ισχυρά και την επόμενη διοίκηση των ΗΠΑ, σε περίπτωση που εκλεγεί ο Τραμπ, στη συνέχιση του πολέμου και της στήριξης με κάθε τρόπο και μέσο τού καθεστώτος του Κιέβου σ' αυτόν. Θέλει επίσης, σε μια φάση που πυκνώνουν τα σημάδια της σχετικής αποδυνάμωσης των ΗΠΑ, να δείξει σε όλους (στους συμμάχους πρώτα απ' όλα αλλά και στους ανταγωνιστές και τους αντιπάλους τους) πως αυτές εξακολουθούν να ηγούνται του «ελεύθερου κόσμου».

Αυτή η απόφαση κλιμακώνει την πίεση και ανιχνεύει με εκβιαστικό τρόπο τα όρια των αντιδράσεων της Ρωσίας και εάν αυτή πρακτικά μπορεί να υπερασπιστεί και με ποιον τρόπο τις «κόκκινες γραμμές» της. Αποτελεί ερώτημα εάν μαζί με όλα τα προηγούμενα οι ΗΠΑ/ΝΑΤΟ θέλουν τυχοδιωκτικά να αναγκάσουν τη ρωσική ηγεσία να απαντήσει με τέτοιο τρόπο, ώστε να δικαιολογηθεί/νομιμοποιηθεί η αποστολή ΝΑΤΟικών στρατευμάτων στις ουκρανικές πεδιάδες.

«Τέλος», η καταπάτηση αυτής της κόκκινης γραμμής δείχνει το μέγεθος των προβλημάτων που αντιμετωπίζει στα πεδία των μαχών το καθεστώς του

Κιέβου και την κατακόρυφη αύξηση των ανησυχιών στο αμερικανικά επιτελεία για το ενδεχόμενο συντριβής ή κατάρρευσης του ουκρανικού στρατού.

Οι εξελίξεις στο πεδίο των μαχών ως επιταχυντής της αμερικανικής/δυτικής απόφασης

Μετά την πλήρη αποτυχία της περσινής αντεπίθεσης, εδώ και μερικούς μήνες ο ρωσικός στρατός έχει περάσει σε μια ελεγχόμενη αντεπίθεση, ενώ οι ουκρανικές δυνάμεις έχουν, εκτός από έλλειψη όπλων και πυρομαχικών, σοβαρή έλλειψη αντρών, που μόνο εν μέρει καλύπτεται από τις συνεχείς και ολοένα και πιο απελπισμένες «εκστρατείες» επιστράτευσης. Ο ρωσικός στρατός, με αφορμή και τα συνεχή χτυπήματα της περιοχής του Μπέλγκοροντ από ντρόουνς, πυροβολικό και ομάδες διείσδυσης, έκανε μια αιφνιδιαστική επίθεση και μπόρεσε σε μερικές εβδομάδες να εισχωρήσει στην περιοχή του Χάρκοβο, ώστε από τη μια να δημιουργήσει μια ζώνη ασφαλείας για το Μπέλγκοροντ και από την άλλη να απειλεί με νέο αποκλεισμό τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη και θεωρούμενη συμπρωτεύουσα της Ουκρανίας, την ομώνυμη πόλη της περιοχής του Χάρκοβο. Η ανάγκη των ουκρανικών δυνάμεων να αντιμετωπίσουν την απειλή αυτή τις ανάγκασε να αποσπάσουν δυνάμεις από τις άλλες περιοχές του μετώπου, αποδυναμώνοντάς τις και δίνοντας την ευκαιρία στο ρωσικό στρατό να ανοίξει τη βεντάλια των κινήσεων του. Έτσι, βρισκόμαστε σε μια φάση που ο ρωσικός στρατός πιέζει αφόρητα το καθεστώς του Κιέβου σε κρίσιμες περιοχές: στο μέτωπο του βορρά προς το Χάρκοβο, στο μέτωπο της ανατολής προς το Τσάσιβ Γιαρκάι, στο νότιο μέτωπο προς τη Ζαπορίζε.

Τα ενδεχόμενα της ρωσικής αντίδρασης

Όπως ήταν αναμενόμενο, η ηγεσία του ρωσικού ιμπεριαλισμού αντέδρασε οργισμένα στην αμερικανική/δυτική απόφαση. Η δήλωση του Μεντβέντεφ με την οποία έβαλε στο τραπέζι της συζήτησης το ενδεχόμενο της χρησιμοποίησης τακτικών πυρηνικών όπλων σε περίπτωση που αμερικανικά/δυτικά όπλα χτυπήσουν ρωσικό έδαφος δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως μια από τις πολλές, είναι αλήθεια, αμετροεπείς δηλώσεις του. Αντίθετα, αποτελεί μέρος των αναζητήσεων της ρωσικής ιμπεριαλιστικής Νέας Αστικής Τάξης και της πολιτικοστρατιωτικής της ηγεσίας ώστε να υπογραμμιστούν οι κόκκινες γραμμές της Μόσχας μέσω ενός... πυρηνικού μανιταριού.

Βέβαια, η Ρωσία, διατηρεί ακόμα κάποια σημαντικά ενδιάμεσα επίπεδα απάντησης στη σημαντική αυτή αμερικανική/δυτική πρόκληση. Έτσι, μπορεί οι δηλώσεις Πούτιν και άλλων υψηλόβαθμων ρώσων αξιωματούχων να μην είχαν πυρηνικές αναφορές, αλλά ήταν εξίσου ανησυχητικές για το τι μέλλει γενέσθαι. Σταχυολογούμε τις πιο σημαντικές από αυτές. Αναφορά του Πούτιν στις μικρές και πυκνοκατοικημένες χώρες του ΝΑΤΟ «οι οποίες πρέπει να ανησυχούν». Το άνοιγμα από τον ίδιο, εμμέσως πλην σαφώς, ξανά της συζήτησης για κατάρριψη δυτικών δορυφόρων ή τύφλωσή τους από το ρωσικό στρατό μιας και αυτοί μόνο μπορούν να κατευθύνουν τους πυραύλους στο ρωσικό έδαφος. Η δήλωση για ασύμμετρη απάντηση της Ρωσίας στο ουκρανικό έδαφος. Σε κάθε περίπτωση, η ρωσική ηγεσία δεν θα αφήσει αναπάντητη μια τέτοια πρόκληση, διότι εκτός των άλλων γνωρίζει -και ήδη συζητιέται μεταξύ δυτικών επιτελείων και Κιέβου- η επέκταση της απόφασης τόσο γεωγρα-

φικά όσο και στο είδος των όπλων για χτυπήματα μέσα στη Ρωσία.

Ωστόσο, η απάντησή της, η οποία θα είναι σοβαρή και δεν θα έχει προηγούμενο, σίγουρα θα προσμετρά μια σειρά δεδομένα και θα έχει πολιτικό σκεπτικό. Η ρωσική ηγεσία επιδιώκει οι αποφάσεις της στο στρατιωτικό πεδίο να μεγαλώσουν τις ρηγματώσεις που ήδη φαίνονται στο δυτικό στρατόπεδο. Η Ιταλία αρνείται να συμμετάσχει στη άρση της απαγόρευσης, η Ουγγαρία κατηγορεί τη Δύση για «τρέλα», ενώ στο χορό μπήκε και η Βουλγαρία μέσω του προέδρου της. Ο Ράντεβ, διαφωνώντας πλήρως με την καταπάτηση των δύο κόκκινων γραμμών (περιορισμός του πολέμου στο ουκρανικό έδαφος, όχι αποστολή νατοϊκών δυνάμεων) «που περιόριζαν την ανεξέλεγκτη κλιμάκωση της σύγκρουσης στην Ουκρανία», χαρακτηρίζει την επικείμενη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ «υπαρξιακή», ενώ μιλά για «ιστορική ευθύνη» αυτών που αποτελούν την αντιπροσωπεία της χώρας του στη σύνοδο.

Εισαγωγή στο δρόμο των λαών

Η σημασία της αντιπολεμικής- αντιιμπεριαλιστικής πάλης, που τόσο ξορκίστηκε τις δεκαετίες μετά το 1990 ως παρωχημένη και γραφική, παίρνει χαρακτήρα ανάγκης ζωής για την εργαζόμενη ανθρωπότητα. Η λύση, η διέξοδος δεν βρίσκεται στη στήριξη του ενός φονιά έναντι του άλλου, στη στοίχιση πίσω από τον έναν ή τον άλλο ιμπεριαλιστή, όπως πράττουν πολλές δυνάμεις και στη χώρα μας, αντιγράφοντας την εγκληματική για τους λαούς στάση των περισσότερων κομμάτων της Δεύτερης Διεθνούς. Γιατί μόνο ένα Μέτωπο των Λαών ενάντια στον Πόλεμο και τον Ιμπεριαλισμό μπορεί να βάλει φραγμό στο εφιαλτικό μέλλον που οικοδομεί αυτό το γερασμένο σύστημα, που τρέφεται με ανθρώπινη σάρκα και απειλεί τους λαούς και τη ζωή στον πλανήτη.

Μεξικό

Συνέχιση της ίδιας πολιτικής με άρωμα γυναίκας

Την περασμένη Κυριακή 2 Ιουνίου, διεξήχθησαν στο Μεξικό γενικές εκλογές (προεδρικές, περιφερειακές και για ανάδειξη μελών της Γερουσίας και της Κάτω Βουλής), η μεγαλύτερης έκτασης εκλογική διαδικασία των τελευταίων δεκαετιών καθ' ότι αφορούσε το σύνολο των 32 διοικητικών μονάδων της χώρας και έγινε πρώτη φορά με συμμετοχή των κρατουμένων σε φυλακές και των αποδήμων Μεξικανών, ιδίως όσων κατοικούν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ο συνασπισμός σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων «Εξακολουθούμε να Γράφουμε Ιστορία», με κύρια συνιστώσα το Κίνημα Εθνικής Αναγέννησης (MORENA) του σημερινού προέδρου Αντρέας Μανουέλ Λόπες Οβραδόρ, διατήρησε την πλειοψηφία των εδρών στα δύο κοινοβουλευτικά σώματα και ανέδειξε τους κυβερνήτες των περισσότερων πολιτειών της χώρας. Επίσης ανέδειξε στην προεδρία την ευνοούμενη του Οβραδόρ, Κλάουντια Σέινμπουμ Πάρντο, με τη σημαντική πλειοψηφία του 59,35% των ψήφων.

Μετά από μονοπώληση της εξουσίας από το κεντροδεξιό Επαναστατικό Θεσμικό Κόμμα (PRI) επί 50 ολόκληρα χρόνια, ένα κόμμα που μετακινήθηκε στη διάρκεια των δεκαετιών από μια αριστερίζουσα ιδεολογική κατεύθυνση, μιας και θεωρούνταν συνεχιστής των κατακτήσεων της μεξικανικής επανάστασης του 1910, προς σαφώς κεντρώες και νεοφιλελεύθερες απόψεις και πρακτικές, στις ομοσπονδιακές εκλογές του 2021 το κίνημα MORENA παρουσίασε θεαματική άνοδο και κέρδισε πολλούς δήμους και πολιτείες της χώρας, καθώς και την προεδρία, συνασπιζόμενο με τα ρεφορμιστικά κόμματα PT (Κόμμα των Εργαζομένων) και PES (Κόμμα Κοινωνικής Συνάντησης).

Η πολιτική που εφάρμοσε ο πρόεδρος Οβραδόρ επιδίωκε την προώθηση του «μεξικανικού αντινεοφιλελεύθερου ουμανισμού», με μέτρα όπως επανεθνικοποίηση του πετρελαϊκού κολοσσού PEMEX, την ισότητα των φύλων, των κοινωνικών ΛΟΑΤΚΙ και των Αφρο-μεξικανών, τον έλεγχο των εξαγωγών και εισαγωγών αλλά, πάνω απ' όλα, τη ρύθμιση των μεταναστευτικών ροών, καθώς μέχρι τότε το Μεξικό ήταν ο «δεσμοφύλακας» των μεταναστών από διάφορες χώρες της Λατινικής Αμερικής, που απέτρεπε τη διάβασή τους προς τις ΗΠΑ.

Αυτή η στροφή δυσaráεστησε τον πρόεδρο του «αδελφού του Βορρά», Τραμπ, ο οποίος έβλεπε να κινδυνεύουν οι εμπορικές συναλλαγές με τον σημαντικότερο εταίρο των ΗΠΑ (300 δισ. δολάρια σε εισαγωγές, κυρίως προϊόντων που παράγονται από αμερικανικές εταιρείες στο Μεξικό), που απειλήσε να διαλύσει τη συμφωνία ελεύθερου εμπορίου NAFTA σε περίπτωση υπερφορολόγησης αυτών των εταιρειών από τη μεξικανική κυβέρνηση και επιβολής δασμών στα εισαγόμενα αμερικανικά προϊόντα. Όσο για τις μεταναστευτικές ροές, για να αποφύγει τη μαζική είσοδο στο αμερικανικό έδαφος ο Τραμπ αποφάσισε την κατασκευή του μεγάλου μεθοριακού τείχους με πρόσχημα την περιστολή του εμπορίου ναρκωτικών (που προφανώς δεν ενδιαφέρει τους Αμερικάνους όσο η επέλαση των «λαθρομεταναστών»).

Ταυτόχρονα, η δράση των καρτέλ των ναρκεμπόρων κοκαΐνης, που επίσης χρησιμοποιούν τους μετανάστες για τη διακίνηση, επέβαλε στη χώρα ένα αυξανόμενο κλίμα βίας και τρομοκρατίας που, σε συνδυασμό με τη συνενοχή διεφθαρμένων αστυνομικών, δημιούργησε

ένα «κράτος εν κρίσει», κυρίως στις μεθοριακές πολιτείες της Σιναλόα και της Τσιουάουα. Η χώρα με τον μεγαλύτερο αριθμό εξαφανισμένων γυναικών στον κόσμο και με δέκα γυναικοκτονίες την ημέρα είχε φθάσει στα όρια της κοινωνικής ανοχής. Η δημοσίευση του «Τραγουδιού χωρίς φόβο» το 2020, από τη Βιβίρ Κιντάνα, αφύπνισε τις συνειδήσεις όσον αφορά τα δικαιώματα των γυναικών και γενικότερα των μειονοτήτων στο Μεξικό. Αποτέλεσμα ήταν η επιβολή ποσόστωσης 50% στις υποψηφιότητες γυναικών σε όλα τα εκλογικά ψηφοδέλτια. Και έτσι, στις τελευταίες προεδρικές εκλογές, οι δύο μεγάλοι συνασπισμοί παρουσίασαν δύο γυναίκες: το «Εξακολουθούμε να Γράφουμε Ιστορία» την Κλάουντια Σέινμπουμ και το κεντροδεξιό «Δύναμη και

Καρδιά για το Μεξικό» τη Χότσιλ Γκάλβες Ρουΐζ.

Η νεοεκλεγείσα πρόεδρος, που θα αναλάβει καθήκοντα τον Οκτώβρη, υποσχέθηκε να εντείνει την πάλη κατά των συμμοριών, για την ισότητα των φύλων και την προστασία του περιβάλλοντος. Με την εκλογή του Μπάιντεν στις ΗΠΑ οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες εξομαλύνθηκαν εν μέρει, καθώς οι ανησυχίες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού επικεντρώνονταν σε άλλα μέτωπα. Η συνέχεια θα καθοριστεί από τη στάση των λαϊκών μαζών μιας και οι εξαγγελγόμενες πολιτικές, παρά τη φιλολαϊκή ρητορεία, ούτε άλλαξαν ούτε θα αλλάξουν τη δυσμενή κατάσταση των εκατομμυρίων εργαζομένων και φτωχών Μεξικανών.

ΗΠΑ: Ελπιφοδόρα βήματα συγκρότησης των εργαζομένων...

Το μέλλον βρίσκεται στους αγώνες!

Υπέρ της ένταξής τους στο παναμερικανικό συνδικάτο εργατών αυτοκινητοβιομηχανίας United AutoWorkers (UAW), ψήφισαν οι εργαζόμενοι της Volkswagen στην Τσατανούγκα του Τενεσί των ΗΠΑ. Η εξέλιξη αυτή ήρθε ως αποτέλεσμα και σε συνέχεια των νικηφόρων απεργιών που έγιναν πέρυσι και οι οποίες κατάφεραν ιστορικές αυξήσεις στους μισθούς στις αυτοκινητοβιομηχανίες του Ντιτρόιτ, δηλαδή στη General Motors, τη Ford Motor και τη μητρική εταιρεία της Chrysler, Stellantis.

Την ίδια στιγμή το UAW ξεκίνησε εκστρατεία με στόχο τη συγκρότηση συνδικάτων σε όσο το δυνατόν περισσότερα εργοστάσια αυτοκινητοβιομηχανιών στις ΗΠΑ -ιδίως του Νότου- και την ένταξή τους στο UAW. Στο πλαίσιο αυτό επιδιώχθηκε η συγκρότηση κι η ένταξη ενός ακόμα συνδικάτου στον Νότο των ΗΠΑ, αυτή τη φορά στην αμερικανική αυτοβιομηχανία της Mercedes-Benz στην Αλαμπάμα.

Οι εργαζόμενοι έθεσαν σε ψηφοφορία τη συγκρότηση ή όχι σωματείου, επιχειρώντας να απαντήσουν στους καθηλωμένους μισθούς και στις πολλές ώρες εργασίας. Όπως καταγγέλλουν οι ίδιοι, αμείβονται με ψίκουλα τη στιγμή που τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου αντάμειψαν τους εαυτούς τους με αυξήσεις 78%! Παράλληλα, ενδεικτικές είναι οι δηλώσεις εργαζομένων που καλούνται να δουλεύουν καθημερινά 12ωρα: «Δεν έχεις χρόνο να κάνεις τίποτα παρά να τσιμπήσεις κάτι στα γρήγορα, να κάνεις ένα ντους και να ξαπλώσεις προκειμένου να

μπορείς να ξυπνήσεις την άλλη μέρα για να ξανακάνεις πάλι τα ίδια». Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις μόνο τυχαία δεν είναι...

Τελικά, με πλειοψηφία 54% οι εργαζόμενοι δεν στήριξαν την οργάνωση του συνδικάτου. Σημαντικό ρόλο στην έκβαση της ψηφοφορίας έπαιξε η αντισυνδικαλιστική καμπάνια που έτρεξε όλο το προηγούμενο διάστημα απ' την εταιρεία, η οποία δεν αρκέστηκε απλώς στο να καλεί τους εργαζόμενους να καταψηφίσουν, αλλά προκειμένου να μπλοκάρει τη δημιουργία του σωματείου, βομβάρδιζε καθημερινά τους εργαζόμενους με μηνύματα, αναρτήσεις στο διαδίκτυο και συναντήσεις κατ' ιδίαν. Μεταξύ άλλων, έβαζε τους εργαζόμενους να παρακολουθούν καθημερινά πριν απ' την έναρξη της

βάρδιάς τους και βίντεο κατά των συνδικάτων! Τόσο φοβήθηκε η εργοδοσία μην τυχόν κι οι εργαζόμενοι καταφέρουν και συγκροτηθούν, μην τυχόν κι αρχίσουν να απαντούν συλλογικά απέναντι στον εργασιακό μεσαίωνα που βιώνουν...

Μπορεί το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας να αναδενκνεί τα βήματα που πρέπει να γίνουν ώστε να ξεπεραστούν η αποσυγκρότηση κι η τρομοκρατία, σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορεί να θαφτεί το θετικό αποτύπωμα που αφήνεται απ' την ολοένα και μεγαλύτερη στροφή των εργαζομένων στο συνδικαλισμό. Είναι γεγονός ότι, μετά το ξέσπασμα της πανδημίας του covid-19, η αντεργατική επίθεση που εξαπολύθηκε πυροδότησε μια σειρά αντιδράσεις και αντιστάσεις από πλευράς εργαζομένων. Στην Amazon, στα Starbucks, στην Google και σε άλλους επιχειρηματικούς κολοσσούς, εργαζόμενοι οργανώνονται για πρώτη φορά συγκροτώντας σωματεία.

Όσο η επίθεση εντείνεται, τόσο θα αναζητείται διέξοδος. Κι η στροφή των εργαζομένων στη συλλογική και οργανωμένη πάλη που συντελείται μέσα στο άνδρο του καπιταλισμού, αποτελεί ελπιδοφόρο μήνυμα για το σύνολο των εργαζομένων, οι οποίοι πρέπει να δουν το δικό τους μέλλον μέσα απ' τους δικούς τους αγώνες.

Τα βήματα που γίνονται στις ΗΠΑ πρέπει να συνεχιστούν και να δείξουν την προοπτική κόντρα στην αποσυγκρότηση και τον ατομικό δρόμο που προβάλλει (ως και επιβάλλει) το σύστημα.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Κανακú (Νέα Καληδονία)

Θα πολεμάμε εις τους αιώνας των αιώνων!

Πηγές και προτάσεις

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το βιβλίο του Ζοζέφ Αντράς «Κανακú», Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου, για τον Αλφόνς Ντιανού σε μεταφραση Γ. Καράμπελα και ένα άρθρο για τις εξεγέρσεις των Κανακ στην ιστοσελίδα Land and Freedom, landandfreedom.gr/el/istoria/387-nea-kalidonia-5-mai-1988-i-dolofonia-tou-alfons-dianoy-kai-ton-eksegermenon-kanak

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων που δημοσιεύονται στην έντυπη έκδοση

Η φετινή επέτειος της μεγάλης εξέγερσης των Κανακ στις 25 Ιουνίου δεν θα είναι σαν άλλες των τελευταίων χρόνων, στις οποίες η νεο-αποικιακή διοίκηση με τους ντόπιους συνεργάτες της προσπαθούσαν να τη μετατρέψουν σε γιορτή συμφιλίωσης! Με την απαγόρευση της νυκτερινής κυκλοφορίας σε ισχύ και σποραδικές μάχες να συνεχίζονται σε απομακρυσμένα σημεία του νησιού ανάμεσα στις ενισχυμένες γαλλικές δυνάμεις και ένοπλους νεαρούς Κανακ, οι μνήμες απ’ όσα τρομερά συνέβησαν το 1878 έχουν ζωντανέψει.

Απεγνωσμένοι από τη συνεχιζόμενη κλοπή των βοσκοτόπων τους, αποκλεισμένοι από τα πιο εύφορα τμήματα καλλιεργήσιμης γης και αντιμέτωποι με την πείνα, τις επιδημίες και την άγρια καταστολή, οι Κανακ εξεγέρθηκαν. Στις 25 Ιουνίου 1878, σχεδόν 3.000 Κανακ εισέβαλαν στην πόλη Λα Φόα, στα δυτικά του νησιού. Αφού σκότωσαν τέσσερις χωροφύλακες και μερικούς αποίκους, ελευθέρωσαν έναν φυλακισμένο ηγέτη τους και ξεκίνησαν ανταρτοπόλεμο σχεδόν για έναν χρόνο, που έμελλε να πνιγεί στο αίμα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που οι αυτόχθονες της Νέας Καληδονίας εξεγείρονταν στη γαλλική κατοχή που άρχισε τον Σεπτέμβριο του 1853 και μετέτρεψε το νησί αρχικά σε ποινική αποικία για κατάδικους. Αλλά ήταν η πιο μεγάλη και ακούστηκε σαν δυνατός κρότος μέχρι το μακρινό Παρίσι, το οποίο για να υποτάξει τους «κανίβαλους», όπως τους ονόμαζε η αποικιακή ιδεολογία με τις ευλογίες της καθολικής εκκλησίας, έστειλε στρατιωτικές ενισχύσεις. Τότε σκοτώθηκαν γύρω στους 200 εποίκους και σχεδόν 2.000 ιθαγενείς. Ανάμεσά τους ο επικεφαλής των εξεγερμένων, αυτός που κατάφερε να ενώσει τις φυλές και να εμπνεύσει αυτοπεποίθηση, ο μεγάλος αρχηγός Αταϊ. Οι Γάλλοι, σε μια ύψιστη επίδειξη του δυτικού αποικιακού πολιτισμού, του έκοψαν το κεφάλι και μαζί με αυτό του μάγου Dao, το έστειλαν στη Γαλλία! Το κρανίο του Αταϊ έγινε αντικείμενο ανθρωπολογικών μελετών και επιδείχθηκε ως λάφυρο. Επιστράφηκε το 2021 ύστερα από την επίμονη απαίτηση των Κανακ. Ήταν τότε που το γαλλικό κράτος, νιώθοντας ισχυρό, ύστερα από τα δημοψηφίσματα του 2018 και του 2020, θεώρησε πως η επιστροφή και η επίσημη ταφή των λειψάνων του Αταϊ θα βοηθούσε στη χειραγώγηση και τον κατευνασμό όσων συνέχιζαν να αντιδρούν. Ο Αταϊ και ο σύντροφός του θάφτηκαν στη θέση Wereha, κοντά στη Φόα, σε ένα υπαίθριο μασωλείο. Σε αντίθεση με τις προσδοκίες των Γάλλων και των συνεργατών τους πως η επιστροφή του Αταϊ θα λειτουργούσε συμφιλιωτικά, έγινε ακριβώς το αντίθετο. Το πνεύμα της εξέγερσης που εκπροσωπούσε βοήθησε στην αναζωπύρωση του πάθους των Κανακ για ελευθερία και ανεξαρτησία. Άλλωστε, το πνεύμα αυτό είναι δυνατό και για έναν ακόμη λόγο. Είναιμπολισμένο με το κόκκινο εξεγερτικό μήνυμα της Παρισινής Κομμούνας. Τον καιρό της αφύπνισης και της δράσης του Αταϊ στην Καληδονία είχαν μεταφερθεί ως εξόριστοι αρκετοί Κομμουνάροι. Ανάμεσά τους ξεχώριζαν η Λουίς Μισέλ και ο Τσαρλ Μαλατό. Ιδιαίτερα η πρώτη, οπα-

δός του Μπλανκί, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της Κομμούνας, εκπρόσωπος των γυναικών, που πολέμησε στα τελευταία οδοφράγματα κοντά στο νεκροταφείο της Μονμάρτης και στάθηκε αγέρωχη μπροστά στο 6ο Πολεμικό Στρατοδικείο, καταδικασμένη σε ισόβια ταξίδεψε αλυσοδεμένη στο νησί. Η Λουίς δεν έχασε ούτε στιγμή αφότου έφτασε. Ξεκίνησε να κάνει μαθήματα στους ιθαγενείς και να προσπαθεί να τους μεταδώσει το επαναστατικό πνεύμα. Ύστερα από επτά χρόνια εξορίας, έφυγε με την αμνηστία του 1880. Όταν επιβιβαζόταν στο καράβι της επιστροφής, ένα μεγάλο πλήθος ιθαγενών την αποχαιρέτησε. Θυμόνταν πως ήταν από τους λιγοστούς εξόριστους που τάχθηκαν με το μέρος των εξεγερμένων το 1878 και σε μια συμβολική κίνηση τους είχε δώσει το κόκκινο μαντίλι που φορούσε τις ημέρες της Κομμούνας.

Από εκείνο τον καιρό οι Κανακ δεν σταμάτησαν να διεξάγουν αγώνες για ανεξαρτησία σε δυσμενείς συνθήκες λόγω της γεωγραφικής απομόνωσης αντιμετωπίζοντας αβοήθητοι μια μεγάλη στρατιωτική δύναμη. Οι κατά καιρούς εξεγέρσεις πνίγονταν στο αίμα. Από το 1970, το κίνημα της ανεξαρτησίας άρχισε να ξαναφουντώνει και στις αρχές της δεκαετίας του 1980, ύστερα από την ίδρυση και τη ριζοσπαστική δράση του Σοσιαλιστικού Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (FLNKS), τα πράγματα έδειχναν πως η καταστολή δεν θα αρκούσε για να διατηρηθεί η νεο-αποικιακή κυριαρχία. Η σφαγή του 1988 σε ένα μικρό νησί του αρχιπελάγους ενίσχυσε αυτές τις αμφιβολίες. Με τις συμφωνίες της Ματινιόν (1988) και της Νουμέα (1998) το γαλλικό κράτος έδειχνε να δέχεται να ανοίξει μια εικοσαετή διαδικασία μετάβασης και «αποαποικιοποίησης», αλλά στην πραγματικότητα οργάνωνε έναν μεγάλο ελιγμό για να ανανεώσει τον έλεγχο στο νησιώτικο σύμπλεγμα. Δεν ήταν μόνο το νικέλιο (άφθονο στο υπέδαφος του νησιού από τότε που ανακαλύφθηκε το 1864 και άρχισε να λεηλατείται, αύξησε τη σημασία της αποικίας) ο λόγος που το Παρίσι επιδίωξε να κρατήσει στον έλεγχό του τη Νέα Καληδονία, αλλά ήταν και η υπεράσπιση του παγκόσμιου ρόλου του γαλλικού ιμπεριαλισμού. Τα τρία δημοψηφίσματα που έγιναν, βάσει της συμφωνίας της Νουμέα, αν και απέρριψαν οριακά την ανεξαρτησία, σηματοδότηκαν από τις αντιδράσεις των Κανακ για παραβίαση των συμφωνηθέντων όρων. Αρνήθηκαν να τα αναγνωρίσουν λόγω της μικρής συμμετοχής. Οι εξελίξεις έδειχναν πως αντί να καταλαγιάζει, ενισχύονταν αργά αλλά σταθερά το στρατόπεδο της ανεξαρτησίας. Το Παρίσι φοβήθηκε για το επόμενο δημοψήφισμα, όποτε αυτό γίνονταν. Οι ισορροπίες μπορεί να ανατρέπονταν, ενόσω ίσχυε η συμφωνία που περιόριζε τη συμμετοχή των νέων εποίκων στην ψηφοφορία. Με πρόσχημα την καθολικότητα της ψήφου και την ισοτιμία των πολιτών (!) επιχείρησε να αλλάξει τους κανόνες, δίνοντας δικαίωμα ψήφου σε εποίκους με συνεχή δεκαετή παραμονή. Οι ψηφοφορίες για τις αλλαγές στα νομοθετικά σώματα στο Παρίσι πυροδότησαν τη βίαιη αντίδραση των Κανακ. Στις συγκρούσεις που έγιναν για

ημέρες σκοτώθηκαν Γάλλοι αστυνομικοί και ορισμένοι Κανακ. Κηρύχτηκε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, στάλθηκαν ενισχύσεις από τη Γαλλία και ο Μακρόν αναγκάστηκε να ταξιδέψει στη Νουμέα, για να επιβλέψει την κατάσταση. Ύστερα από την αιματηρή επιβολή της νεο-αποικιακής τάξης, επικρατεί μια ανήσυχη ηρεμία και μεγάλη οργή.

Το αίτημα για ανεξαρτησία που εμπνέει τις νέες γενιές των Κανακ ενισχύεται από τη σταθερά δυσμενή κοινωνική κατάσταση που βρίσκονται στο πλαίσιο του νεο-αποικιακού καθεστώτος. Οι ανισότητες από την εποχή της αποικίας αναπαράχθηκαν και συνεχίζουν να διαιρούν βαθιά. Πενήντα χιλιάδες από τον πληθυσμό των 280.000 της Νέας Καληδονίας ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας και οι Κανακ αποτελούν πάνω από το 70% από αυτούς. Αυτές οι ανισότητες είναι ακόμη πιο σαφείς στην εκπαίδευση και την εργασία. Μόνο το 8% των Κανακ είναι κάτοχοι πανεπιστημιακού πτυχίου και το 46% δεν έχουν απολυτήριο γυμνασίου. Στις φτωχογειτονίες της Νουμέα αλλά και στον Βορρά, οι Κανακ ζουν σε ανασφαλείς στεγαστικές και επισιτιστικές συνθήκες, οι οποίες χειροτέρεψαν τα τελευταία χρόνια μετά την πανδημία. Η μεγάλη πτώση των τιμών του νικελίου επιδείνωσε την κατάσταση των χιλιάδων εργατών στον τομέα, το συνδικάτο των οποίων, η USTKE, βρέθηκε στην πρώτη γραμμή των διαδηλώσεων.

Σε άρθρο που δημοσίευσε στην ιστοσελίδα του ο αστός οικονομολόγος και συγγραφέας Ζακ Αταλί, σύμβουλος του

Μιτεράν και συνεργάτης του Μακρόν, δεν κρύβει την ανησυχία του για τα γεγονότα στη Νέα Καληδονία, συνδέοντάς τα με την αυξανόμενη ισχύ της Κίνας στον Ειρηνικό. Αφού τάσσεται υπέρ των αλλαγών στο εκλογικό σώμα της Νέας Καληδονίας και εναντίον κάθε παραχώρησης, ομολογεί πως η παρουσία της Γαλλίας στον Ειρηνικό είναι απαραίτητη. Για τη διεθνή επιρροή της χώρας, για το δίκτυο των συμμαχιών της, για την πρόσβασή της στην ποικιλομορφία των φυσικών πόρων κ.λπ. «Η αποδυνάμωση του βάρους της στη Νέα Καληδονία σημαίνει αποδυνάμωση του βάρους της Γαλλίας στην Ευρώπη και της Ευρώπης στον κόσμο!», αναφωνεί. Απέναντι στον κυνικό γεωπολιτικό ιμπεριαλισμό του Αταλί, υπάρχει ως απάντηση το πρόσφατο άρθρο του επίσης Γάλλου βραβευμένου συγγραφέα Ερίκ Βιγιάρ, ο οποίος παραδέχεται στην Μοντ πως καμιά αποικιακή κοινωνία δεν μπορεί να διαρκέσει για πάντα! Και βέβαια, τα λόγια του Αλφόνς Κανιαπά Ντιανού, του δολοφονημένου ηγέτη των ένοπλων εξεγερμένων Κανακ στη μεγάλη σφαγή του 1988 στο νησί Ουβεά, γραμμένα πάνω στον τάφο του. «Πολεμάμε μέχρι τέλους, / πολεμάμε μέχρι θανάτου, / για να είμαστε ελεύθεροι για πάντα, / για την απελευθέρωση και / την εξέγερση της Κανακú. / Και αν πρέπει να πολεμήσουμε / μέχρι το τέλος του κόσμου και / των καιρών, κι αν πρέπει / να πολεμήσουμε αιώνια, / εις τους αιώνες των αιώνων, / θα πολεμήσουμε. / Θα πολεμήσουμε μέχρι τέλους»!

Γάζα

Σχέδιο Μπάιντεν για εκχειρία

Παραδοχή ότι το Ισραήλ δεν μπορεί να νικήσει

Ενώ η γενοκτονία στη Γάζα συνεχίζεται αμείωτη από τους σιωνιστές για 8 μήνες, ο Μπάιντεν παρουσίασε, την Παρασκευή 30/5, πρόταση που προβλέπει τρεις φάσεις για συμφωνία τερματισμού του πολέμου. Εκπρόσωπος του Νετανιάχου δήλωσε: «δεν είναι καλή, αλλά το Ισραήλ τη δέχεται ως βάση διαπραγμάτευσης». Η Χαμάς περιορίστηκε να αναφέρει ότι αντιμετωπίζει «θετικά» αυτόν τον «οδικό χάρτη».

Η πρώτη φάση περιλαμβάνει ανακωχή 6 βδομάδων και επιστροφή ορισμένων ομήρων. Στη δεύτερη, οι δύο πλευρές θα διαπραγματευθούν «ανοικτή κατάπαυση του πολέμου» και την απελευθέρωση των υπόλοιπων ομήρων. Στην τρίτη τα πράγματα περιπλέκονται. Σύμφωνα με τον Μπάιντεν, για να δημιουργηθούν προϋποθέσεις για καλύτερες ημέρες στη Γάζα με «μόνιμη» κατάπαυση πυρός, πρέπει η Χαμάς να εγκαταλείψει την εξουσία! Είναι φανερό πως η τύχη των ομήρων είναι το βασικό στοιχείο της πρότασης και ταυτόχρονα μια μεγάλου μεγέθους υποθήκευση του πολιτικού μέλλοντος του Νετανιάχου, καθώς το σχέδιο Μπάιντεν αφήνει να εννοηθεί ότι η Χαμάς θα συνεχίσει να διαδραματίζει ρόλο, πράγμα ασύμβατο με την πολιτική της πλήρους συντριβής της. Το νέο σχέδιο έφερε αναταράξεις στην κυβέρνηση του Ισραήλ. Ο υπουργός Άμυνας, Γκά-

λαντ, δήλωσε: «Δεν αποδεχόμαστε διακυβέρνηση της Χαμάς στη Γάζα σε οποιοδήποτε στάδιο, οποιασδήποτε διαδικασίας για τον τερματισμό του πολέμου», και οι ακροδεξιοί υπουργοί της κυβέρνησης, Γκβιρ και Σμότριντς, απειλούν να την ανατρέψουν αν τερματιστεί ο πόλεμος χωρίς την εξάλειψη της Χαμάς!

Ο Νετανιάχου αντιμετωπίζει ολοένα μεγαλύτερη πίεση. Πίεση που αντανάκλα πρώτιστα τις δυσκολίες των «επιχειρήσεων». Η αναζωπύρωση της αντίστασης στην Τζαμπάλια, Βόρεια της πόλης της Γάζας, προσγείωσε πολλούς. Ο απόστρατος στρατηγός Γιτζάκ Μπρικ (βετεράνος του Γιου Κιπούρ) ισχυρίζεται ότι «ο ισραηλινός στρατός, στη σημερινή κατάσταση, δεν έχει τη δύναμη να συντρίψει τη Χαμάς» και... «μια στρατιωτική εισβολή στη Ράφα θα είναι το τελευταίο καρφί στο φέρετρο της ικανότητας του Ισραήλ να πετύχει αυτό το στόχο». Επίσης, αναλυτές, και εντός της κυβέρνησης Μπάιντεν, συμφωνούν πως χωρίς αξιόπιστο σχέδιο για την «επόμενη μέρα» το Ισραήλ είναι χαμένο όχι μόνο στο λαβύρινθο των σφαγών κάτω από το έδαφος, αλλά και στους «λαβύρινθους» που δημιούργησε το ίδιο πάνω από αυτό!

Μέσα σε οκτώ μήνες, ο Νετανιάχου αναζωπύρωσε τη δυναμική του παλαιστινιακού κράτους και ήρθε αντιμέτωπος

με το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο. Του οποίου η στιγμή της παρέμβασης συνέπεσε με την έναρξη των αναγνωρίσεων του μελλοντικού παλαιστινιακού κράτους! Βέβαια, στο σκεπτικό της απόφασής του διατηρεί το πρόσχημα της «ισοδυναμίας» μεταξύ της Χαμάς και του Ισραήλ, με ταυτόχρονη στοχοποίηση των ηγετών του Ισραήλ (Νετανιάχου, Γκάλαντ) και της Χαμάς (Χανίγια, Αλ Μάσρι), σηματοδοτώντας ανύπαρκτη συμμετρία.

Το Ισραήλ από τη σύστασή του δεν είναι μια συνηθισμένη χώρα. Ως κατοχική δύναμη, δεν μπορεί να διεκδικήσει το δικαίωμα της «αυτοάμυνας», σύμφωνα με το καταστατικό του ΔΠΔ. Ενώ η παλαιστινιακή αντίσταση (όποιας μορφής) κινείται στο πλαίσιο ενός νόμιμου απελευθερωτικού αγώνα. Αυτή είναι η βασική διαφορά την οποία η προσέγγιση του ΔΠΔ συσκοτίζει. Αν παραβλέψουμε τους συμβολισμούς, η κίνηση αυτή έχει κάποια πολιτική σημασία. Αυτό που πραγματικά φοβάται το κατεστημένο του Ισραήλ δεν είναι τι μπορεί να συμβεί σε Νετανιάχου-Γκάλαντ, αλλά τι σηματοδοτούν τα εντάλματα για το μέλλον ενός εξαιρετικού προνομίου του: της ατιμωρησίας που απολαμβάνει από το '49! Κάποιοι αναλυτές συνδέουν την κίνηση του ΔΠΔ με προετοιμασία «εναλλακτικής» λύσης ως προς τη διακυβέρνηση στη Λωρίδα της Γάζας.

Σήμερα επανέρχεται η «λύση των δύο κρατών». Οι ΗΠΑ τη θυμήθηκαν τον περασμένο Σεπτέμβρη, όταν ο σύμβουλος Ασφαλείας του Λευκού Οίκου, Σάλιβαν, πρότεινε τη σύναψη στρατηγικής συμμαχίας Ισραήλ - Σαουδικής Αραβίας με ταυτόχρονη δέσμευση του Τελ Αβίβ για στήριξη αυτής της «λύσης»! Στο μακρινό 2001, οι ΗΠΑ φιλοδοξούσαν η «λύση» να περάσει από τη δημιουργία μιας νέας Μ. Ανατολής, με αλλαγές καθεστώτων και συνόρων, στο πλαίσιο της οποίας θα ετίθετο το Παλαιστινιακό. Η σημερινή επαναφορά γίνεται με πολύ διαφορετικούς όρους. Οι πρόσφατες αναγνωρίσεις από Νορβηγία, Ιρλανδία, Ισπανία και Σλοβενία φαίνεται να ανοίγουν νέα μέτωπα αντιπαράθεσης στη Δύση, καθώς παραπέμπουν στις αποφάσεις του ΟΗΕ από το

1947 και εντεύθεν. Η αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους πριν αυτό δημιουργηθεί ενδεχόμενα να αποδειχθεί πίεση όχι μόνον προς την κυβέρνηση Νετανιάχου!

Μεταξύ ΗΠΑ και Ισραήλ τίποτα δεν έχει αλλάξει στη βασική σχέση. Η πρόσφατη ρητορική αντιπαράθεση μεταξύ τους και η πρώτη δημόσια διαφωνία μεταξύ Ουάσινγκτον και Τελ Αβίβ συνεχίστηκαν... με νέες προμήθειες όπλων, υποδηλώνοντας ότι ήταν περισσότερο θέαμα παρά αλλαγή πολιτικής. Το Ισραήλ (και εμμέσως οι ΗΠΑ) είναι πολύ πιο στριμωγμένο από ό,τι θέλει και μπορεί να αποδεχτεί. Στην περίπτωση που οι διαπραγματεύσεις οδηγήσουν σε ένα είδος εκχειρίδας, το περίγραμμα της επόμενης μέρας στη Γάζα παραμένει θολό. Οι ΗΠΑ σταθερά υποστηρίζουν την αποχώρηση των στρατιωτικών δυνάμεων του Ισραήλ από τη Γάζα και την αντικατάστασή τους από δυνάμεις ουδέτερες, όπως της Αιγύπτου και της Σ. Αραβίας. Μπορεί όμως να θεωρηθούν ουδέτερες αυτές οι δυνάμεις; Πάντως Ίσις και Σαλμάν «δεν επείγονται» να πάρουν τη σκυτάλη από το Ισραήλ, με στόχο την εξουδετέρωση της Χαμάς!

Για τις ΗΠΑ το κρισιμότερο διακύβευμα αποτελεί η στρατηγική συνεργασία του Ισραήλ με την Αίγυπτο και τη Σαουδική Αραβία, που τα τελευταία χρόνια ήταν σταθερό σημείο αναφοράς της πολιτικής τους στην ευρύτερη Μ. Ανατολή. Οι δραματικές εξελίξεις στη Γάζα φαίνεται να διαλύουν, αν δεν το έκαναν ήδη, ό,τι είχε απομείνει από τα σχέδια των ΗΠΑ για αντιραϊκή συμμαχία του Ισραήλ.

Οι ΗΠΑ φαίνεται να σηματοδοτούν ξανά το περίγραμμα της παγκόσμιας νέας τάξης πραγμάτων, όπως την εννοούν. Ενδεχόμενα η απόφαση για κλιμάκωση της σύγκρουσης στην Ουκρανία να απαιτεί να ελέγξουν τις εντάσεις στη Μ. Ανατολή. Ωστόσο, σε αυτές τις συνθήκες, η πλήρης εγκατάλειψη της διπλωματίας υπέρ τυχοδιωκτικών στρατιωτικών περιπετειών δεν είναι καθόλου ένα υποθετικό σενάριο!

XB

Γάζα

Γενοκτονία μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας!

Η «Γάζα είναι κόλαση επί της Γης. Δεν υπάρχει ασφαλές σημείο πουθενά». Δύο διαπιστώσεις της UNRWA που συμπυκνώνουν το έγκλημα των εγκλημάτων του ισραηλινού στρατού και το δράμα του παλαιστινιακού λαού.

Από τις 6 Μάη και για περίπου 20 μέρες η Ράφα βρέθηκε στο επίκεντρο των επιχειρήσεων του ισραηλινού στρατού. Την Κυριακή 26/5 τουλάχιστον 45 άνθρωποι κήκαν ζωντανοί και δεκάδες άλλοι τραυματίστηκαν ύστερα από βομβαρδισμό στον καταυλισμό στην περιοχή Ταλ αλ Σουλτάν. Δύο μέρες αργότερα, την Τρίτη 28/5, ο καταυλισμός αμάχων στο αλ Μαουάσι δέχθηκε ανάλογη επίθεση. Δεν ήταν οι μοναδικοί: Νουσεϊράτ, Μαγκάζι έχουν μετατραπεί σε βουνά ερειπίων. Η

Τζαμπάλια στο βορρά δεν υπάρχει πια.

Σχεδόν ένα εκατομμύριο Παλαιστίνιοι άμαχοι αναγκάστηκαν να εκτοπιστούν για άλλη μια φορά (πολλοί από αυτούς για τέταρτη ή πέμπτη φορά) για να γλιτώσουν από τους πολυήμερους βομβαρδισμούς αλλά και από την εισβολή τεθωρακισμένων που ισοπέδωναν ό,τι άφηναν όρθιοι οι βόμβες. Όποιος επιχειρήσει να επιστρέψει στην περιοχή έγινε στόχος drones, ανέφερε το CNN. Βίντεο του Al Jazeera δείχνει πτώματα σε αποσύνθεση στους δρόμους αφού ο ισραηλινός στρατός κατέστρεψε ένα νεκροταφείο στην περιοχή αλ-Φαλούτζα και σκόρπισε τα πτώματα των νεκρών στα γύρω σοκάκια.

Όλες αυτές οι περιοχές έχουν χαρακτηριστεί «ασφαλείς». Κούφια λόγια, οι

σιωνιστές έχουν αλλάξει ακόμα και το νόημα των λέξεων. Από τη μια προκαθορίζουν μια περιοχή ως ασφαλή και στη συνέχεια δολοφονούν αδιακρίτως αμάχους.

Οι καταυλισμοί εκτείνονται σε περισσότερα από 16 χιλιόμετρα κατά μήκος της ακτής της Γάζας, γεμίζοντας την παραλία, χωράφια και δρόμους. Οι οικογένειες σκάβουν τάφρους για να τις χρησιμοποιήσουν ως τουαλέτες. Πεινασμένοι αναζητούν τροφή και νερό, ψάχνουν στα χαλάσματα οτιδήποτε μπορεί να καεί ώστε να μπορέσουν να ανάψουν φωτιά για να μαγειρέψουν. Τρόφιμα και καύσιμα δεν υπάρχουν. Τα φορτηγά με την ανθρωπιστική βοήθεια είναι μπλοκαρισμένα από τους Ισραηλινούς, το πέραςμα στη Ράφα από την Αίγυπτο είναι

κλειστό. Η «πλωτή αποβάθρα», αυτό το αμερικανικό φιάσκο, έχει ακρηστευτεί από... θαλασσοταραχή. Και ό,τι καταφέρει να περάσει γίνεται στόχος των εποίκων, οι οποίοι σκορπούν και καταστρέφουν τρόφιμα και είδη πρώτης ανάγκης.

Οι τραυματισμένοι έχουν ελάχιστες ελπίδες να επιζήσουν. Ασθενοφόρα είναι αδύνατον να τους μεταφέρουν σε άλλες χώρες. Τα νοσοκομεία το ένα μετά το άλλο σταματούν τη λειτουργία τους γιατί δεν έχουν καύσιμα, ιατροφαρμακευτικό υλικό ή εκκενώνονται βίαια από τους σιωνιστές. Όσο αυξάνεται η θερμοκρασία τόσο αυξάνεται και ο κίνδυνος μεταδοτικών ασθενειών. Μολυσματικές ασθένειες, όπως η ανεμοβλογιά, ο ίκτερος, το τελευταίο διάστη-

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Νέος πόλεμος δασμών Κίνας-ΗΠΑ

Την «πλεονάζουσα ενεργειακή ικανότητα» της Κίνας θέλουν να σταματήσουν να απορροφούν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και κυρίως οι ΗΠΑ και την έχουν βάλει στον στόχο.

Τι ορίζουν ακριβώς με αυτή την έκφραση οι δυτικοί;

Ορίζουν τις αυξημένες τεχνολογικές δυνατότητες της Κίνας στους τομείς της ηλεκτροκίνητης αυτοκινητοβιομηχανίας, των φωτοβολταϊκών κυρίως, αλλά και άλλων «πράσινων» ΑΠΕ, η οποία δεν μπορεί να κατευθυνθεί στην εσωτερική αγορά λόγω ανεπαρκούς ζήτησης και στρέφεται προς το εξωτερικό σαν ένα ιδιότυπο κινέζικο εξαγωγικό ντάμπινγκ. Δηλαδή ανταγωνιστικές ως προς τις τιμές (και όχι μόνο) που μπορούν να προσφέρουν οι δυτικοί, εξαγωγές.

Το ντάμπινγκ αυτό έχει τη βάση του στις αυξημένες επιδοτήσεις και ενισχύσεις (ακριβώς αυτό επικαλούνται όσοι υποστηρίζουν την ύψωση δασμών απαντώντας στη «νόθευση του παγκόσμιου ανταγωνισμού») που παρέχει το κινέζικο κράτος στους τομείς αυτούς. Τα άλλα δύο στοιχεία είναι η χαμηλή τιμή της εργατικής δύναμης και η αυξημένη ικανότητα τα τελευταία χρόνια της κινέζικης παραγωγής σε παντός τύπου μπαταρίες.

Το πόσο ανταγωνιστικοί είναι οι Κινέζοι στους παραπάνω τομείς φάνηκε το 2018, όταν οι Ευρωπαίοι επιχείρησαν μία διαδικασία -εμφανώς ηπιότερων- δασμών, αλλά την πήραν πίσω κακώς, γιατί αντέδρασαν Ευρωπαίοι επιχειρηματίες που είχαν ανάγκη τις κινέζικες εξαγωγές και προφανώς επίσης κάτω από την απειλή των Κινέζων να επιβάλλουν δασμούς στα γαλλικά κρασιά και στα πολυτελή γερμανικά αυτοκίνητα!

Ανάλογα προβλήματα αντιμετωπίζει το (πρώην) φιλόδοξο σχέδιο Μπάιντεν για την υπερκάλυψη σταθμών φόρτισης και μεταφόρτωσης ηλεκτρικών αυτοκινήτων στη μεγάλη γεωγραφική επικράτεια, αν πιστέψουμε τα δημοσιεύματα (που σίγουρα πριμοδοτούνται και από το

κέντρο Τραμπ), ενώ μόνον επτά (!) τέτοιοι σταθμοί έχουν γίνει αυτή τη στιγμή από ένα μεγάλο επενδυτικό πρόγραμμα αξίας 75 δισ. δολαρίων!

Αν πάλι δώσουμε βάση στα συνεχή (23 τον αριθμό) δημοσιεύματα της Ναυτεμπορικής για την Κίνα (που προφανώς «αβαντάρουν» τις κινέζικες επενδύσεις), οι Κινέζοι ιθύνοντες (κρατικοκομματικοί και... ιδιώτες ταυτόχρονα) έχουν καταφέρει να παρατηρείται στις υποδομές «μείωση του «άγχους φόρτισης» των οχημάτων στις πόλεις πρώτης και δεύτερης κατηγορίας, με την κατασκευή αντίστοιχων υποδομών σε άλλες πόλεις και αγροτικές περιοχές να εξελίσσεται ομαλά. Κατά τη διάρκεια ενός δεκαετούς μετασχηματισμού, υιοθετήθηκε εγκαίρως σειρά πολιτικών μέτρων, όπως το «Σχέδιο Προσαρμογής και Αναζωογόνησης της Αυτοκινητοβιομηχανίας», το «Σχέδιο Ανάπτυξης της Αυτοκινητοβιομηχανίας, Εξοικονόμησης Ενέργειας και Νέας Ενέργειας 2012-2020» και το «Σχέδιο Ανάπτυξης της Αυτοκινητοβιομηχανίας Νέας Ενέργειας, 2021-2035», στρέφοντας τον μετασχηματισμό της αυτοκινητοβιομηχανίας προς την ηλεκτροκίνηση και την πράσινη ανάπτυξη».

Οι ίδιοι οι Κινέζοι υποστηρίζουν ότι το 70% αυτής της παραγωγικής ικανότητας απορροφάται από την εσωτερική αγορά, αλλά ας κρατάμε μικρό καλάθι, οπότε το κινέζικο σχέδιο εμφανίζεται πιο ανταγωνιστικό από το αμερικανικό και στον ζήτημα των υποδομών που μπορούν με τα σημερινά δεδομένα να... μεταφερθούν και εκτός συνόρων.

Η απόφαση, λοιπόν, του επιτελείου Μπάιντεν όχι μόνο να διατηρήσει τους δασμούς της «τραμπικής» περιόδου, αλλά να αυξήσει τέσσερις φορές (400%!) τους δασμούς για τα ηλεκτροκινούμενα αυτοκίνητα και τα φωτοβολταϊκά κρίνεται ότι δεν θα έχει τον αντίκτυπο που θα ήθελε η αμερικανική ηγεσία να έχει, γιατί κυμαίνεται γύρω στο 25% της τρέχουσας τιμής, εξακολουθώντας να διατηρεί,

ακόμα και έτσι, την κινέζικη ανταγωνιστικότητα στη σχέση ποιότητας/τιμής για τον μέσο Αμερικάνο καταναλωτή. Κανονικά θα χρειάζονταν δασμοί που να έφταναν το 40% έως και το 45% της τιμής των κινέζικων εμπορευμάτων για να χτυπηθεί η ανταγωνιστικότητα των κινέζικων προϊόντων τεχνολογίας.

Το «ταμείο» για κέρδη και ζημιές από τον πόλεμο δασμών της «τραμπικής» περιόδου είναι μάλλον ισοσκελισμένο ανάμεσα σε Κίνα και ΗΠΑ (ας μην ξεχνάμε πως η Κίνα είναι από μόνη της μία τεράστια αγορά, αλλά και πως πέρα από τον Αμερικάνο καταναλωτή υπάρχει και ο Αμερικάνος επιχειρηματίας που επωφελείται και δεν εννοούμε μόνο τους εισαγωγείς).

Η παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, παρά τους εθνικούς και ιμπεριαλιστικούς κατακερματισμούς, διακρίνεται

από μία αλληλεξάρτηση. Να αναφέρουμε ένα παράδειγμα: Η κινεζική αγορά είναι από τις σημαντικότερες για τις εταιρείες αεροσκαφών, με την Boeing να προβλέπει ζήτηση 7.690 αεροσκαφών έως το 2037. Η κόντρα Ουάσιγκτον-Πεκίνου δεν θα μπορούσε να έλθει σε χειρότερη στιγμή για την Boeing, που προσπαθεί να διαχειριστεί την κρίση των 737. Τα ίδια περίπου ισχύουν και για τους Αμερικάνους παραγωγούς σόγιας.

Μέχρι τουλάχιστον τους δασμούς του Τραμπ, η Κίνα εξακολουθούσε να είναι ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος των ΗΠΑ.

Ωστόσο, η πλεονάζουσα ενεργειακή παραγωγική ικανότητα της Κίνας υφίσταται. Ένα μέρος της οφείλεται και... στους δασμούς που με τα χρόνια «ωριμάζουν» και πλήττουν την κινέζικη οικονομία, την αδυναμία να δημιουργήσει μία μεγάλη εσωτερική αγορά με ισχυρή ζήτηση, τη μείωση του εργατικού δυναμικού που στα πρώτα χρόνια της καπιταλιστικής επέλασης ήταν άφθονο αλλά τώρα γερνάει και στα ενδογενή ζητήματα συγκρότησης της Νέας Αστικής Τάξης (που εν τω μεταξύ έχει... παλιώσει), τη φούσκα ακινήτων και τα προβλήματα με το χρηματοπιστωτικό σύστημα των περιφερειών κ.λπ.

Θα επιχειρηθεί, λοιπόν, ένα πολύ βαρύ χτύπημα σε μια οικονομία που παρά τους θεαματικούς ρυθμούς ανάπτυξης του παρελθόντος αρχίζει να επιβραδύνεται;

Και τι επιπτώσεις θα έχει αυτό στις γεωπολιτικές επιλογές της κινέζικης ηγεσίας;

Αν με κάτι τέτοιο υπονοείται η παραπέρα προσέγγιση και συμμαχία με τη Ρωσία, να σημειωθεί πως στον οικονομικό τουλάχιστον τομέα ούτε εκεί ο «καιρός» είναι απολύτως αίθριος:

Στο πρόσφατο ταξίδι του Πούτιν στην Κίνα απουσίαζε ο πρόεδρος της Gazprom.

Οι Κινέζοι, βλέπετε, είχαν ζητήσει να προμηθεύονται πετρέλαιο και αέριο σε τιμές εσωτερικής αγοράς Ρωσίας, αίτημα που απορρίφθηκε....

μα και η ψώρα ταλαιπωρούν τον ήδη αποδυναμωμένο πληθυσμό.

Παράλληλα με τη Γάζα, και πόλεις της Δυτικής Όχθης δέχονται επιθέσεις. Δολοφονική πολυήμερη εισβολή στην Τζενίν άφησε πίσω της 12 νεκρούς, κατεστραμμένα σπίτια, βομβαρδισμένους δρόμους, υποδομές σε ύδρευση, αποχέτευση και ηλεκτρισμό. Ανάλογες επιχειρήσεις έγιναν και σε Χεβρών, Ναμπλούς, Τουλκαρέμ, Μπιρέχ και Ραμάλα (όπου έκαψαν την κεντρική λαχαναγορά). Ο Σμόριτς (υπουργός Οικονομικών) απειλεί να ισοπεδώσει και τη Δυτική Όχθη μετά τη Γάζα, ενώ ο επικεφαλής της UNRWA, Φ. Λαζαρινί, μίλησε για έναν «δεύτερο πόλεμο».

Όλα τα μάτια στη Γάζα. Όλα; Και πώς βλέπουν τη Γάζα και τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού; Οι λαοί οργίζονται από τους νεκρούς που μόνο τις τελευταίες δύο εβδομάδες πλησιάζουν τους 3.000. (Οι αριθμοί νεκρών, τραυματιών, αγνοουμένων είναι σαφώς υποτιμημένοι.) Βγαίνουν στους δρόμους για να καταγγείλουν τη σφαγή του παλαι-

στινιακού λαού και αντιμετωπίζουν συλλήψεις, τρομοκρατία και καταστολή. Οργίζονται από τη στάση που κρατούν οι δυνάμεις του πλανήτη. Αυτοί έχουν στραμμένο το... ένα μάτι στη Γάζα και φυσικά όχι για τον ίδιο λόγο. Το άλλο το κλείνουν συνωμοτικά στο Ισραήλ...

Η υποκρισία δεν έχει όριο. Η Μπέρμποκ και η ρεπουμπλικανή Νίκη Χέιλι

κομμάτια του ίδιου παζλ: η πρώτη δηλώνει την πρόθεση της Γερμανίας να συμμετάσχει σε πιθανή (και πόσο μελλοντική;) ειρηνευτική δύναμη στην περιοχή, ενώ η δεύτερη υπογράφει σε βόμβες «αποτελειώστε τους». Ήταν άραγε αυτές οι βόμβες που μακέλεψαν τόσες χιλιάδες παιδιά;

Τι σημαίνει στ' αλήθεια ένα «πολιτικό» Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου;

Παρακολουθώντας κανείς την παρουσίαση του προγράμματος του φετινού Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, που σήκωσε αυλαία την 1η Ιουνίου, ενδεχομένως να ανέμενε διαφορετικό περιεχόμενο στις εκδηλώσεις του. Ακούσαμε την καλλιτεχνική διευθύντρια του φεστιβάλ, Κατερίνα Ευαγγελάτου, να λέει: «Μέσα σε έναν κόσμο που φλέγεται σηκώνει αυλαία φέτος το Φεστιβάλ μας. Οι παραστάσεις μας φέτος έχουν έναν προσανατολισμό πολιτικό, με την έννοια ότι θέτουν στο επίκεντρό τους τις προκλήσεις της συμβίωσης στις σύγχρονες κοινωνίες: το αίτημα για Δημοκρατία, Δικαιοσύνη και συμπερίληψη, καθώς και την επιτακτική ανάγκη για συμμετοχή στα κοινά. Ένα πρόγραμμα πολυφωνικό, μαχητικό, παρηγορητικό, πολιτικό αλλά γεμάτο αληθινή ομορφιά».

Αξίζει να σημειωθεί ότι την ευθύνη της διεξαγωγής του φεστιβάλ έχει η «Ελ-

ληνικό Φεστιβάλ» Α.Ε., της οποίας μέτοχος είναι το ελληνικό δημόσιο. Στη λίστα των χορηγών του βλέπουμε τη ΔΕΗ, την Avin, τη Mastercard, τη Βίκος και πολλούς άλλους... Πόσο πολιτικό, λοιπόν, μπορεί να είναι ένα φεστιβάλ το οποίο χρηματοδοτείται από το ίδιο το κράτος και ταυτόχρονα από το μεγάλο κεφάλαιο; Και τι εννοούν το διοικητικό συμβούλιο και η καλλιτεχνική του διευθύντρια όταν χαρακτηρίζουν το φετινό του πρόγραμμα πολιτικό και μαχητικό;

Σε μια προσπάθεια ανελέητου ξεπλύματος της έννοιας της πολιτικής τέχνης και σε ακόμη μια απόπειρα του συστήματος να καναλιζάρει την οργή που εκφράζει ο λαός και η νεολαία με κάθε ευκαιρία που τους δίνεται, το φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου αποπειράται να βαφτίσει ως πολιτική τέχνη μια τέχνη που δεν έχει τίποτα να πει. Η πολιτική τέχνη δεν παράγεται σε προγράμματα με προ-

ϋπολογισμούς 4,5 εκατομμυρίων, δεν χαρακτηρίζεται από τίτλους που μόνον ακατανόητους θα μπορούσαμε να τους αποκαλέσουμε, δεν βαφτίζει ως πολιτική δήλωση την αντιμετώπιση των λεγόμενων «ζητημάτων ταυτότητας» (τα οποία κατά την άποψή τους μπορούν να λυθούν μόνο μέσω της ατομικής εξέλιξης του καθενός μας).

Το Φεστιβάλ αφιερώνει, επίσης, έναν κύκλο στη Μεταπολίτευση. Στο πλαίσιο αυτού του κύκλου πραγματοποιείται και μία παράσταση με αφορμή τα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, μόλις η δεύτερη της σαιζόν μετά το «Τανκ-Όλη νύχτα εδώ», που παρουσιάστηκε στο Θέατρο Τέχνης. Η παράσταση «50 χρόνια, μία νύχτα» σε σκηνοθεσία του Μάνου Καρatzογιάννη λέει ότι επιχειρεί «μία σύγχρονη ανάγνωση της οριακής αυτής στιγμής από τη σκοπιά του θεάτρου». Διαβάζοντας το δελτίο τύπου της

παράστασης, αντιλαμβανόμαστε ότι με τον χαρακτηρισμό της εξέγερσης ως «δράμα της Ιστορίας», η απόφαση του φεστιβάλ να παρουσιάσει μία παράσταση για την 50χρονη επέτειο από τη μεγάλη εξέγερση του Πολυτεχνείου κάθε άλλο παρά να αποδώσει φόρο τιμής έχει σκοπό.

Σε μία περίοδο που το σύστημα παραχαράσσει την Ιστορία, τις λέξεις και τις έννοιες που αυτές κουβαλούν, οφείλουμε τουλάχιστον να διαπιστώσουμε ότι σίγουρα είναι πολιτικό το Φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, απλώς όχι με τον τρόπο που οι εκπρόσωποί του προσπαθούν να μας πείσουν. Είναι πολιτικό γιατί συμπυκνώνει την κυρίαρχη άποψη, γιατί προσπαθεί να μας πείσει ότι το ατομικό είναι το ουσιαστικό πολιτικό. Ας μην τους επιτρέψουμε να μας πείσουν ότι αυτό είναι πολιτική τέχνη.

26 Ιούλη-4 Αυγούστου, Assini Beach Camping
στο Δρέπανο Αργολίδας

25ο Camping Αγωνιστικών Κινήσεων και Μαθητικής Αντίστασης

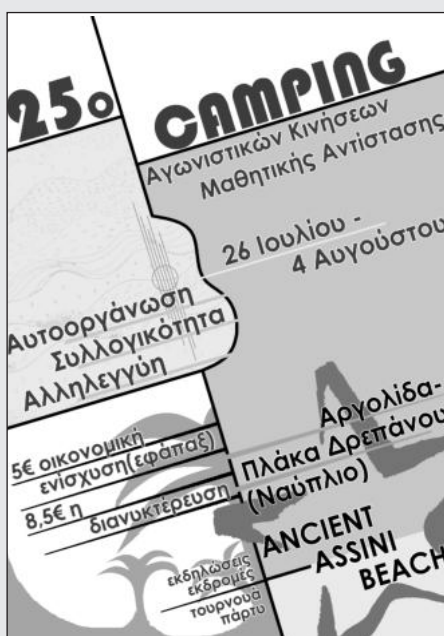
Μια δύσκολη ακαδημαϊκή χρονιά φτάνει σιγά σιγά στο τέλος της. Μια χρονιά που σηματοδεύτηκε από το περαιτέρω προχώρημα της επίθεσης στα δικαιώματα της νεολαίας και του λαού συνολικότερα. Που σηματοδεύτηκε, όμως, και από τον μεγαλειώδη αγώνα που έδωσε η νεολαία τον Γενάρη-Φλεβάρη-Μάρτη ενάντια στον νόμο Πιερρακάκη, τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και το χτύπημα στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Μια χρονιά που μετά από πολύ καιρό οι φοιτητές ξαναμπήκαν μαζικά σε όλη την Ελλάδα στις γενικές συνελεύσεις τους, προχώρησαν σε καταλήψεις και διαδηλώσεις. Ξαναψηλάφισαν τις συλλογικές διαδικασίες και τους αγώνες, αμφισβητώντας τις πολιτικές της κυβέρνησης, εκφράζοντας την οργή και την αγανάκτηση που έχουν συσσωρεύσει εδώ και χρόνια λόγω της λυσσαλέας επίθεσης σε βάρος τους. Ακόμα και αν είδαν την κυρίαρχη ρεφορμιστική αριστερά να κλείνει αυτών τον αγώνα, το ρήγμα, η οργή και η αντίθεση του φοιτητόκοσμου δεν έκλεισε και θα ξαναεκφραστεί. Η φετινή χρονιά, όμως, σηματοδεύτηκε και από τους αγώνες των φοιτητών σε όλο τον κόσμο. Ακόμα και σε ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, φοιτητές ήρθαν αντιμέτωποι με συλλήψεις, πειθαρχικά και διαγραφές, επειδή εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους στον παλαιστινιακό λαό που σφαγιάζεται, φωνάζοντας «από το ποτάμι ως τη θάλασσα».

Σε αυτές τις συνθήκες διοργανώνεται το 25ο Camping των Αγωνιστικών Κινήσεων και της Μαθητικής Αντίστασης στο Ancient Assini Beach Camping στο Δρέπανο Αργολίδας, από τις 26 Ιουλίου ως τις 4 Αυγούστου. Μια διαφορετική μορφή διακοπών από τη συνηθισμένη. Μέσα στη χρονιά, το σύστημα αναγκάζει τη νεολαία σε ατελείωτες ώρες δουλειάς, σε εντατικοποίηση και ασταμάτητο διάβασμα, με τον ελεύθερο χρόνο και την ξεκούραση να θεωρούνται πολυτέλεια. Η επίθεση, βέβαια, δεν σταματάει στις διακοπές. Ίσα

ίστα συνεχίζεται και μπορεί και να εντείνεται. Γι' αυτό το σύστημα σπρώχνει τους νέους και τις νέες στην εκτόνωση. Για να ξεχαστούν από τα προβλήματά τους και να μην παλέψουν για την επίλυσή τους. Κόντρα σε αυτές τις λογικές, προτάσσουμε στο camping μας το τρίπτυχο Αυτοοργάνωση-Συλλογικότητα-Αλληλεγγύη! Αυτοοργάνωση, γιατί το Camping και τα συστατικά του στοιχεία οργανώνονται από εμάς για εμάς, μέσα από τη λειτουργία ομάδων. Συλλογικότητα, επειδή θεωρούμε πως και οι διακοπές πρέπει να είναι μία διαδικασία συλλογική και όχι διαφορετική από τους καθημερινούς μας αγώνες. Αλληλεγγύη, προκειμένου να εξασφαλιστεί η ισότιμη συμμετοχή όλων στο Camping και τις διαδικασίες του.

Οι πολιτικές εκδηλώσεις και τα εργαστήρια, τα πολιτιστικά δρώμενα και οι εκδρομές που προγραμματίζονται θα μας γεμίσουν τις μπαταρίες για τη νέα και ακόμα πιο απαιτητική χρονιά που έρχεται.

Σας περιμένουμε!

Επίδομα-κοροϊδία σε μαθητές που δίνουν Πανελλήνιες!

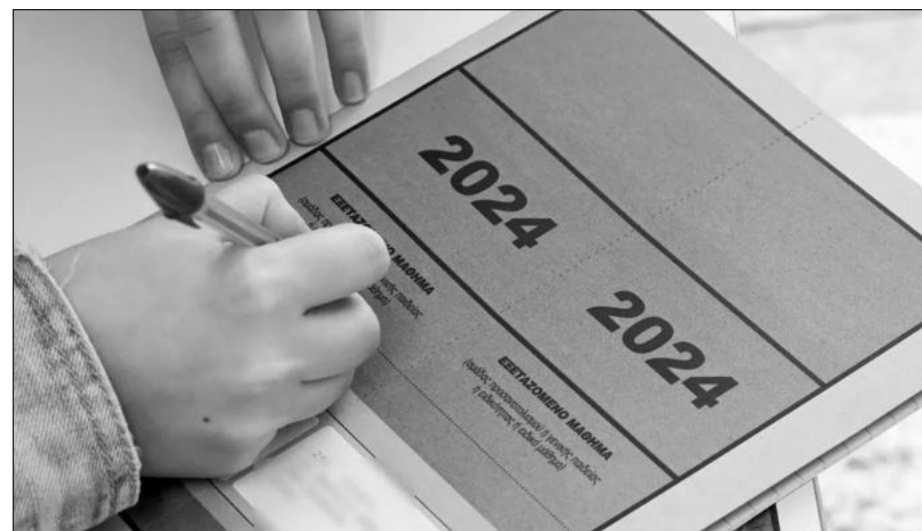
Η κυβέρνηση εξήγγειλε και διαφήμιζε έντονα το τελευταίο διάστημα επίδομα 350 ευρώ για όσους δίνουν Πανελλήνιες. Αυτό το επίδομα αποδείχτηκε μια μεγάλη κοροϊδία, όπου για την απόκτησή του κάποιος δικαιούχος θα έπρεπε να πληροί μια σειρά από αυστηρά κριτήρια. Το εν λόγω επίδομα απευθύνεται σε μια πολύ μικρή μερίδα δικαιούχων, στους μαθητές απομακρυσμένων περιοχών που χρειάζεται να διανύσουν απόσταση πάνω από 120 χιλιόμετρα για να μεταβούν στο εξεταστικό τους κέντρο!

Παίζουν κυνικά με την αγωνία μαθητών και γονιών για να πετύχουν τις επιδιώξεις τους, την ίδια ώρα που εκατοντάδες μαθητές σε όλη τη χώρα είναι αντιμέτωποι με την πιο ψυχοφθόρα διαδικασία των πανελληνίων εξετάσεων, όπου τα φτερά τους κόβονται με τη δυσκολία των θεμάτων και με την επιβολή του πιο βάνουσου ταξικού φραγμού, της ΕΒΕ. Μπορεί κάποιος γονείς και μαθητές να πίστεψαν ότι θα είχαν μια ανάσα μέσα από αυτό το υποτιθέμενο «επίδομα». Σύντομα όμως και αυτό αποδείχτηκε ότι ήταν ένα από τα προεκλογικά φούμαρα της κυβέρνησης για να εξαγοράσουν την ψήφο μαθητών και γονιών.

Αυτοί που καταδικάζουν τις λαϊκές οικογένειες στη φτώχεια, που έχουν επιβάλει τους πιο βάνουσους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση (ΕΒΕ, τράπεζα θεμάτων), που εξαναγκάζουν τις οικογένειες να εξανέμίζουν τους μι-

σθούς τους στα φροντιστήρια, δίνουν τώρα σε αυτές ψίχουλα. Και ψίχουλα που δικαιούνται ελάχιστοι! Γιατί αυτό το ποσό δεν συγκρίνεται με τα υπέρογκα ποσά που σπαταλάει μια οικογένεια στα φροντιστήρια για να αντεπεξέλθει το παιδί της στη δυσκολία των θεμάτων, στους σκληρούς ταξικούς φραγμούς και στην εντατική σχολική καθημερινότητα που έχει επιβληθεί σε όλο το Λύκειο.

Οι ίδιοι που θέσπισαν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και μετατρέπουν την εκπαίδευση σε προνόμιο για λίγους θυμήθηκαν να βοηθήσουν τους μαθητές από τις απομακρυσμένες περιοχές! Το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά του λαού χτυπιέται βάνουσα από την κυβέρνηση και αυτό δεν κρύβεται με κανένα ψευτοεπίδομα. Και το πηγάδι φαίνεται πως δεν έχει πάτο, καθώς ετοιμάζουν νέους ταξικούς φραγμούς όπως το «Εθνικό Απολυτήριο» που βάζει εμπόδια στην εισαγωγή στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, αλλά και στην απόκτηση απολυτηρίου. Να ξεμπροστιαστεί λοιπόν αυτή η κοροϊδία! Το μέλλον των μαθητών δεν χωρά στα ανύπαρκτα ψίχουλα της κυβέρνησης, ούτε στην ανεργία, ούτε στην εκμετάλλευση για την οποία την προορίζουν. Θα μπορέσουν μαθητές και γονείς να το διεκδικήσουν μόνο μέσα από τους επίμονους, μαζικούς αγώνες τους μέχρι να ανατραπούν οι ταξικοί φραγμοί στην εκπαίδευση!

Εβραϊκός εποικισμός και τρομοκρατία στην Παλαιστίνη πριν από την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ

Ο εβραϊκός εποικισμός στα παλαιστινιακά εδάφη, στη σύγχρονη ιστορία, δεν ξεκίνησε το 1948. Συνήθως αναφερόμαστε στη «Νάκμπα», στους μετέπειτα αραβοϊσραηλινούς πολέμους και τον εποικισμό που ακολούθησε. Όμως και πριν από το 1948, σταδιακά και μεθοδικά, άρχισε να μπαίνει σε εφαρμογή το σχέδιο των σιωνιστών, με τη στήριξη κυρίως των Βρετανών και του στρατού τους που επενέβη κατασταλτικά, όποτε απαιτήθηκε. Σε πολλές όμως περιπτώσεις, η αιχμή του δόρατος ήταν οι εβραϊκές παραστρατιωτικές οργανώσεις που έδρασαν στην παλαιστινιακή γη, ληστεύοντας, τρομοκρατώντας και δολοφονώντας Παλαιστίνιους, αν και μερικές φορές στράφηκαν και εναντίον των Βρετανών αλλά και προοδευτικών Εβραίων.

Εβραίοι -ελάχιστοι στον αριθμό- υπήρχαν στην Παλαιστίνη από την εποχή του Μεσαίωνα. Οι πρώτοι μετανάστες-πρόσφυγες στη σύγχρονη εποχή εγκαταστάθηκαν στο δεύτερο μισό του 19ου αι. Οι σχέσεις τους με τον ντόπιο πληθυσμό ήταν σχετικά καλές. Έτσι κι αλλιώς δεν ξεπερνούσαν τις 20.000. Με την εφαρμογή του σιωνιστικού σχεδίου (μετά τα τσαρικά πογκρόμ του 1881) και με το νέο κύμα μετανάστευσης, ξεκίνησε ο μαζικός εποικισμός με τη βίαιη κατάληψη παλαιστινιακής γης στην οποία ζούσε και εργαζόταν ο αραβικός πληθυσμός.

Μετά τη Διακήρυξη του Μπάλφουρ (1917) και τη δημιουργία της Βρετανικής Εντολής της Παλαιστίνης (1920), δηλαδή τη βρετανική διοίκηση της περιοχής και την ανάθεση από την Κοινωνία των Εθνών (1922) στη Μ. Βρετανία της δημιουργίας εβραϊκού κράτους, οι σχέσεις μεταξύ εβραίων και Αράβων επιδεινώθηκαν. Νέοι εβραίοι έποικοι ήρθαν από την ανατολική Ευρώπη. Οι εβραϊκές οργανώσεις ξεκίνησαν να αγοράζουν γη από τους πλούσιους άραβες φεουδάρχες, αποκτώντας σταδιακά μεγάλες εκτάσεις. Σύντομα οι παλαιστίνιοι εργάτες γης εκτοπίστηκαν από τη γη που δούλευαν όλη τους τη ζωή.

Για να έχουμε ένα μέτρο της πραγματικότητας που δημιουργήθηκε, ενώ στις αρχές του 20ού αι. ο εβραϊκός πληθυσμός ήταν περίπου 60.000 (λιγότερο από 8% του συνολικού), μέχρι το 1931 είχαν εισέλθει στην Παλαιστίνη περίπου 175.000 Εβραίοι. Η άνοδος του Χίτλερ στη Γερμανία αύξησε το ρυθμό του εποικισμού. Έτσι, στις αρχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ο εβραϊκός πληθυσμός στην Παλαιστίνη έφτασε τις 460.000 και αντιπροσώπευε στο 30% του συνολικού πληθυσμού.

Φυσικά οι Άραβες όλο αυτό το διάστημα πάλευαν για την ανεξαρτησία τους. Οι υποσχέσεις των Άγγλων για δημιουργία ανεξάρτητων αραβικών κρατών μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήταν ακόμα πολύ νωπές.

Εκτός από τις αντιδράσεις των Αράβων στον εποικισμό, που σε κάποιες περιπτώσεις εξελίχθηκαν σε εξεγέρσεις, υπήρχαν σοβαρές διαφορές και μέσα στην εβραϊκή ηγεσία σε σχέση με το ρόλο των Βρετανών αλλά και με την έκταση που θα καταλάμβανε ο εκκολλημένος κρατικός σχηματισμός. Οι πιο ήπιες απόψεις (Βάιτμαν) αποδέχονταν την τακτική των Βρετανών και επιδίωκαν τη σταδιακή απόκτηση γης μέχρι τον Ιορδάνη. Πιο ακραίες θέσεις (Ζαμποτίνσκι) εναντιώθηκαν στις αγγλικές θέσεις και ζητούσαν εποικισμό και στις δύο όχθες,

δημιουργώντας χάρτες που περιελάμβαναν και τη σημερινή Ιορδανία (τότε Υπεριορδανία), σε μια περιοχή δηλαδή όπου δεν υπήρχαν καθόλου Εβραίοι. Απαιτούσαν την άμεση ίδρυση εβραϊκού κράτους και την αντικατάσταση της στρατιωτικής παρουσίας των Βρετανών με εβραϊκή πολιτοφυλακή.

Έτσι, από την αρχή σχεδόν του εποικισμού δημιουργήθηκαν ένοπλες παραστρατιωτικές σιωνιστικές οργανώσεις. Αρχικά η Χαγκάνα (Άμυνα) που ιδρύθηκε το 1920 και μετά η Ιργκούν το 1931, ως διάσπαση της Χαγκάνα, που ιδεολογικά πήρε πολύ σκληρότερες θέσεις όπως αυτές του Ζαμποτίνσκι. Αξίζει να αναφέρουμε ότι ο Ζαμποτίνσκι ήταν φασίστας, φίλος του Μουσολίνι και θαυμαστής του ουκρανού εθνικιστή Πετλιούρα που κατέσφαξε του Εβραίους στην Ουκρανία κατά τη διάρκεια του ρωσικού εμφυλίου.

Πολλές ήταν οι αντιδράσεις του αραβικού πληθυσμού στον συνεχόμενο εποικισμό και την κλοπή της γης. Τον Αύγουστο του 1929 σημειώθηκαν σοβαρές συγκρούσεις με εκατοντάδες νεκρούς και τραυματίες και από τις δύο πλευρές. Οι διαμαρτυρίες των Παλαιστίνιων ανάγκασαν τους Βρετανούς να μειώσουν το ρυθμό εποικισμού, κάτι που δυσaráεστησε την εβραϊκή πλευρά.

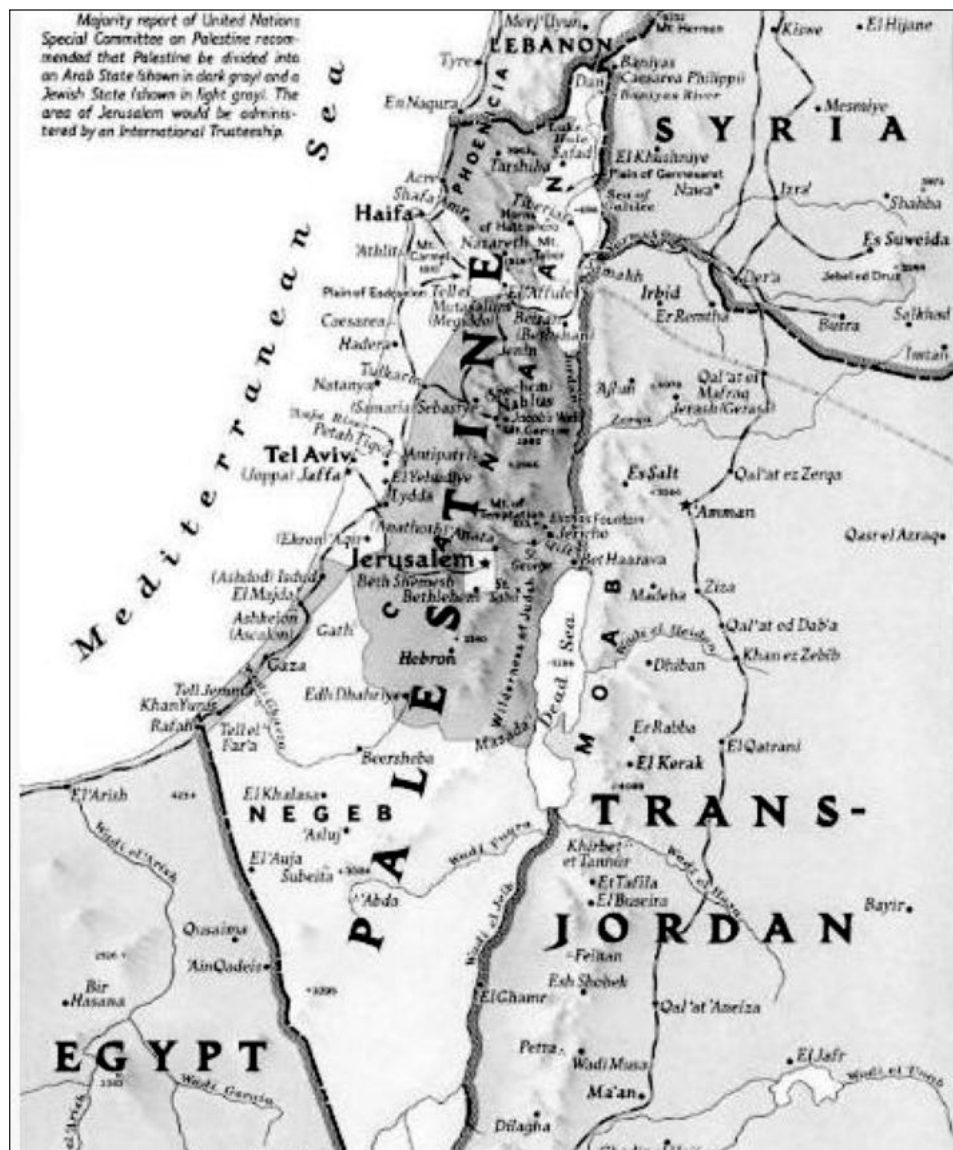
Η μεγαλύτερη εξέγερση από τη μεριά των Παλαιστίνιων, που μάλιστα πήρε και ένοπλη μορφή, πραγματοποιήθηκε το 1936-1939. Μπήκαν σαφείς στόχοι για ανεξαρτησία της Παλαιστίνης και ξεκίνησε με παρατεταμένη γενική απεργία, ένοπλες επιθέσεις στο βρετανικό στρατό, σαμποτάζ σε σιδηροδρομικές γραμμές, αγωγούς πετρελαίου και άλλες υποδομές.

Οι Βρετανοί για να την καταστείλουν αναγκάστηκαν να κηρύξουν στρατιωτικό νόμο, να φέρουν στρατό από άλλες περιοχές και να συνεργαστούν με τη Χαγκάνα και την Ιργκούν. Η καταστολή ήταν απίστευτα σκληρή. Ολόκληρα χωριά καταστράφηκαν από τους βομβαρδισμούς της RAF, άμαχοι δολοφονήθηκαν, ενώ τα βασανιστήρια στα οποία υποβλήθηκε ο αραβικός πληθυσμός ήταν μεσαιωνικά. Είναι χαρακτηριστική μια αναφορά του βρετανού πανεπιστημιακού Neil Rogall για τη δράση της Ιργκούν το 1938: «Ερίχναν βόμβες σε πολυσύχναστες παλαιστινιακές αγορές ή τις τοποθετούσαν κρυφά μέσα σε κάρα. Η Ιερουσαλήμ, η Χάιφα και η Γιάφα έγιναν στόχοι. [...] Όταν οι Σιωνιστές μιλούν για τους Παλαιστίνιους βομβιστές αυτοκτονίας, αξίζει να θυμηθούμε ποιος άρχισε να σκοτώνει με βόμβες αμάχους στην Παλαιστίνη».

Πάνω από 6.000 Άραβες σκοτώθηκαν στην τριετία της μεγάλης εξέγερσης και χιλιάδες άλλοι τραυματίστηκαν και φυλακίστηκαν. Να αναφέρουμε επίσης ότι μια προσφιλή τακτική αντιμετώπισης των εξεγερμένων ήταν κατεδάφιση σπιτιών, πρακτική που ξεκίνησε τότε από τους Βρετανούς και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα από το επίσημο ισραηλινό κράτος.

Μόνο λίγο πριν από την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου διαφοροποιήθηκε προσωρινά η στάση των Βρετανών αφού είχαν μεγάλη ανάγκη από τα πετρέλαια της Μέσης Ανατολής και δεν ήθελαν να διαρραγούν οι σχέσεις τους με τα αραβικά καθεστώτα. Εξέδωσαν τη «Λευκή Βίβλο» με την οποία απαγόρευαν την πώληση γης στους Εβραίους και περιόρισαν τον εποικισμό.

Έτσι, για άλλη μια φορά, η επαμφο-

τερίζουσα πολιτική του αγγλικού ιμπεριαλισμού εξόργισε τους Εβραίους. Ο ίδιος ο Μπεν Γκουριόν, ο μετέπειτα πρώτος πρωθυπουργός του Ισραήλ, δήλωσε τότε ξεκάθαρα ότι πολεμούσε ενάντια στη «Λευκή Βίβλο».

Οι παραστρατιωτικές οργανώσεις προχώρησαν σε σαμποτάζ υποδομών και επιθέσεις ενάντια σε άμαχους Παλαιστίνιους αλλά και βρετανούς στρατιώτες και αστυνομικούς. Μια από τις πιο αποτρόπαιες ενέργειες της Χαγκάνα ήταν η βύθιση του υπερωκεανίου SS Patria το 1940 στο λιμάνι της Χάιφα. Το πλοίο, με 1.800 Εβραίους προς απέλαση και βρετανικό πλήρωμα, θα αναχωρούσε για τον Μαυρίκιο. Μέλη της Χαγκάνα πυροδότησαν βομβιστικό μηχανισμό για να αποτρέψουν τον απόπλου, αλλά ο λάθος υπολογισμός παρέσυρε το πλοίο στο βυθό και μαζί με αυτό 300 Εβραίους και μέλη του πληρώματος.

Η δράση της Ιργκούν όμως επεκτάθηκε και στην Ευρώπη με σειρά βομβιστικών επιθέσεων, όπως αυτή του 1946 στη βρετανική πρεσβεία της Ρώμης, το 1947 σε στρατιωτικές λέσχες στο Λονδίνο, τη Βιέννη κ.α.

Η παρακάτω δήλωση δεν ανήκει σε κάποιον άραβα «τρομοκράτη», όπως θα μπορούσε να υποθέσει κανείς σύμφωνα με τη σημερινή αντιστροφή της πραγματικότητας που επιδιώκει το φασιστικό κράτος του Ισραήλ, αλλά στον μετέπειτα πρωθυπουργό του, Γιτζάκ Σαμίρ, που το 1942 ήταν ηγετικό στέλεχος της Ιργκούν. Σε ερώτηση που δέχτηκε από άλλο μέλος της για το είδος των επιχειρήσεων που πρέπει να πραγματοποιήσει η Ιργκούν είπε: «Ατομική τρομοκρατία. Τρομοκρατικές ενέργειες με ατομική δράση και στόχο υψηλά ιστάμενα πρόσωπα της κατοχικής διοίκησης». Λίγο αργότερα, μέλη της Ιργκούν θα δολοφονήσουν στο Κάιρο τον

βρετανό υπουργό Αποικιών. Και δεν έμειναν σ' αυτό. Συνέχισαν με απαγωγές, εκτελέσεις και βομβιστικές ενέργειες όπως αυτή στο ξενοδοχείο King David στην Ιερουσαλήμ το 1946, που ήταν η βάση της βρετανικής στρατιωτικής διοίκησης, με 91 νεκρούς Βρετανούς, Άραβες και Εβραίους.

Ο ίδιος ο Γ. Σαμίρ θα ηγηθεί μιας άλλης παραστρατιωτικής οργάνωσης, της Λεχί, που είχε αποσπαστεί από την Ιργκούν λίγα χρόνια νωρίτερα. Να αναφέρουμε επίσης ότι ηγέτης της Ιργκούν μετά το 1942 ήταν ο Μεναχέμ Μπέγκιν, ο οποίος, αν και το 1947 είχε χαρακτηριστεί από τους Βρετανούς ως αρχηγός τρομοκρατικής οργάνωσης, αυτό δεν τον εμπόδιζε να ιδρύσει το σημερινό κόμμα που κυβερνά, το Λικούντ, να γίνει πρωθυπουργός του Ισραήλ και μάλιστα να βραβευτεί με... Νόμπελ Ειρήνης το 1978!

Τέλος, να αναφέρουμε ότι οι δύο οργανώσεις Λεχί και Ιργκούν ήταν αυτές που διέπραξαν τη μεγάλη σφαγή αμάχων Παλαιστίνιων στο χωριό Ντέιρ Γιασίν το 1948 με πάνω από 250 νεκρούς, πράξη που θεωρήθηκε ως η αρχή της «Νάκμπα».

Φυσικά μετά τον πόλεμο, και με το δεδομένο του εβραϊκού Ολοκαυτώματος και της ανάγκης δημιουργίας εθνικής εστίας για τους Εβραίους, αποφασίστηκε η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Μια απόφαση που σύντομα θα έφερνε την καταστροφή για τον παλαιστινιακό λαό και τους αλληπάλληλους αραβοϊσραηλινούς πολέμους.

Όσο για τις παραστρατιωτικές οργανώσεις που τόσα πρόσφεραν στην ίδρυση αυτού του κράτους-τρομοκρατία, δεν είχαμε καμία αμφιβολία ότι θα ενσωματώνονταν στον εθνικό ισραηλινό στρατό (IDF), όπως και έγινε.

Σ.Σ.

σχολία

Ανατολή

Ο Γάλλος πρόεδρος υποσχέθηκε οικονομική βοήθεια στη Νέα Καληδονία, αλλά και επαναδιαπραγμάτευση του εκλογικού νόμου που έγινε η αφορμή για το ξέσπασμα των ταραχών. Οι ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις, θα παραμείνουν στο αρχιπέλαγος, για να μην «γίνει Φαρ Ουέστ». Φρανς Ουέστ.

Δύση

Διμερή συμφωνία στρατιωτικής βοήθειας από τη Μαδρίτη προς το Κίεβο, ύψους 1 δισ. ευρώ για το 2024 και 5 δισ. ευρώ μέχρι το 2027, υπέγραψαν ο Ισπανός πρωθυπουργός Πέδρο Σάντσεθ με τον πρόεδρο της Ουκρανίας Βολοντίμιρ Ζελένσκι. Το αυγό του Σάντσεθ.

Ορίζοντας

Ως «εξαιρετικά μικρή» απόσταση χαρακτήρισε τα 30 χιλιόμετρα μέχρι ένα Κέντρο Υγείας συνεχούς εφημερίας ο υφυπουργός Υγείας, Δημήτρης Βαρτζόπουλος, κατά την επίσκεψή του στην Πρέβεζα. Σε σχέση με το μεγάλο ταξίδι που ακολουθεί εάν δεν προλάβεις.

Βυθός

Το Συμβούλιο της Επικρατείας επικύρωσε την απόφαση της υπουργού Πολιτισμού, Λίνας Μενδώνη, να εκδιώξει τον Σύλλογο Ελλήνων Αρχαιολόγων (ΣΕΑ) από το νεοκλασικό ακίνητο της οδού Ερμού 134-136, ανακαλώντας προηγούμενες αποφάσεις ετών για την παραχώρησή του στον ΣΕΑ. Τσιμέντο και στα σωματεία.

Νότος

Η Βουλή των Αντιπροσώπων της Λουιζιάνα των ΗΠΑ ενέκρινε νομοσχέδιο με το οποίο οι Δέκα Εντολές θα μπαίνουν υποχρεωτικά στις σχολικές τάξεις. Η ρύθμιση αφορά σε όλα τα σχολεία που λαμβάνουν κρατική χρηματοδότηση, από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο,

ανεξαρτήτως των θρησκευμάτων των μαθητών. Δίπλα από το εικόνισμα του Πρωθυπουργού του Ισραήλ.

Βορράς

Τη νηνεμία επικαλέστηκε ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, όταν ερωτήθηκε για μεγάλες επικείμενες αυξήσεις στις τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος, μιλώντας σε ραδιοφωνική συνέντευξη. Θα ξαναφυσήξει στις φωτιές.

Άμμος

«Αστυνομικοί με δίκυκλα θα περιπολούν στις παραλίες με στόχο την πάταξη της μικροεγκληματικότητας» ανακοίνωσε ο υπουργός Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλης Χρυσοχοΐδης. Θα φυλάνε τις ξαπλώστρες.

Λίμνες

Σύμφωνα με τον Άδωνι Γεωργιάδη, το υπουργείο Υγείας είναι υπό συζήτηση ώστε να μοιράσει κίνητρα σε ιδιώτες για επενδύσεις στον τομέα συλλογής αίματος και άλλων «ανθρώπινης προέλευσης υλικών», όπως το πλάσμα και οι ιστοί. Θα σας πουλώ το αίμα!

Με την «Ευρώπη των λαών» ενάντια στους λαούς της Ευρώπης και του κόσμου

Αφού κατέρρευσε ολοκληρωτικά το ερείπιο της «ευρωπαϊκής σταθερότητας, ασφάλειας και ειρήνης», με τις σειρήνες να ηχούν στις ευρωπαϊκές μητροπόλεις για το ενδεχόμενο ενός γενικευμένου πολέμου μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Αφού καταρρακώθηκε ο «ευρωπαϊκός πολιτισμός και ανθρωπισμός» απ' τα χειροκροτήματα υπέρ της συνεχιζόμενης γενοκτονίας των Παλαιστινίων. Αφού θρυμματίστηκε η ευρωπαϊκή δημοκρατική βιτρίνα, με το ευρωπαϊκό νεομακαρθικό κυνήγι και την άγρια καταστολή όσων εναντιώνονται στη βαρβαρότητα, με τη δικτατορία των πλεονασμάτων, των συμφώνων σταθερότητας και τη θεσμική φασιστικοποίηση για χάρη του «ευρωπαϊκού κεκτημένου». Αφού η περιβόητη «ευρωπαϊκή ευημερία» σημαίνει τη συστηματική μεταφορά του πλούτου από τα «κάτω πατώματα» που τον παράγουν στα «ιδιαίτερα διαμερίσματα» της πλουτοκρατίας και από τις «αδιάβαστες» -κατά Σόιμπλε- χώρες προς τις χώρες «υπόδειγμα» ιμπεριαλιστικής καταλήστευσης. Αφού η περίφημη σύγκλιση αφορούσε στην υπεροχή των συμφερόντων του ιμπεριαλιστικού κέντρου έναντι της εξαρτημένης περιφέρειας και τον πλουτισμό-εξαγορά των «μικρότερων» αστικών τάξεων, δεν απέμεινε πια κανένα ψεύτικο όραμα για να ειπωθεί, πέρα από τις πολεμικές ιαχές για μια νίκη της Ευρώπης-φρουρίου πολέμου, εθνικισμού, ρατσισμού, милитарισμού, ισοαλληδοξίας, φτώχειας και φόβου απέναντι σε καθετί «μη ευρωπαϊκό». Έως ότου αρχίσουμε να τσακωνόμαστε και για την παράγκα. Κι έτσι, ελλείψει άλλου ευρωπαϊκού οράματος, άρχισαν οι ευθείες και έμμεσες απειλές, συνοδευόμενες με προτροπές για συμμετοχή στις ευρωεκλογές. Γιατί αλλιώς θα γίνει το... «μη το πεις».

Η «δημοκρατία δεν είναι δεδομένη», προειδοποιεί τηλεοπτικό σποτ υπέρ της ευρωσυμμετοχής. Απειλείται, πράγματι, η «δημοκρατία τους» (και μάλιστα πανευρωπαϊκά!) από τη μη συμμετοχή στην ευρωκάλπη; Εξασφαλίζεται η δημοκρατία με τη συμμετοχή στις ευρωεκλογές, που στηρίζουν έναν απόμακρο και αδιαπέραστο μηχανισμό, που αποφασίζει ερήμην και πέρα από τη θέληση των λαών; Υπάρχει πραγματικός κίνδυνος η ακροδεξιά να πάρει τον έλεγχο της Ευρώπης; Και ποιοι,

αλήθεια, ελέγχουν τώρα την Ευρώπη; Χωρίς εκλογές, χωρίς συμμετοχή των πολιτών στη λήψη των αποφάσεων. Κι ας υποθέσουμε ότι ενισχύονται ή έρχονται πρώτοι όσοι αυτοπροσδιορίζονται ως αριστεροί ή κομμουνιστές, θα είχαμε τότε κάνει βήματα για μια «Ευρώπη των λαών», για μια «Ευρώπη των εργαζομένων» ή τις «Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης»; Και ποιοι θα έλεγχαν τότε την ΕΕ; Αφού η ΕΕ δεν έχει κυβέρνηση, που να μπορεί να παρθεί ή να ελεγχθεί από όσους κερδίζουν στις ευρωεκλογές.

«Αξιοποίησε την ψήφο σου, για να μην αποφασίσουν άλλοι για σένα», προτρέπει σποτ υπέρ των ευρωεκλογών. Γιατί διαφορετικά θα έχουμε την επιστροφή των «δυο άκρων», του ναζισμού και του κομμουνισμού. Με την τυμβωρυχία στα θύματα του Άουσβιτς να εναλλάσσεται με σκηνές πτώσης του ανύπαρκτου σοσιαλισμού και παλινορθωμένου καπιταλισμού. «Μη επιτρέπεται να σας χειραγωγούν!», διαμηνύουν οι μέντορες της χειραγωγησης και οι αρχιδιηματογράφοι. Ψηφίστε! Γιατί είστε τυχεροί που γεννηθήκατε σε μια εποχή δημοκρατίας, ελευθερίας και ευημερίας! Η υπόθεση αρχίζει να γίνεται κωμική.

Ας υποθέσουμε, όμως, ότι τα αποτελέσματα των ευρωεκλογών στέλνουν πολιτικά μηνύματα των ψηφοφόρων στους «άρχοντες της Ευρώπης» και, κυρίως, στις κυβερνήσεις των χωρών. Τότε γιατί κανένα εκλογικό αποτέλεσμα δεν θα επηρεάσει στο ελάχιστο την εφαρμογή των αιματηρών «ευρωπαϊκών υποχρεώσεων», τη στήριξη που παρέχεται στην κυβέρνηση του Κιέβου, ώστε να γίνει η Ουκρανία ΝΑΤΟϊκό προτεκτοράτο, τη συνέχιση ή το σταμάτημα του άδικου πολέμου; Γιατί κανένα εκλογικό αποτέλεσμα δεν θα επηρεάσει τη βοήθεια προς το κράτος του Ισραήλ, που έχει «δικαίωμα» στη γενοκτονία για λόγους... αυτοάμυνας; Η «ευρωπαϊκή ή κυβερνητική γραμμή» έχει ήδη καθοριστεί σε όλα τα επίπεδα, χωρίς να χρειάζονται ευρωεκλογές. Δεδομένο το νέο Σύμφωνο Σταθερότητας. Αποφασισμένη η στροφή στην εξοπλιστική οικονομία πολέμου και η αντιμεταναστευτική πολιτική εφαρμόζεται με ακρίβεια επαγγελματία δολοφόνου.

Τι ακριβώς απομένει για τους Ευρωπαίους ψηφοφόρους; Να επικροτούν ψηφίζοντας τις περι-

φημες «ευρωπαϊκές αξίες». Που δεν είναι άλλες από τον «δημοκρατικό» εκφασισμό της Ευρώπης, για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα και τα πολεμικά σχέδια του ιμπεριαλισμού και του μεγάλου κεφαλαίου. Με ή χωρίς τον μπαμπούλα και τη στήριξη της ακροδεξιάς.

Ο εξωραϊστικός «σύλλογος» του ευρωκοινοβουλίου, που αποτελεί ταυτόχρονα και ένα θαυμάσιο πεδίο θεσμοθετημένης δωροδοκίας, χρηματισμού και λομπισμού, έχει προ πολλού καταργήσει τις πολιτικο-ιδεολογικές διαχωριστικές γραμμές. Αποτελεί ένα χωνευτήρι σκοπιμοτήτων, όπου «λιώνουν μαζί» ακροδεξιοί, δεξιοί, κεντροδεξιοί, κεντροαριστεροί, αριστεροί, ριζοσπάστες (και τόσο άλλοι ευφάνταστοι προσδιορισμοί) για να εξυπηρετηθεί μια λυκοσυμμαχία αρπακτικών απέναντι σε άλλα αρπακτικά (ή ομάδα αρπακτικών) της ιμπεριαλιστικής-καπιταλιστικής ζούγκλας. Ένα χωνευτήρι όπου ο νεοφασιστικός και αντισημιτικός συρφετός στηρίζει από κοινού με «φιλελεύθερους» και «σοσιαλιστές» τον Νετανιάχου. Κι όπου η «μια ακροδεξιά» συμμαχεί με τη δεξιά ενάντια στην «άλλη ακροδεξιά» που συμμαχεί με την «αριστερά». Όσο για τα σχέδια και τα προγράμματα εναλλακτικής διακυβέρνησης και μετασχηματισμού «από τα κάτω», αποτελούν στην καλύτερη περίπτωση αυταπάτες... «χορτοφάγων», που δεν αντιλήφθηκαν ότι εισήλθαν σε σφαγείο.

Δίπλα, λοιπόν, στους ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, που θέλουν την ψήφο μας για να έχει η Ελλάδα ισχυρή φωνή στην Ευρώπη, «θέλουμε» και ένα «ισχυρό ΚΚΕ» στα «κέντρα λήψης των αποφάσεων» (μη πάει χαμένο το «ισχυρό ΚΚΕ στους αγώνες»). «Θέλουμε» και μια εξωκοινοβουλευτική αριστερά να στείλει μήνυμα... εκλογικής παρουσίας και αυτοσυντήρησης. Γιατί ο λαός λειτουργεί, τάχα, εκλογικά. Γιατί, τελικά, οι κυρίαρχοι τρομάζουν και καταλαβαίνουν μονάχα από εκλογές. Μέχρι στιγμής τρομάζουν με το μέγεθος της αποχής.

Η αριστερά χρειάζεται αγώνες «από τα κάτω», χρειάζεται οργάνωση και όραμα για ένα μέλλον χωρίς τυράννους και εκμεταλλευτές. Δεν υπάρχει για τον εαυτό της. Δεν επιβεβαιώνεται, ούτε δικαιώνεται στα «επιτυχημένα εκλογικά ποσοστά». Κρίνεται όσο αντιστέκεται, διεκδικεί, αλλάζει και ανατρέπει τα δεδομένα.

προσεγγίσεις